വഹാബിസം
മിഥ്യയും യാഥാർഥ്യവും

[Malayalam – മലയാളം – مليالم]

إسلامية لا وهابية

തയ്യാറാക്കിയത്:

ഡോ. നാസ്വിർ അബ്ദുൽ കരീം അൽ അഖ്ൽ

إعداد : أد / ناصر عبدالكريم العقل

أستاذ العقيدة والمذاهب المعاصرة
بجامعة الإمام محمد بن سعود الإسلامية

പുനരാഖ്യാനം:

മുഹമ്മദ് സ്വലാഹി,തൃപ്പനച്ചി

ترجمة : محمد صلاحي

Daawa books

P.B. No: 1981, Vyttila, Kochi, Ph: 0091-484-2301275

Email: info@dawabooks.org

WebEdition by: www.islamhouse.com

١٤٣٢هـ - ٢٠١١م

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 – TEL 4454900 – 4916065
FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com
http://www.islamhouse.com

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്–

അന്താരാഷ്ട്ര നിലവാരത്തിൽ മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തിറക്കുകയും പ്രസക്തമായ വിവിധ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം നടത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും അന്താരാഷ്ട്ര സമൂഹത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട മലയാള കൃതികൾ മറ്റു ഭാഷകളിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ തുടക്കം കുറിച്ച ‘ദഅ്‌വാ ബുക്സ്’ ശ്രദ്ധേയവും വ്യതിരിക്തവുമായ പുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ട് ഇതിനകം തന്നെ പുസ്തക പ്രസാധന രംഗത്ത് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, الحمد لله

വിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരുസുന്നത്തുമാകുന്ന ഇസ്‌ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളെ, അഹ്‌ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയിട്ടുള്ള പണ്ഡിതൻമാരുടെ പുസ്തകങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ദഅ്‌വ ബുക്സ് പുറത്തിറക്കുന്നത്.ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെ സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയ

ല്ല, പ്രമാണബദ്ധമായി കാര്യങ്ങളെ വിലയിരുത്തുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലേക്ക് നയിക്കുകയാണ് ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തിറക്കുമ്പോൾ 'ദഅ്വ ബുക്സ്' ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

മുസ്‌ലിം ലോകത്ത് ഛിദ്രതയും കുഴപ്പങ്ങളുമുണ്ടാക്കിയത് വഹാബികളാണെന്ന് ശത്രുക്കൾ പ്രചരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഭീകരവാദത്തിന്റെയും തീവ്രവാദത്തിന്റെയും പേരിലും ഇന്ന് വഹാബിസം ക്രൂശിക്കപ്പെടാറുണ്ട്.എന്താണ് വഹാബിസം? ആ പേരിലുള്ള ഒരു ഗ്രൂപ്പ് എന്നെങ്കിലുംചരിത്രത്തിൽ നിലനിന്നിട്ടുണ്ടോ? വഹാബികളെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ ആശയാദർശങ്ങളും അഹ്‌ലു സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത വല്ല മേഖലകളുമുണ്ടോ? ഭീകരവാദം, തീവ്രവാദം തുടങ്ങിയവയുമായി വഹാബികളെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ? ഒരു സംക്ഷിപ്ത പഠനം.

നാഥാ. . . . നീ ഇതൊരു പ്രതിഫലാർഹമായ പ്രവർത്തനമായി സ്വീകരിക്കേണമേ (ആമീൻ)

മാനേജർ–

വിഷയവിവരം

അധ്യായം – 1

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം (13)

1. നജ്ദിന്റെ സ്ഥിതി (17)
2. ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനവും ഒന്നാം സൗദീഭരണകൂടവും(18)
3. നാമകരണം (19)
4. സെപ്തംബർ 11-ഉം വഹാബി പ്രസ്ഥാനവും (20)
5. വിദേശികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ (21)
6. ലക്ഷ്യങ്ങൾ (23)

അധ്യായം – 2

സലഫീ മാർഗ്ഗം (25)

1. ഈമാൻകാര്യങ്ങൾ (26)
2. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ (27)
3. ഖുർആനിനെക്കുറിച്ച് സലഫിന്റെ വീക്ഷണം (28)
4. വിധിവിശ്വാസം (28)
5. മരണാനന്തര ജീവിതം (29)
6. ഹൗദിലുള്ള വിശ്വാസം (29)
7. നമ്മുടെ നബിയുടെ ശുപാർശ (30)
8. സ്വർഗ്ഗ നരകങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം (30)
9. അന്തിമപ്രവാചകനിലെ വിശ്വാസം (30)
10. സഹാബത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം (31)
11. കറാമത്തും ഔലിയാക്കളും (32)
12. മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച് (32)
13. ജിഹാദും നമസ്കാരവും (32)
14. ഈമാനിനെക്കുറിച്ച് (32)

പുത്തൻ വാദിയോ? (36)

അധ്യായം - 3

ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം-പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ 37

1. റശീദ് റിദാ (38)
2. അല്ലാമാ ശൗകാനി (41)
3. അബ്ദുറഹ്മാൻ ജബർതി (43)
4. മഹ്മൂദ് ശുക്രി ആലൂസി (46)
5. അൽ ഉസ്താദ് മുനീർ അജ്ലാനി: ഉസ്മാനീ കാലത്തെ അനീതി(48)
6. അഹ്മദ് അബ്ദുൽഗഫൂർ അത്താർ (49)
7. ഉസ്താദ് ഫുആദ് ഹംസ(എന്താണ് സലഫീ മാർഗം?)(51)
8. ശൈഖ് അബൂസഹ്റ (52)
9. ഖൈറുദ്ദീൻ സർകലീ: നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രഭവകേന്ദ്രം (53)
10. അബ്ബാസ് മഹ്മൂദ് അഖാദ് (54)
11. തിരുത്തപ്പെടേണ്ട ധാരണകൾ (ഹസനുബ്നു ആലു ആഇദ്) (55)
12. പ്രസ്ഥാനവും മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബിന്റെ ഉപജാപങ്ങളും (മഹ്മൂദ് ഫഹ്മീ പാഷ) (57)
13. ഇസ്ലാമികത്തനിമയിലേക്കുള്ള പ്രബോധനം (ഡോ: ത്വാഹാ ഹുസൈൻ) (58)
14. സുന്നീ പ്രബോധന പ്രസ്ഥാനം (ഡോ. അബ്ദുറഹീം അബ്ദുറഹ്മാൻ അബ്ദുറഹീം) (62)
15. നൂതന വാദങ്ങളില്ലാത്ത പ്രബോധനരീതി (മുഹമ്മദ് ജലാൽ കശ്ക്) (62)
16. സൗദീ - ഈജിപ്ഷ്യൻ സൈന്യങ്ങൾ-ഒരു താരതമ്യം (അൽ ജബർതീ) (64)

അധ്യായം – 4

ഏകദൈവത്വം (66)

1. പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങൾ

a) ഹമ്പലികൾ (69)

b) ഹനഫികൾ (71)

c) ശാഫിഈകൾ (72)

d) മാലികികൾ (73)

2. അപവാദ പ്രചരണങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ(82)

3. ശഫാഅത്ത് നിഷേധികളോ? (89)

4. മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കിയോ? (95)

5. ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ വീക്ഷണം (97)

6. ശിർക്കിന്റെ ഗൗരവം (98)

7. ആരോപണങ്ങൾ : ചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ (102)

അധ്യായം – 5

ചില അനുബന്ധ വിഷയങ്ങൾ (107)

(i) തലമുണ്ഡനം ചെയ്യൽ (109)

(ii) മുസൈലിമയുടെ നാട്ടുകാരാണെന്ന് (110)

(iii) അഞ്ചാം മദ്ഹബുകാരാണെന്ന് (113)

(iv) ഖിലാഫത്തിനെതിരായിരുന്നുവെന്നും (115)

(v) പ്രസ്ഥാനം: അമുസ്‌ലിം പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ (119)

അധ്യായം – 6

1. സ്വിറ്റ്സർലാന്റ് സഞ്ചാരി ബർക്ഹാർട്ട് (120)

അധ്യായം – 7

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ (131)

പ്രസ്ഥാന നേട്ടങ്ങളെ നമുക്ക് ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം (133)

1. ആരാധന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാക്കുക (133)
2. സുന്നത്തിന്റെ വ്യാപനവും ബിദ്അത്തിന്റെ തിരസ്കാരവും (134)
3. സലഫി മാർഗം മുറുകെ പിടിക്കുന്നു (134)
4. മതത്തിന്റെ സ്രോതസ്സിനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുക(135)
5. തെളിവ് കണ്ടെത്തുന്ന രീതിയെ ശുദ്ധീകരിച്ചു (135)
6. അറിവ് പ്രചരിപ്പിക്കുക, അജ്ഞത അകറ്റുക (135)
7. ആധുനിക വൈജ്ഞാനിക-നവോത്ഥാനത്തിൽ പങ്കാളിയാവുക(136)
8. മതചിഹ്നങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക (136)
9. ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രവും സമൂഹവും യഥാർഥ്യമായി (136)
10. മതകീയ കൂട്ടായ്മയും ഭരണകൂടത്തെ അനുസരിക്കലും (137)
11. സമാധാനം ഉറപ്പു വരുത്തി (137)
12. മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും വിമോചനം (138)
13. ദൈവിക നിയമംകൊണ്ട് വിധികൽപിക്കുക (138)
14. പ്രമാണങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു സമർപ്പിക്കൽ (138)
15. ജാഹിലീ ചിഹ്നങ്ങളുടെ തിരസ്കാരം (139)

തീവ്രവാദാരോപണം (139)

അധ്യായം – 8

ലോക ഇസ്‌ലാഹീ ചലനങ്ങളിലേക്കു രെത്തിനോട്ടം (141)

യമനിൽ (142)

ഇന്ത്യയിൽ (144)

കേരളത്തിൽ (148)

സിറിയയിലും ഇറാഖിലും (148)

സുഡാനിലും ഉത്തരാഫ്രിക്കയിലും (150)

അധ്യായം – 9

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനവും ബ്രീട്ടിഷ് ചാരവൃത്തിയും (152)
യൂറോപ്യൻ സാമ്രാജ്യത്വം മുസ്‌ലിം രാജ്യങ്ങളിൽ (154)
ഇസ്‌ലാഹിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടു ശത്രുക്കൾ (157)
വഹാബി പ്രസ്ഥാനവും ബ്രിട്ടീഷുകാരും (158)
അറേബ്യ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്ന് കീഴ്പെട്ടില്ല (159)
ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അപവാദപ്രചരണങ്ങൾ (161)
വഹാബി നാമകരണത്തിനു പിന്നിൽ (161)
ഇന്ത്യൻ വഹാബികളോട് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ക്രൂരത (162)
ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അനുമോദനസന്ദേശം (163)
‘സൗദിയിൽ ഇടപെടേണ്ട’മെന്ന് (167)
മുസ്‌ലിം ഹിജാസ് കോൺഫ്രൻസ് 1926 (168)

അധ്യായം – 10

പ്രസ്ഥാനത്തെ വിലയിരുത്തിയ പണ്ഡിത ശ്രേണി (171)

(A) അറബി പണ്ഡിതന്മാരും ചിന്തകന്മാരും (172)
(B) അമുസ്‌ലിം എഴുത്തുകാർ (174)

മുഖക്കുറിപ്പ്

ഇതൊരു സ്വതന്ത്ര കൃതിയല്ല, എന്നാൽ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ വിവർത്തനവുമല്ല. ഒരു അവലംബകൃതി. സഊദി എഴുത്തുകാരനായ ഡോ. നാസിർ അബ്ദുൽകരീം അഖ്ൽ രചിച്ച (വഹാബിസമല്ല –ഇസ്‌ലാമീകരണം) എന്ന അറബി ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആശയാനുവാദമായാണ് '**വഹാബിസം: മിഥ്യയും യാഥാർഥ്യവും**' എന്ന കൃതി.

നാനൂറിൽ അധികം പേജുകളുള്ള മൂല കൃതിയിലെ പല അധ്യായങ്ങളും ആശയപരമായും അവലംബിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിലില്ലാത്ത വിഷയം കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പത്താം അധ്യായമായ ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനവും ബ്രിട്ടീഷ് ചാരവൃത്തിയും ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ്.മൂലകൃതിയുടെ ബൃഹത് രൂപവും കൂടാതെ പല വിഷയങ്ങളും മലയാളക്കരയിൽ ചർച്ചാവിഷയമല്ലെന്നതുമാണ് ഒഴിവാക്കാനുള്ള പ്രേരണ.

18–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അറേബ്യയിൽ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ ത്യാഗനിർഭരമായ പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെ ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും തിരിച്ചു പോവുക എന്ന സന്ദേശവുമായി രംഗത്തുവന്ന ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം ഒട്ടനേകം തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും കേരളക്കരയിൽ. അതു പോലെ ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിലും ലോകതലത്തിലും ഒരുപാട് ആരോപണങ്ങൾക്കു ശരവ്യമായി.ഇപ്പോഴും സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമല്ല.

സമൂഹം മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന അജ്ഞതാന്ധകാരത്തിന്റെ ആഴം അറിയാത്തവരോ,അറിയാൻ ശ്രമിക്കാത്തവരോ ആയ പുരോഹിത മതക്കാരാണിവിടെ പ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരിലുള്ള കുപ്രചാരണങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ. പാരമ്പര്യ യാഥാസ്ഥിതികത്വം നില

നിന്നാൽ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ ഉദരപൂരണ മാധ്യമവും നിലനിൽക്കുകയുള്ളുവെന്ന് കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കിയ ഇവർ, സകലമാന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും മാറോടണച്ചുതാരാട്ട് പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ ഇന്ന് ഭൗതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കുപ്പായം തുന്നിച്ചെങ്കിലും, അവരുടെ ആന്തരിക വസ്ത്രങ്ങളുടെ നൂലുകളത്രയും നെയ്തിരിക്കുന്നത്, ശിർക്കൻ വിശ്വാസങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. പുറമേക്കു പുരോഗമനക്കാർ. അകമോ ശിർക്കു ബിദ്അത്തുകളുടെ വൈതാളികരും.

ബിദഈ കക്ഷികളായ ഇക്കൂട്ടർ അവകാശപ്പെടുന്നതാകട്ടെ തങ്ങൾ സുന്നത്ത് ജമാഅത്തെന്നും. ഖബറുകൾക്കു മീതെ കെട്ടിടം പണിതും, ജാറങ്ങൾ തീർത്തും, മഖ്ബറകൾ ഉത്സവപ്പറമ്പുകളാക്കി നിഷിദ്ധം തിന്നും തീറ്റിച്ചും ഇവർ തടിച്ചു കൊഴുക്കുന്നു. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരോട് ഇസ്തിഗാസ നടത്താൻ ഖുർആൻ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. ബിദ്അത്തുകളെ വെള്ള പൂശി സുന്നത്താണെന്നു വരുത്തുന്നു. ഇവരുടെ ദുഷ്ചെയ്തികളെ വിമർശിക്കുന്നവരെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളാക്കി ചിത്രീകരിക്കുന്നു.വിവരമില്ലാത്ത പാവം ജനങ്ങളെ ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാക്കി മാറ്റാൻ രാപ്പകൽ അധ്വാനിക്കുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികരുടെ നിലപാടാണിത്.

ഇവരുടെ പ്രചാരവേലയാണ് ഏറെ അത്ഭുതകരം. ഭിന്നിപ്പിന്റെ വിത്തുപാകിയവർ, മതം വെട്ടിമുറിക്കുന്നവർ, പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കാത്തവർ, ഔലിയാക്കളെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നവർ, മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കുന്നവർ, ബ്രിട്ടനു ചാരപ്പണി നടത്തിയവർ.......... ഇങ്ങനെ നീണ്ടുപോകുന്നു. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കൾക്കെതിരെയുള്ള അവരുടെ വിമർശനാസ്ത്രങ്ങൾ.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ തന്നെ ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം പിന്നിട്ട പാതകൾ ഏതൊക്കെ, അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആദർശ

ങ്ങൾ, അതിനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട രീതി, അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ, ശത്രുക്കളുടെ ഉപജാപങ്ങൾ, ലോകാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചാരവും വളർച്ചയും, ഇസ്‌ലാമിക നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങൾക്കു പ്രസ്ഥാനത്തിനോടുള്ള കടപ്പാടുകൾ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു ബ്രഹദ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭാവം ഇവിടെ നന്നായി പ്രകടമാണ്.

ഈ സാഹചര്യമാണ് ഈ കൊച്ചുകൃതിയുടെ രചനക്കു പ്രചോദനമായത്. ഇതിൽ വല്ല തകരാറുകളും ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നവർ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമെന്ന ഉത്തമബോധ്യത്തോടെത്തന്നെ ഈ ലഘുസംരംഭം വായനക്കാർക്കു സമർപ്പിക്കട്ടെ. ഇതിന്റെ പണിപ്പുരയിൽ സഹായിച്ച ഇ.കെ.എം. പന്നൂരിനോടും മറ്റു ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിയ എൻ.വി.സകരിയ്യ മൗലവി, എം.എം. അക്ബർ തുടങ്ങി എല്ലാവരോടും അങ്ങേയറ്റത്തെ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ്.

പത്തൊമ്പത്, ഇരുപത് നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അനേകം നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്ത് ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മുസ്‌ലിംകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ മേധാവിത്വത്തകർച്ചയുടെ സന്നിഗ്ദ്ധഘട്ടത്തിൽ, സമൂഹത്തിന് അൽപമെങ്കിലും ജീവവായു നൽകാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സത്യം ഒരു ചരിത്രാന്വേഷകനു നിഷേധിക്കുക വയ്യ. അൾജീരിയയിലെ സനൂസ പ്രസ്ഥാനം, സുഡാനിലെ മഹ്ദി പ്രസ്ഥാനം, ഈജിപ്തിൽ മുഹമ്മദ് അബ്ദു-റശീദ് രിദായുടെ പ്രസ്ഥാനം, അൻസാറുസ്സുന്ന, അഹ്‌ലെ ഹദീഥ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അനേകം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ലോകാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിന്റെയെല്ലാം നാരായവേരായി പ്രവർത്തിച്ചത് വാസ്തവത്തിൽ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ രംഗത്തുവന്ന ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ വർത്തമാനകാല ഇസ്‌ലാഹീ ചലനങ്ങളും അതിന്റെ പ്രയാണവും അതിന്റെ മുൻകാല ചരിത്രവും സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിയിലും ആദർശപരമായ ഐക്യപ്പെടലിലും താൽപര്യമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും വളരെ വിലപ്പെട്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം 1

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം

സമൂഹം വിശ്വാസപരമായും കർമ്മപരമായും വഴി തെറ്റുമ്പോൾ പണ്ഡിത ധർമ്മം നിർവഹിക്കുന്ന ആരും തെറ്റുദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ചരിത്രപാഠം. ഇസ്‌ലാം അനുശാസിക്കുന്ന സംസ്കരണം ശക്തമായി നടത്തുന്ന അത്തരക്കാരെ പുത്തൻവാദികളെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണ് ചരിത്രം.സംസ്കരണ പ്രവർത്തനം ജനങ്ങളിൽ സ്വാധീനമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ അതിഷ്ടപ്പെടാത്ത സ്ഥാപിത താല്പര്യക്കാരാണ് ഇസ്വ്‌ലാഹ് നിർവ്വഹിക്കുന്നവരെ പുത്തൻവാദികളെന്നും മത വിരുദ്ധരെന്നും വിമർശിക്കുക.വഹാബീ പ്രസ്ഥാനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട സംസ്കരണ പ്രസ്ഥാനവും ഈ തെറ്റുധാരണക്കിടയായിട്ടുണ്ട്.

യഥാർത്ഥ അഹ്‌ലുസ്സുന്നയുടെ ആശയം പ്രചരിപ്പിച്ച മഹാനായിരുന്നു മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബ്(رحمه الله). അദ്ദേഹം പ്രബോധനം ചെയ്തത് പ്രവാചകാധ്യാപനങ്ങളായിരുന്നിട്ടും അത് വഹാബീ പ്രസ്ഥാനം എന്നാണ് വിളിക്കപ്പെട്ടത്.

എ.ഡി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (ഹിജ്റ 12-ാം നൂ റ്റാണ്ട്) അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ തളിരിട്ട ഒരു മഹാ പ്രസ്ഥാനമാണിത്. സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികളുടെ പാതയിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ ഇത് പിന്നീട് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ക്രമാനുഗതമായി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും സംസ്കരണത്തിന്റെ പ്രകാശ വീചികൾ പരത്തിക്കൊണ്ടു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അക്കാലത്തെ ഭരണാധികാരിയായ മുഹമ്മദ് ബ്നു സഊദ് (മരണം ഹിജ്റ 1179) ഇതിന് സർവ്വ പിന്തുണകളും സഹകരണവും നൽകി.

ഈ ആദർശ പ്രസ്ഥാനത്തെ ചുറ്റിപറ്റി അനേകം തെറ്റായ ധാരണകൾ ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. സോവിയറ്റു യൂണിയന്റെ പതനാനന്തരം ഏക ധ്രുവലോകം എന്ന സങ്കൽപ്പം രൂപപ്പെട്ടപ്പോഴും അമേരിക്കയിലെ ലോകവ്യാപാര കേന്ദ്രം ആക്രമിക്കപ്പെട്ട ശേഷവും ഈ സംഘടന കൂടുതൽ തെറ്റുദ്ധരിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു.

എന്തൊക്കെയാണ് ആ തെറ്റുദ്ധാരണകൾ? അവയുടെ സ്രോതസ്സുകൾ എവിടെ? അവ എത്രമാത്രം സത്യസന്ധമാണ് തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും ചർച്ചയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വളരെ സംഗതമാണ്. ഈ ദിശയിലുള്ള ഒരു ലഘു സംരംഭമാണ് ഈ കൃതി.

അസൂയാലുക്കളും ശത്രുക്കളും കുതന്ത്രശാലികളും പണ്ഡിതരെ കുറിച്ച് നിരന്തരം തെറ്റിദ്ധാരണ പ്രചരിപ്പിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിച്ച് അൽപ്പമാത്ര ജ്ഞാനമുള്ളവർ അതിൽ അകപ്പെടുന്നു.

ഇത്ര ശക്തമായ പ്രചരണവേലകൾ മറ്റൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലും സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. പക്ഷെ എല്ലാ പ്രതിസന്ധികളെയും അതിജീവിച്ച് അതിന്നും ജൈത്രയാത്ര തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വർത്തമാനകാല ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധന രംഗത്ത് അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രമാണ നിബദ്ധമായി ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നവർ ആര്, പ്രബോധനത്തിന്റെ വിശുദ്ധ ളോഹ എടുത്തണിഞ്ഞു തങ്ങളും അതേ പാളയത്തിൽ തന്നെയെന്നു കവലകൾ തോറും പാടുന്നവർ ആര് എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു സുതരാം വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് കാലത്തിന്റെ ആവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാം മദ്ഹബല്ല:

ചിലർ വാദിച്ചത് ഒരു അഞ്ചാം മദ്ഹബാണ് വഹാബി പ്രസ്ഥാനമെന്നായിരുന്നു. ഇത് ശരിയല്ല. ഇസ്‌ലാമിന്റെ സുന്ദരവദനം നൂതനാചാരങ്ങളാൽ (ബിദ്അത്തുകൾ) മലിനപ്പെട്ട് അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരത്തിൽ സമൂഹം നട്ടം തിരിഞ്ഞപ്പോൾ മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിന് ലഭിച്ച രക്ഷാമാർഗ്ഗമായിരുന്നു വഹാബി പ്രസ്ഥാനം.

‘‘മുസ്‌ലിംകൾ തങ്ങളുടെ മതത്തിന്റെ മൗലികതയിലേക്കു തിരിച്ചു പോകണം.വിശുദ്ധ ഖുർആനും നബിചര്യയുമാണ് അവരുടെ മൂലപ്രമാണങ്ങൾ; അവ മാത്രം മുറുകെ പിടിക്കണം. അതിനു വിരുദ്ധമായി സമൂഹത്തിൽ കാണുന്ന പുത്തൻ ആചാരങ്ങളെ കാതങ്ങൾക്കകലേക്ക് വലിച്ചെറിയണം.’’ ഇതായിരുന്നു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഹ്വാനം. അതു നടപ്പിലാക്കാനുള്ള കർമ്മ പരിപാടികളായിരുന്നു ലക്ഷ്യമിട്ടത്.

പുത്തനാചാരക്കാർ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ കള്ള പ്രചരണങ്ങൾ അഴിച്ചു വിടുക സ്വാഭാവികമായിരുന്നു. അതാണ് ലോകം കണ്ടത്.അഹ്ലുസ്സുന്ന പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് വഹാബി പ്രസ്ഥാനം എന്ന് പേരിട്ടത് ബിദ്ഇകളാണ്.

ഈ പ്രബോധന പാതയ്ക്കു മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിന്റെ ലേബലൊട്ടിക്കാനും അതിനെ തമസ്കരിക്കാനും കണ്ടെത്തിയ കൗശലമായിരുന്നു അത്.

വസ്തുതാ പരമായോ, വീക്ഷണപരമായോ ഈ നാമകരണം പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കൾ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മഹാനായ പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യുടെ മാർഗ്ഗം സകലമാന മണ്ഡലങ്ങളിലും അവലംബിക്കണമെന്നു കരു

തുന്ന ഒരു ആദർശത്തിന്റെ വക്താക്കളെ വ്യക്തികളുടെ പേരിനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ചുരുക്കിക്കെട്ടാനുള്ള ശ്രമം യുക്തിക്കു നിരക്കാത്തതാണല്ലോ. പ്രവാചകൻ(ﷺ) പഠിപ്പിക്കാത്ത ഒരു മത കാര്യവും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരിഷ്കർത്താവിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധന വിഷയത്തോടു ചേർത്തി പ്രസ്ഥാന നാമം ചമയ്ക്കുന്നത് നീതിയല്ല. അഭിജ്ഞന്മാരും, ബുദ്ധിമതികളും പ്രശ്നങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നത് സത്യത്തിന്റെ അളവുകോലുപയോഗിച്ചാണ്.

സംശുദ്ധ സലഫി മാതൃകയിലുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയ്ക്ക് സൂക്ഷ്മ പരിശോധനയിൽ ഈ രംഗത്ത് മൂന്നുതരം സമീപനം കാണാം.

(1) അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത നുണ പ്രചരണം

(11) സത്യവും അസത്യവും കൂട്ടി കലർത്തി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശരിയായ താൽപര്യങ്ങൾ വെളിച്ചത്തു വരുത്താതിരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ.

(111) പ്രസ്ഥാനത്തിനില്ലാത്ത ചില വാദങ്ങൾ അതിന്റെ മേൽ കെട്ടിവെക്കൽ.

തൗഹീദീ ആദർശവും വിശ്വാസ സംസ്കരണവും മുഖമുദ്രയായി രംഗത്തുവന്ന പ്രസ്ഥാനം, എതിരാളികളുമായി ഒന്നാമതായി വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിലുള്ള സംഘർഷത്തിലായിരുന്നു. പിന്നീട് സംഘർഷ മേഖല രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തേക്കും മറ്റും വളരുന്നതായി കാണാം.

അജ്ഞതയോടുള്ള പോരാട്ടവും മന്ത്രവാദത്തിനും മാരണത്തിനുമെതിരിലുള്ള സമീപനവും, അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ ചെളിക്കുഴിയിൽ നിന്നു സമൂഹത്തെ മോചിപ്പിക്കാൻ മുഴക്കിയ

കാഹളധ്വനികളും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കരണത്തേറ്റ പ്രഹരമായിരുന്നു. അവർ നുണ പ്രചാരണങ്ങൾ നടത്തിയില്ലെങ്കിലേ അത്ഭുതമുള്ളൂ.സൗദി അറേബ്യൻ ചക്രവാളത്തിൽ ഉദയം കൊണ്ട ഈ വിപ്ലവ-വിമോചന മുന്നേറ്റത്തിനു സമാനമായി ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിനാണ്, ഇത്ര ആമൂലാഗ്രം മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തെ പരിവർത്തിപ്പിക്കാനായത്? ഉദയ കേന്ദ്രത്തിൽ മാത്രമല്ല ലോകത്തിന്റെ മുക്കുമൂലകളിൽ.ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഹായം കിട്ടിയേടത്തും അല്ലാത്തിടങ്ങളിലും ശക്തമായ എതിരാളി വൃന്ദത്തിനിടയിലും അജയ്യമായി നിലകൊള്ളാൻ അതിനു സാധിച്ചു. ഇപ്പോഴും അത് തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആദർശ ഗരിമയിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ അകത്തും പുറത്തുമുള്ള പണ്ഡിതൻമാർ, ബുദ്ധിജീവികൾ, സാമൂഹിക ചിന്തകൻമാർ എല്ലാം വേണ്ടുവോളം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഭിന്ന ദിശകളിലൂടെ വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

നജ്ദിന്റെ സ്ഥിതി:

അറേബ്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഏകദേശം മധ്യഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന നജ്ദിയൻ ജനത പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ കാലത്ത് തന്നെ ഇസ്‌ലാം ആശ്ലേഷിക്കുകയുണ്ടായി. തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ കാലത്ത് ഇസ്‌ലാമിലേക്കു വന്ന നജ്ദിലെ രാജാവായിരുന്നു സുമാമത്ത് ബ്നു ഉസാൽ.

പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ വിയോഗവേളയിൽ പലേടത്തും കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടായ കൂട്ടത്തിൽ നജ്ദിലും കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടായി. മുസൈലിമയുടെ കള്ളപ്രവാചകത്വവാദം അതിന് ആക്കം കൂട്ടി. എന്നാൽ അബൂബക്കർ(ؓ) നടത്തിയ സൈനിക നട

പടിയോടെ നജ്ദും സമാധാനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വന്നു. പിന്നീടു ഉമവി–അബ്ബാസീ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ എടുത്തു പറയേണ്ട പ്രത്യേകതകളൊന്നും നജ്ദിൽ കാണുന്നില്ല., ഇടക്കാലത്ത് ശിഈ കക്ഷികളിൽ പെട്ട ഖർമതികൾ അവിടെ അവരുടെ ശീഈ ചിന്താഗതികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു എന്നത് വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

പിന്നീട് തുർക്കി കാലഘട്ടത്തിൽ നജ്ദിനു മേൽ അവർ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം ഹിജാസ്, യമൻ, അഹ്സാ(ബഹ്റൈൻ) എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് തുർക്കികൾ തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനവും
ഒന്നാം സഊദീ ഭരണകൂടവും

എ.ഡി. 18–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, മുഹമ്മദ്ബ്ൻ അബ്ദുൽ വഹാബ് തുടങ്ങിവച്ച ഈ സംസ്കരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഭരണാധികാരിയായ മുഹമ്മദ്ബ്നു സഊദ് (മരണം ക്രിസ്താബ്ധം 1765)ന്റെ പ്രോത്സാഹനം കിട്ടി എന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ?

ശേഷം ഇസ്‌ലാമിന്റെ പേരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വിശ്വാസ വ്യതിചലനം, കർമ്മ വ്യതിയാനം, അന്ധകാരം, അജ്ഞത, മതചൂഷണങ്ങൾ ഇവയ്ക്കെതിരിൽ ശക്തമായി ആഞ്ഞടിക്കാൻ ഇതിനു കഴിഞ്ഞു.

അബ്ദുൾ റഹ്മാൻ റുവൈശിദിന്റെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ ‘‘സലഫി മാർഗ്ഗമായ വഹാബി പ്രസ്ഥാനം ഒരു നൂതന മതമോ പുതിയ ചിന്താധാരയോ അല്ല. അങ്ങനെയാണ് എതിരാളികളിൽ ചിലരുടെ ആരോപണം–ഇസ്‌ലാമിന്റെ തനിമയാർന്ന മാതൃകയിലേക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ ആഹ്വാനം നടത്തിയ നിഷ്

കളങ്ക പരിശ്രമങ്ങളായിരുന്നു അത്.ഇസ്‌ലാമിക നിയമങ്ങളെ അതിന്റെ സ്വച്ഛമായ ഉറവിടത്തിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കാൻ പ്രസ്ഥാനം ആവശ്യപ്പെട്ടു. മത വിശ്വാസത്തിനുമേൽ ചേക്കേറിയ ബഹുദൈവത്വം, ബിദ്അത്തുകൾ, മാർഗ്ഗഭ്രംശങ്ങൾ എല്ലാറ്റിനേയും ശുദ്ധീകരിക്കാൻ യത്നിച്ചു. അങ്ങനെ തനിമയാർന്ന മതത്തേയും വിശ്വാസ മാർഗ്ഗത്തേയും,വിരൂപമാക്കിയ സകലകാര്യങ്ങളെയും അത് വിപാടനം ചെയ്തു.''

വിശ്വാസ ശുദ്ധീകരണം, പ്രവാചകചര്യയുടെ പുനരുജ്ജീവനം, മതത്തിൽ കടന്നു കൂടിയ പുത്തനാചാരങ്ങൾ പിഴുതെറിയുക തുടങ്ങിയവയത്രെ ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

നാമകരണം:

ഇസ്‌ലാഹി പ്രബോധനം, തൗഹീദി പ്രബോധനം, സലഫീ പ്രബോധനം, അഹ്‌ലുസ്സുന്നക്കാർ, എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളാണ്, ശൈഖിന്റെ അനുയായികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, തൽപര കക്ഷികളുടെ നാമകരണമായ വഹാബിസം,വഹാബി പ്രസ്ഥാനം, വഹാബികൾ ഇവയെ അവർ തിരസ്കരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ചരിത്രകാരന്മാരും, ചിന്തകന്മാരും, എഴുത്തുകാരും വാർത്താ മാധ്യമങ്ങളും,വഹാബി പ്രസ്ഥാനമെന്ന നാമം പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകരും തങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻവേണ്ടി അത് അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും മുറുകെ പിടിക്കുന്ന, ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തവും മതശാസനകളും കൃത്യമായി സ്വീകരിക്കുന്ന, ശിർക്കു-ബിദ്അത്തുകളെ കയ്യൊഴിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവരെ 'വഹാബികൾ' എന്നാണിവർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ വിശേഷണം അവർക്കു സ്വീകാര്യമാണ്; അത്രമാത്രം. ''പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുന്നതാണ് മതഭ്രഷ്ടെങ്കിൽ ജിന്നും മനു

ഷ്യരും സമ്മതിക്കട്ടെ ഞാൻ റാഫിദിയാണെന്ന്'' പറയാറുള്ളത് പോലെ.

ശിയാക്കളെല്ലാത്തവരെ സുന്നികൾ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നപോലെയാണ് മറ്റ്ചിലർ വഹാബികളെന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നത്. അഹ്‌ലുൽ ഹദീസ്, അൻസാറുസ്സുന്ന ഇവരൊക്കെ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടും. ഏതായിരുന്നാലും ഇവർ ബിദ്അത്തുകൾ ചെയ്യാത്തവരാണെന്നു വ്യക്തം.

ചില വാർത്താമാധ്യമങ്ങൾ അൽപ്പം വിശാലാർത്ഥത്തിലും ഈ പദം പ്രയോഗിക്കുന്നത് കാണാം. അതായത് പ്രമാണങ്ങൾ പ്രകാരം ജീവിക്കുന്ന ഏതൊരു മുസ്‌ലിമും അവരുടെ വീക്ഷണ പ്രകാരം 'വഹാബിയാണ്'. മറ്റൊരർഥത്തിൽ 'മതമൗലിക വാദിയാണ്.

പാശ്ചാത്യരാകട്ടെ തീവ്രതയുടേയും അതിവാദത്തിന്റെയും പര്യായമായി 'വഹാബി'യെന്ന പദം ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നു.

സപ്തംബർ–11–ഉം വഹാബികളും

ഈ അടുത്ത സപ്തംബർ–11 ലെ ന്യൂയോർക്കു സ്ഫോടനത്തിനുശേഷം സ്ഥിതിഗതികൾ കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വളരെയധികം ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പദം കൂടുതൽ താറടിക്കപ്പെട്ടു. തെറ്റുദ്ധാരണകൾക്കു ശക്തികൂടി. സലഫി ആദർശത്തിന്റെ ശത്രുക്കളും സൗദി അറേബ്യയുടെ എതിരാളികളും–അതിൽ മുസ്‌ലിംങ്ങളും അമുസ്‌ലിംകളുമുണ്ട്–സന്ദർഭം ചൂഷണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വസ്തുകൾ വളച്ചൊടിക്കുന്നു.

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കളെയും അനുയായികളെയും അതിൽ നിലകൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രത്തെയും തേജോവധം ചെയ്യാ

നുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വ്യാപകമാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആദർശങ്ങളെന്തെന്ന് ഇവർക്ക് മനസ്സിലാവാഞ്ഞിട്ടോ അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുതയോ ആണ് ഇതിനു കാരണം.

ജനങ്ങൾ ഏതുപേരു വിളിച്ചാലും ഏത് വിശേഷണം ചാർത്തിയാലും ശരി സംശുദ്ധ പ്രവാചക ചര്യയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണിത്. പ്രവാചകൻ(ﷺ) പഠിപ്പിക്കുകയും സഹാബത്തും മുൻഗാമികളും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തതെന്തോ അവയാണ് ഇതിന്റെ അജണ്ട.

വിദേശികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ

ഈ പ്രസഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെയും മാർഗത്തെയും സംബന്ധിച്ച് സൗദികളല്ലാത്ത ചില പണ്ഡിതരുടെ അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധിക്കാം.

ഹാഫിദ് വഹബ എഴുതുന്നു. ‘‘ഡെൻമാർക്കുകാരനായ നീബർ വാദിച്ചതുപോലെ മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദുൽ വഹാബ് പ്രവാചകനൊന്നുമായിരുന്നില്ല.എന്നാൽ അദ്ദേഹം സമുദായ പരിഷ്കർത്താവാണ്. സത്യമതത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോകാൻ ജനങ്ങളോടു ആഹ്വാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രം പ്രത്യേകമായ അധ്യാപനങ്ങളൊന്നുമില്ല; പ്രത്യേക അഭിപ്രായങ്ങളുമില്ല. നജ്ദിൽ അവർ പുലർത്തിപ്പോരുന്ന കർമ്മശാസ്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങൾ ഇമാം അഹ്മദ് ബിനു ഹമ്പലിന്റേതാണ്.എന്നാൽ വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളിൽ അവർ പിൻപറ്റുന്നത് സലഫുസ്സാലിഹിനെയാണ്.’’

മറ്റൊരു ചരിത്രപണ്ഡിതനായ ഡോക്ടർ മുനീർ അജ്‌ലാനി എഴുതുന്നു. ‘‘ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതയെന്തെന്ന് പലരും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തം. ചിലർ അത് വെറും മത പ്രസ്ഥാനമെന്ന്, ഇസ്‌ലാമിന്റെ തനിമയിലേക്കു മടങ്ങ

ങ്ങാനുള്ള ആഹ്വാനമാണെന്ന് അതിനാൽ ശിർക്കു ബിദ്അത്തുകളെ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനമാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.’’

മറ്റു ചിലർ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നെന്നും ഒരു സ്വതന്ത്ര അറബി ഭരണകൂടത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനമായിരുന്നു – നജ്ദിനെയും മറ്റു അറബു പ്രദേശങ്ങളേയും ഓട്ടോമൻ ഭരണകൂടത്തിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യമെന്നും പറയുന്നു.

വേറെ ചിലർ മതവും ദേശീയതയും ചേർന്ന ഒരു ചിന്താധാരയെന്നും ഇത് രണ്ടിനു വേണ്ടിയും ശ്രമിച്ചുവെന്നും സലഫി ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഭരണം സ്ഥാപിക്കലായിരുന്നു ലക്ഷ്യമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

‘‘പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചൈതന്യം സുവ്യക്തമല്ലെന്ന് ഫ്രഞ്ചു ഓറിയന്റ ലിസ്റ്റ് ഹെന്റിലോസ്കിനെപ്പോലുള്ളവർ പറയുമ്പോൾ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പോലെ ഒരു ശുദ്ധീകരണ പ്രസ്ഥാനമെന്ന് വേറെ കൂട്ടർ.

‘‘ഇതെല്ലാം തന്നെ പ്രസ്ഥാനത്തെ അതിന്റെ ഭാഗികാശയങ്ങളിലൂടെ വിലയിരുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളോ, അതല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കളുടെ ഭാഗത്തു നിന്നു വിലയിരുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളോ ആണ്.

‘‘സൗദീ ഭരണകൂടം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ‘‘നജ്ദിയൻ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും ലേഖനങ്ങളുടെയും സമാഹാരം’’ എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത് ഇബ്നു തൈമിയ്യ(﵀)യുടെ ‘‘സിയാസ ശർഇയ്യ’’, ‘‘ഹിസ്ബ’’ തുടങ്ങിയ കൃതികളും ശിഷ്യനായ ഇബ്നുൽ ഖയ്യിം(﵀)ന്റെ ‘‘സിയാസ ഹുക്മിയ്യ’’ എന്നീ ഗ്ര

ന്ഥങ്ങളുമായിരുന്നു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദാർശനികാടിത്തറ എന്നാണ്.

‘‘അതുകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കു പറയാനുള്ളത്, (അജ്‌ലാനി) മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇസ്‌ലാം അതിന്റെ പ്രാദുർഭാവത്തിലേക്കു മടങ്ങുക എന്നതായിരുന്നു. എങ്കിൽ പിന്നെ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിശകലനങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ലാതാകുന്നു.

‘‘അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യുടെ കാലത്ത് മദീനയിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ആ ഇസ്‌ലാം. പിന്നെ നാലു ഖലീഫമാരുടെ കാലഘട്ടത്തിലും.’’

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ

നജ്ദിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദീപശിഖ തെളിഞ്ഞതു മുതൽ ജന ജീവിതത്തിന്റെ നാനാമണ്ഡലങ്ങളിലും അതിന്റെ പ്രകാശം പ്രസരിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. മതരംഗത്ത് ശ്രദ്ധയൂന്നിയതു പോലെ ഭൗതികജീവിതരംഗത്തും സമൂഹത്തിന്റെ മറ്റു മേഖലകളിലുമെല്ലാം അത് വിപ്ലവമുണ്ടാക്കി. അതിനാൽ തന്നെ പ്രസ്ഥാന ലക്ഷ്യങ്ങളെ നമുക്ക് താഴെ പറയും വിധം സംക്ഷേപിക്കാം.

1. തൗഹീദിന്റെ പുലർച്ച ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൗലികമായ ആദർശം; നീക്കു പോക്കില്ലാത്ത ആദർശം. പ്രവാചകന്മാരും അവരുടെ പ്രതിയോഗികളും വേറിട്ടുനിന്ന ആദർശം. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, ദുർമൂർത്തികളെ വെടിയുക. (നഹ്ൽ : 36) മതം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അർപ്പിക്കുക. അവന്റെ നാമങ്ങളെ, വിശേഷണങ്ങളെ ആദരിക്കുക. ബഹുദൈവത്വത്തി

ന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തടയുക, തൗഹീദ് സ്ഥാപിക്കുക ഇതായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ അജണ്ട.

2. അനാചാരങ്ങളുടെ വക്താക്കളും തന്നിഷ്ടക്കാരും, അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളായ വിശുദ്ധഖുർആനിനെയും പ്രവാചകചര്യയെയും അഗണ്യ കോടിയിൽ തള്ളിയിരുന്നു. മുസ്‌ലിംകളുടെ ജീവിതത്തിൽ അവയെ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരികയെന്ന ഭാരിച്ച ദൗത്യമായിരുന്നു പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു ഉത്തരവാദിത്വം.

3. സുന്നത്തിന്റെ വ്യാപനവും ബിദ്അത്തിന്റെ ഉച്ചാടനവും:- ജനത്തിന് അന്യമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന പല പ്രവാചക ജീവിത സമ്പ്രദായങ്ങളെയും സമൂഹത്തിൽ പുന:സ്ഥാപിക്കുക. തൽസ്ഥാനത്ത് കുടിയേറിയിട്ടുള്ള പുത്തനാചാരങ്ങളെ നിർമൂലനം ചെയ്യുക മറ്റൊരു ലക്ഷ്യമായിരുന്നു.

4. പൊതുവായ മതകൽപനകൾ ശിരസ്സാ വഹിക്കുക:-നന്മയിലേക്കുള്ള ക്ഷണവും തിന്മയിൽ നിന്നും ആളുകളെ തിരിച്ചുവിടലും സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്. നിങ്ങൾ നന്മ കൽപിക്കുന്നു, തിന്മ വിരോധിക്കുന്നു.അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. (ആലുഇംറാൻ;110) ഇത് മതപരമായ ഒരു ഉത്തരവാദിത്തമായി ഏറ്റെടുത്ത് സമൂഹത്തെ ഗുണദോഷിക്കുക.

5. ദൈവികനിയമം സ്വീകരിക്കുക : മുസ്ലിംകളിൽ കുറെ ആളുകൾ ദൈവികനിയമങ്ങളെ തൃണവൽഗണിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. വിവര ദോഷികളും തന്നിഷ്ടക്കാരും പുത്തൻവാദത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കളുമൊക്കെ. നാട്ടുനടപ്പും ജാഹിലീ പ്രമാണങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നു. ജോത്സ്യരെയും ഇന്ദ്രജാലക്കാരെയും വിശ്വസിക്കുന്നു. ‘‘എന്റെ ഉദ്ബോധനത്തിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞു കളയുന്നവന് ഇടുങ്ങിയ ജീവിതമുണ്ട്.(ത്വാഹ : 124) എന്നു അല്ലാഹു താ

ക്കീതു നൽകിയ സ്ഥിതിയിലേക്കു സമൂഹം പോകുമ്പോൾ അവരെ തിരിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നത് പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നായി സ്വീകരിച്ചു.

6. വിജ്ഞാന വ്യാപനവും അജ്ഞതയോടുള്ള പോരാട്ടവും, അധഃസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു മോചനം, ഐക്യത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനവും ഭിന്നിപ്പിന്റെ ദൂരീകരണം. നിർഭയത്വം ഉറപ്പാക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അജണ്ടയിൽ പെട്ടതായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 2

സലഫീ മാർഗ്ഗം

ഈമാൻ കാര്യങ്ങളിലോ ഇസ്‌ലാം കാര്യങ്ങളിലോ അവയുടെ നിബന്ധനകളിലോ, പൂർവ്വസ്കരികളായ അഹ്‌ലുസ്സുന്നയിലെ മഹാമനീഷികൾ വിശ്വസിച്ചതിനു വിപരീതമായ വല്ല വിശ്വാസങ്ങളും, മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധന സരണിക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ?

ഇല്ല എങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധക സരണി സലഫികളുടെ തുടർച്ചയായും അഹ്‌ലുസ്സുന്നത്തിന്റെ പന്ഥാവുമാകുന്നു.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'തനിക്കു സന്മാർഗ്ഗം വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞ ശേഷവും ആരെങ്കിലും ദൈവ ദൂതനുമായി എതിർത്തുനിൽക്കുകയും സത്യവിശ്വാസികളുടെതല്ലാത്ത മാർഗ്ഗം പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അവർ തിരിഞ്ഞ വഴിക്ക് നാം അവനെ തിരിച്ചു വിടുന്നതും,നരകത്തിലിട്ട് നാം അവനെ കരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. അതെത്ര മോശമായ പര്യവസാനം.'(നിസാഅ്: 114)

ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സലഫി പ്രബോധക പ്രസ്ഥാനത്തെ വിലയിരുത്തിയാൽ കാണാം : ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും ആണ് അവരുടെ പ്രമാണങ്ങൾ. സ്വഹാബത്ത്, താബിഉകൾ, അവരുടെ താബിഉകൾ, പിന്നെ നാലു ഇമാമുമാർ, തുടർന്നു വന്ന ഹദീസ്-കർമ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ ഇവർ മതത്തെ എങ്ങനെ ഗ്രഹിക്കുകയും പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്തുവോ അതേ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് ഇമാം മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും മതത്തെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങൾ, വിശേഷണങ്ങൾ,വിധിവിശ്വാസങ്ങൾ, പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യോടും കുടുംബത്തോടുമുള്ള കടമകൾ,അന്ത്യനാളിലെ ശുപാർശ, സ്വഹാബികൾ, ഭരണം, ഔലിയാക്കൾ,-സച്ചരിതർ-ഇതര വിശ്വാസികൾ ഇവരോടുള്ള സമീപനം, ധർമസമരം തുടങ്ങിയ മുഖ്യവിഷയങ്ങളിലെല്ലാം എല്ലാവരും ഒരു പോലെ യോജിക്കുന്നുവെന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാണ്.

എന്നാൽ മുകളിൽ പരാമർശിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ പലതിലും പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു വ്യാപകമായ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവ സത്യമാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതു സത്യാന്വേഷിയായ ഏതൊരാളുടെയും ചുമതലയായിത്തീരുന്നു.

ഇവിടെ ചില സുപ്രധാന വിഷയങ്ങളിൽ ഇമാം മുഹമ്മദ് ഇബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ വാക്കുകൾ തന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം.

തന്നെക്കുറിച്ചും തന്റെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ തിരുത്തിക്കൊണ്ടു ഇമാം ഖസീമുകാർക്കു എഴുതി.

(a) ഈമാൻ കാര്യങ്ങൾ:

പരമകാരുണികനും കരുണാമയനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ. ഞാൻ അല്ലാഹുവിനെയും എന്നോടൊപ്പമുള്ള മലക്കുകളെയും സാക്ഷി നിർത്തിക്കൊണ്ടു പറയട്ടെ; അതുപോലെ നിങ്ങളെയും സാക്ഷികളാക്കി പറയട്ടെ, വിജയത്തിന്റെ കക്ഷിയായ അഹ്ലുസ്സുന്ന വിശ്വസിച്ചതെന്തോ അതാണ് ഞാനും വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതായത് അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ മലക്കുകളിലും അവന്റെ വേദങ്ങളിലും അവന്റെ ദൂതരിലും പുനരുത്ഥാന ദിനത്തിലും വിധിയിലും –അത് നന്മയാകട്ടെ തിന്മയാകട്ടെ–ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

(b) അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ:

അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ പെട്ടതാണ് അവൻ അവന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ നാവിലൂടെ അവനെ നമുക്കു വിശേഷിപ്പിച്ചു തന്നതു പോലെ വിശ്വസിക്കുക. അതിൽ ഏതിനെയെങ്കിലും തള്ളിക്കളയാനോ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കാനോ പറ്റില്ല. അവനു തുല്യമായതു പോലുള്ള യാതൊന്നുമില്ലെന്നും അവൻ നന്നായി കേൾക്കുന്നവനും നന്നായി കാണുന്നവനുമാണെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.അവൻ അവനെ വിശേഷിപ്പിച്ചതൊന്നും ഞാൻ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ഒരു വാക്കിനെയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്നു തെറ്റിക്കുന്നുമില്ല.അവന്റെ നാമങ്ങളിലൊ ആയത്തുകളിലൊ ദുർവ്യാഖ്യാനം നടത്തുന്നുമില്ല. അവൻ 'ഇന്ന' രൂപത്തിലാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല.തന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ വിശേഷണങ്ങളോട് അവന്റെ വിശേഷണത്തെ ഞാൻ ഉദാഹരണമാക്കിപ്പറയുന്നുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവനോട് പേരിൽ തുല്യതയുള്ളവനോ, അവനെപ്പോലുള്ളവനോ, അവന് സമാനമായുള്ളവനൊ ഇല്ല. തന്റെ സൃഷ്ടികളോട് തുലനം ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

അല്ലാഹു തന്നെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും ഏറ്റവും നന്നായി അറിയുന്നവനാണ്. അവന്റെ വചനം ഏറ്റവും സത്യം; അതിവിശിഷ്ടം.എന്നാൽ കൽപനകൾ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് അവനു ഉദാഹരണങ്ങളും മൂർത്തതയും കൽപിച്ചു ചിലർ; മറ്റു ചിലർ അവന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെ നിഷേധിക്കുകയും ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരുടെ ചെയ്തികളിൽ നിന്നെല്ലാം അല്ലാഹു അവനെ സ്വയം പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തി. അവൻ പറയുന്നു.

‘‘പ്രതാപത്തിന്റെ നാഥനായ നിന്റെ രക്ഷിതാവ് അവർ ചമച്ചു പറയുന്നതിൽ നിന്നെല്ലാം എത്ര പരിശുദ്ധൻ! ദൂതന്മാർക്കു സമാധാനം! ലോകരക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിന് സ്തുതി)’’(സ്വാഫ്ഫാത്ത് 180, 182)

(c) ഖുർആനിനെക്കുറിച്ച് സലഫിന്റെ വീക്ഷണം:

ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമാകുന്നു. ഇറക്കപ്പെട്ട വചനം. അത് സൃഷ്ടിയല്ല. അത് അവനിൽ നിന്നു ആരംഭിച്ചു. അവനിലേക്കു മടങ്ങും. വാസ്തവമായും അവൻ അത് സംസാരിച്ചു. തന്റെ ദാസനും ദൂതനും മേൽ അവതരിപ്പിച്ചു. തന്റെ സന്ദേശത്തിൽ വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയ, തന്റെയും, തന്റെ ദാസന്മാരുടെയും ഇടയിലുള്ള ദൂതനായ, നമ്മുടെ പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ്(ﷺ)യുടെ മേൽ അവതരിപ്പിച്ചു.

(d) വിധിവിശ്വാസം :

‘‘ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു : അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണെന്ന്. അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം കൂടാതെ ഒന്നും ഉണ്ടാവുന്നില്ല. ഒന്നും അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ മറികടക്കുകയില്ല. അവന്റെ നിർണ്ണയത്തിൽ നിന്ന്പുറത്തു പോകുന്ന ഒന്നുംതന്നെ ഈ ലോകത്തില്ല. അവന്റെ നിയന്ത്രണം കൂടാതെ ഒന്നും സംഭ

വിക്കുന്നില്ല. സുനിശ്ചിതമായ വിധിയിൽ നിന്ന് ആർക്കും കടുകിട മാറാൻ സാധ്യമല്ല. വിധിയുടെ ഫലകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയതിനപ്പുറം ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല.’’

(e) മരണാനന്തര ജീവിതം :

മരണാനന്തരം സംഭവിക്കുമെന്നു പ്രവാചകൻ(ﷺ) അറിയിച്ച എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഖബ്റിലെ ശിക്ഷയിലും സുഖത്തിലും, ആത്മാവിനെ ശരീരത്തിലേക്ക് മടക്കപ്പെടുമെന്നും, ജനങ്ങൾ ലോകരക്ഷിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ, വിവസ്ത്രരായി നഗ്നപാദരായി, ചേലാകർമം ചെയ്യപ്പെടാത്തവരായി ഹാജരാകുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. സൂര്യൻ അവരോട് അടുത്ത് നിൽക്കും തുലാസുകൾ സ്ഥാപിക്കും. സൃഷ്ടികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തൂക്കി നോക്കും.രേഖകൾ നിവർത്തപ്പെടും, മനുഷ്യർ തന്റെ ഇടതു കയ്യിലോ വലതു കയ്യിലോ അതേറ്റു വാങ്ങും. ‘‘അപ്പോൾ ആരുടെ തൂക്കങ്ങൾ ഘനമുള്ളതായോ, അവർ തന്നെയാണ് വിജയികൾ. ആരുടെ തൂക്കങ്ങൾ ലഘുവായിപ്പോയോ അവരാണ് ആത്മനഷ്ടം പറ്റിയവർ.നരകത്തിൽ നിത്യവാസികൾ. (മുഅ്മിനൂൻ : 102,103)

(f) ഹൗദിലുള്ള വിശ്വാസം :

‘‘അന്ത്യദിനത്തിൽ മഹ്ശറിൽ നമ്മുടെ പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ ഹൗദിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പാലിനേക്കാൾ വെണ്മയുള്ളതാണ് അതിലെ പാനീയം. തേനിനേക്കാൾ മാധുര്യമുള്ളതും. നക്ഷത്രം കണക്കെ പാനപാത്രങ്ങളുണ്ടതിൽ. ഒരാൾ ഒരു പ്രാവശ്യം അതിൽ നിന്നും പാനം ചെയ്താൽ പിന്നെ അയാൾക്കു ദാഹമുണ്ടാകില്ല. ‘സ്വിറാത്തിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ അവരുടെ കർമ്മത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് അതിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമെന്നും.’’

(g) നമ്മുടെ നബിയുടെ ശുപാർശ :

“പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ ശുപാർശയിലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ആദ്യം ശുപാർശ ചെയ്യുകയെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശയാണ് ആദ്യം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയെന്നും. ബിദഈ കക്ഷികളും മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിൽ അകപ്പെട്ടവരുമല്ലാതെ ഇത് നിഷേധിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ അതിനു അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയതു പ്രകാരം അനുവാദവും തൃപ്തിയും വേണം. അവൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടവർക്കല്ലാതെ അവർ ശുപാർശ ചെയ്യുകയില്ല.(അമ്പിയാഅ് : 28) “തന്റെ അനുമതി കൂടാതെ തന്റെ അടുക്കൽ ശുപാർശ പറയുന്നവൻ ആരുണ്ട്? ” (ബഖറ : 225)

“ആകാശങ്ങളിൽ എത്ര മലക്കുകളാണുള്ളത്! അവരുടെ ശുപാർശ യാതൊരു പ്രയോജനവും ചെയ്യുകയില്ല.അല്ലാഹു അവനുദ്ദേശിക്കുകയും,തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു(ശുപാർശയ്ക്കു) അനുമതി നൽകിയതിന്റെ ശേഷമല്ലാതെ”(നജ്മ് :26)

(h) സ്വർഗ്ഗ നരകങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം:

“സ്വർഗ്ഗവും നരകവും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; അതിന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അവ നശിക്കുന്നതല്ല. ഖിയാമത്തു നാളിൽ വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികൾ കൊണ്ടുതന്നെ തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ കാണുന്നതാണ്. പൗർണമി ദിനത്തിൽ ചന്ദ്രനെ ഏതു പ്രകാരം അവർ കാണുന്നുവോ അതുപോലെ. അവനെ കാണുന്നതിൽ നിന്നും ഒന്നും അവർക്കു തടസ്സമുണ്ടാകില്ല.”

(i) അന്തിമപ്രവാചകനിലെ വിശ്വാസം:

നമ്മുടെ പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ്(ﷺ) പ്രവാചകരിലും ദൂതന്മാരിലുമുള്ള അവസാനത്തെ വ്യക്തിയാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വ

സിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൗത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതെ, അ വിടുത്തെ പ്രവാചകത്വം അംഗീകരിക്കാതെ ഒരാളുടെ ഈമാൻ ശരിയാവുകയില്ല.

(j) സഹാബത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം:

“ഈ സമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും ഉദ്കൃഷ്ടൻ അബൂബക്കറും(رضي الله عنه) പിന്നെ ഉമറുൽ ഫാറൂഖും(رضي الله عنه) പിന്നെ ഉഥ്മാനും(رضي الله عنه), തുടർന്നു അലി(رضي الله عنه)യും ആകുന്നു. സന്തോഷവാർത്ത അറിയി ക്കപ്പെട്ട പത്തുപേരാണ് അവരോടടുത്ത് വരുന്നത്. പിന്നെ ബദ്റിൽ പങ്കെടുത്തവർ, പിന്നെ മരച്ചുവട്ടിൽ വെച്ച് പ്രവാചകനോട് ഉടമ്പടി ചെയ്തവർ. പിന്നെ മറ്റു സഹാബികൾ. പ്രവാചക(ﷺ) ന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവരുടെ നന്മകൾ പറയുന്നു അവർക്കു വേണ്ടി അല്ലാഹുവിന്റെ തൃപ്തിയുണ്ടാക ട്ടെ’ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവർക്കു വേണ്ടി പാപമോചനം തേടുന്നു, അവരിലെ തിന്മകൾ പരാമർശിക്കാതിരിക്കുന്നു. അവ ർക്കിടയിലുണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഞാൻ മൗനം അവലംബിക്കു ന്നു. അവരുടെ മഹത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തിന്റെ സാധൂകരണമായി. “അവരുടെ ശേഷം വന്നവർ ക്കും, അവർ പറയും : ‘ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, ഞങ്ങൾക്കും സത്യ വിശ്വാസത്തോടെ ഞങ്ങൾക്കുമുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള ഞ ങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കും നീ പൊറുത്ത് തരേണമേ. സത്യ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരോട് ഞങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ നീ ഒരു വിദ്വേഷവും ഉണ്ടാക്കരുതേ. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, നീ ഏറെ ദയയുള്ളവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.(ഹശ്റ് : 10) വിശുദ്ധ രും സത്യവിശ്വാസികളുടെ മാതാക്കളുമായ പ്രവാചക പത്നിമാ ർക്കു വേണ്ടിയും ഞാൻ ‘തർദിയത്ത്’ ചൊല്ലുന്നു.”

(k) കറാമത്തും ഔലിയാക്കളും :

ഔലിയാക്കന്മാർക്കു കറാമത്തുകളുണ്ടെന്നും അവർക്കു ചില വെളിപാടുകളുണ്ടാകുമെന്നും ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരത്തിൽ നിന്നൊന്നും അവകാശപ്പെടുത്തുകയില്ല. അല്ലാഹുവിനു മാത്രം സാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവരോട് ചോദിക്കാവുന്നതുമല്ല.

(l) മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച്:

മുസ്‌ലിംകളിൽ ഇന്നയാൾ സ്വർഗ്ഗക്കാരനെന്നോ ഇന്നയാൾ നരകക്കാരനെന്നോ ഞാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയില്ല; അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകൻ(ﷺ) സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയവർക്കല്ലാതെ. പക്ഷെ സൽകർമകാരിയായാൽ സ്വർഗ്ഗം ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയും, ദുഷ്കർമ്മിക്കു ശിക്ഷ കിട്ടുമെന്നും ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. ഒരു പാപം കാരണം ഒരു മുസ്‌ലിമിനെയും ഞാൻ കാഫിറാക്കുകയില്ല.അവൻ ഇസ്‌ലാമികവൃത്തത്തിനു പുറത്താണെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.’’

(m) ജിഹാദും നമസ്കാരവും:

ഭരണാധികാരി നല്ലവനായാലും ദുഷ്ടനായാലും അയാളോടൊന്നിച്ച് ജിഹാദിൽ പങ്കുചേരണമെന്നും അത്തരക്കാരോടൊപ്പമുള്ള ജമാഅത്തു നമസ്കാരം അനുവദനീയമാണെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ സമുദായത്തിലെ അവസാനത്തെയാൾ ദജ്ജാലിനോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാലം വരേക്കും, ധർമസമരം നിലനിൽക്കുമെന്നും ഒരു ആക്രമിക്കും അതല്ലെങ്കിൽ ഒരു നീതിമാനും അതിനെ ഇല്ലാതെയാക്കാൻ പറ്റില്ലെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു.

(n) ഈമാനിനെക്കുറിച്ച്:

വിശ്വാസം യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നത്, മനസ്സിൽ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ച്, നാവുകൊണ്ട് അത് ഉച്ചരിച്ചു കർമം കൊണ്ടു തെളിയിക്കുമ്പോഴാണ്.പുണ്യങ്ങൾ കാരണം വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കും.പാപങ്ങൾ മുഖേന അതിനു ലോപവും സംഭവിക്കും.വിശ്വാസത്തിന് എഴുപതിലധികം ശാഖകളുണ്ട്. അതിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നത്(...) അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റാരും ആരാധനക്കർഹനില്ലെന്നതും ഏറ്റവും താഴെ പടിയിലുള്ളത് വഴിയിലെ ഉപദ്രവകരമായ വസ്തുക്കൾ നീക്കം ചെയ്യുന്നതുമത്രെ. സൽകാര്യം ചെയ്യാൻ കൽപിക്കുന്നതും ചീത്ത കാര്യം ചെയ്യരുതെന്ന് പറയുന്നതും അനിവാര്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.അതാണ് വിശുദ്ധ മുഹമ്മദീ ശരീഅത്ത് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

സംക്ഷിപ്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതാണ് വിശ്വാസ കാര്യങ്ങൾ. ചിന്താ ബന്ധുരമായി ഞാൻ അത് പെറുക്കി എടുത്തതാണ്. എന്താണ് ഞാൻ പറയുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്. നാം പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നാം അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നു.’’

ആരോപണങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി ശൈഖ് അവർകൾ തന്നെ നമുക്കു വിശദമാക്കിത്തരുന്നു :

‘‘സുലൈമാൻബ്നു സുഹൈമിന്റെ ലേഖനം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അറിയാനിടയായി. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അറിവുള്ള ചിലർപോലും അത് സ്വീകരിക്കാനും ശരിയെന്നു വിശ്വസിക്കാനും തുനിയുന്നു. ഒരിക്കലും ചിന്തയിൽ ഉദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കുറെ നുണകൾ അയാൾ എന്റെ മേൽ ആരോപിച്ചിരിക്കയാണ്. അതെത്രയെന്ന് അല്ലാഹുവിന്നറിയാം.

അതിൽപെട്ടതാണ് (അയാൾ പറയുന്നത്) ‘ഞാൻ നാലു

മദ്ഹബുകളെയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നു', 'അറുനൂറ് കൊല്ലമായി ജനത്തിന് ഒന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു'. 'ഞാൻ ഇജ്തിഹാദിന്റെ അവകാശിയാണെന്ന് വാദിക്കുന്നു.' 'എനിക്ക് തഖ്‌ലീദ് ആവശ്യമില്ല. സദ്‌വൃത്തരെ കൊണ്ട് തവസ്സുൽ നടത്തുന്നവരെ ഞാൻ കാഫിറാക്കുന്നു, 'ഞാൻ ബൂസ്വിരിയെ കാഫിറാക്കുന്നു, നബി (ﷺ)യുടെ ഖുബ്ബ പൊളിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ ഞാൻ അത് പൊളിക്കും കഅ്ബയുടെ സ്വർണ്ണ മീസാബ് എടുത്തു മാറ്റാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞാൽ അതെടുത്തു അതിനു പകരം മരം കൊണ്ടുള്ള പാത്തി വെയ്ക്കും. 'പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യുടെ ഖബ്റ് സന്ദർശനം നിരോധിക്കുന്നു. മറ്റു ഖബർ സന്ദർശനവും വിലക്കുന്നു, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യുന്നവനെ കാഫിറാക്കുന്നു, ഇബ്നുൽ ഫാരിദിനെയും ഇബ്നു അറബിയെയും കാഫിറാക്കുന്നു............''

"ഈ വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ച് എനിക്കു പറയാനുള്ളത് ഇതാണ് : അല്ലാഹുവേ നീ പരിശുദ്ധൻ. അതിഭയങ്കര ആരോപണ ങ്ങൾ ! മുമ്പുള്ളവർ മഹാനായ പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യെ അദ്ദേഹം ഈസാ(ﷺ)യെ ചീത്ത പറയുന്നുവെന്ന്, സച്ചരിതരെ ചീത്ത പറയുന്നുവെന്നു അധിക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. കള്ളം പറ യുന്നതിൽ അവരും ഇന്നത്തെ ആളുകളും ഒരു പോലെയാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു : "വിശ്വാസമില്ലാത്തവർ നുണ കെട്ടിച്ചമച്ചു പറയും''(നഹ്ൽ: 50) അവർ പറയുകയുണ്ടായില്ലേ, നബി തിരുമേനി(ﷺ), മലക്കുകളും ഈസാ നബി(ﷺ)യും ഉസൈറും നരകത്തിലാണെന്നു വാദിക്കുന്നു ! അപ്പോഴല്ലേ അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ വചനം ഇറക്കിയത്. "തീർച്ചയായും നമ്മുടെ പക്കൽ നിന്ന് മുമ്പേ നന്മ ലഭിച്ചവരാരോ അവർ അതിൽ(നരകത്തിൽ) നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തപ്പെടുന്നവരാകുന്നു.'' (അമ്പിയാഅ്: 101)

തുടർന്നു തന്റെ യഥാർത്ഥ വാദങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതും കാണുക :

“എന്നാൽ മറ്റു ചിലവിഷയങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഞാൻ പറയുന്നതാണ്: “ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്” –എന്നതിന്റെ താൽപര്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതുവരെ ഒരാളുടെ ഇസ്‌ലാം പൂർണമാവുകയില്ല. എന്നെ സമീപിക്കുന്നയാൾക്കു അതിന്റെ താൽപര്യം ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. നേർച്ചയാക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പുണ്യം ആഗ്രഹിച്ചു നേർച്ചയാക്കിയാൽ അയാൾ കാഫിറാകുമെന്നും ഞാൻ പറയും.അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കു വേണ്ടി ബലി നടത്തുന്നത് സത്യനിഷേധമാണ്. ആ ബലിമൃഗം ഹറാമുമാണ്.

ഈ വിഷയങ്ങൾ വാസ്തവവും ഞാനത് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതു പറയാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങളും അവന്റെ പ്രവാചക(ﷺ)ന്റെ വചനങ്ങളും തെളിവുകളായി എനിക്കുണ്ട്. അവരെ പിൻപറ്റിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വചനങ്ങളും–നാല് ഇമാമുകളെ പോലുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ. സന്ദർഭവും സൗകര്യവും ലഭിച്ചാൽ ഞാൻ അത് വിശദമാക്കാം.

നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു വചനം ശ്രദ്ധിക്കുക.“സത്യവിശ്വാസികളേ, ഒരു അധർമകാരി വല്ല വാർത്തയുംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നാൽ നിങ്ങളതിനെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി അന്വേഷിച്ചറിയണം.അറിയാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനതക്കു നിങ്ങൾ ആപത്തു വരുത്തുകയും എന്നിട്ട് ആ ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ ഖേദക്കാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി.” (ഹുജുറാത്ത് : 6)

* ഉദ്ധരണികൾ അദ്ദുററുസ്സനിയ്യ 1: 37ൽ നിന്ന്

പുത്തൻ വാദിയോ?

എന്താണ് ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം നമുക്ക് വ്യക്തമാകുന്നത്?

മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധനമാർഗ്ഗം സലഫി മാർഗ്ഗം തന്നെയായിരുന്നു. ആദ്യകാല ഹദീസ് പണ്ഡിതന്മാർ, കർമശാസ്ത്ര വിശാരദന്മാർ, പണ്ഡിതരുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ (ഇജ്മാഅ്) ഇവ അനുസരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രബോധനപാത കെട്ടിപ്പടുത്തത്. അല്ലാതെ തന്നിഷ്ടക്കാരുടെ പ്രമാണ നിബദ്ധമല്ലാത്ത വാദങ്ങളോ നാട്ടുനടപ്പുകളോ നോക്കിയായിരുന്നില്ല. ഇതെങ്ങനെ സലഫീമാർഗ്ഗത്തിനും വിപരീതമാകും.

ഇമാം ഇബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബ് തന്നെ വിശദീകരണം തരുന്നു : ‘‘എന്നോട് വിയോജിക്കുന്നവനെ ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു,അതല്ലെങ്കിൽ പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ ചര്യയിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. അതുമല്ലെങ്കിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായങ്ങളിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. അതിന് അയാൾ വിസമ്മതിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ അയാളെ ‘മുബാഹല’ക്കു ക്ഷണിക്കും.ഇബ്നു അബ്ബാസ്(رضي الله عنه) ചില(അനന്തരാവകാശി) ഫറാഇദിന്റെ വിഷയങ്ങളിൽ അങ്ങനെയാണല്ലൊ ചെയ്തത്. കൈ ഉയർത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ സുഫ്യാ(رحمه الله)നും ഔസാഈ(رحمه الله) ചെയ്തതു പ്രകാരം, അവരല്ലാത്ത മറ്റു വിവരമുള്ള പണ്ഡിതരും ചെയ്തതുപോലെ.’’

തെളിവുകൾ പിൻപറ്റുന്നതിൽ ഇമാമിന്റെ രീതിയെന്തായിരുന്നുവെന്ന് തന്റെ പുത്രന്മാരായ ഹുസൈൻ, അബ്ദുല്ല എന്നിവരോട് ജനം ആരായുകയുണ്ടായി. അവർ ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകുന്നു :

“ശൈഖിന്റെ ആഖീദ എന്താണോ അത് തന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെയും വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ.അത് ഞങ്ങളും മതമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ സമുദായത്തിലെ മുൻഗാമികളുടെയും ഇമാമുമാരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ തന്നെ –സ്വഹാബത്തിൽ പെട്ട, താബിഉകളിൽ പെട്ടവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ.

ഒരു കാര്യത്തിനുള്ള പ്രമാണം അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടോ എന്ന് ആരായുക. ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് സ്വീകരിക്കുക. പ്രവാചകചര്യയെ സ്വീകരിക്കുക. പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അതുമായി ഒത്തു നോക്കുക. അവയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവുമായും പ്രവാചകചര്യയുമായും യോജിക്കുന്നതു നാം സ്വീകരിക്കും. അത് കൊണ്ട് ഫത്‌വ നൽകും. അതിനോട് യോജിക്കാത്തത് അതിന്റെ വക്താവിലേക്കു തന്നെ മടക്കുകയും ചെയ്യും–”

അവലംബകൃതികൾ ഏത്?

ഖുർആനിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകുമ്പോഴും ഹദീഥിന് വിശദീകരണം നൽകുമ്പോഴും ഇമാം ഇബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബും ശിഷ്യന്മാരും ഏത് കൃതികളാണ് അവലംബിച്ചിരുന്നതെന്ന് ഇമാമിന്റെ പുത്രൻ അബ്ദുല്ല ബ്ൻ മുഹമ്മദ് വിശദീകരിക്കുന്നത് കാണുക.

“അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രാമാണിക തഫ്സീറുകൾ ഞങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നു.അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായത് ഇമാം ഇബ്നു ജരീറിന്റേതാണ്, അതിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ, ശാഫിഈ ആയ ഇബ്നു കഥീറിന്റെയും അതുപോലെ ബഗവീ, ബൈദാവി, ഖാസിൻ, ജലാലൈനി തുടങ്ങിയവയും. ഹദീസ് വ്യാഖ്യാനത്തിനും അത് ഗ്രഹിക്കാനും വിശ്രുത പണ്ഡിതർ അതിന് എഴു

തിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അവലംബിക്കുന്നു. അസ്ഖലാനി, ഖസ്തല്ലാനി, തുടങ്ങിയവർ ബുഖാരിക്ക് നൽകിയ വിശദീകരണങ്ങൾ, മുസ്ലിമിന് ഇമാം നവവിയുടെ വ്യാഖ്യാനം, ജാമിഉസ്സഗീറിന് മനാവിയുടേത് ഇങ്ങനെ.''

ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചതിൽ നിന്ന് അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിന്റെയും സലഫി മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥ അവകാശികൾ ആരെന്നും അല്ലാത്തവർ ആരെന്നും എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാനാകും. പക്ഷെ പലരും ചെയ്യുന്നത് ഞാൻ ഈ ഇമാമിന്റെ അനുയായിയാണെന്നു വാദിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുകയോ അതിലുള്ള മതപരമായ തത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്യാത്ത അവസ്ഥയാണ് നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്; എന്തൊരു വിരോധാഭാസം!

അദ്ധ്യായം 5

സലഫി പ്രസ്ഥാനം
പണ്ഡിതന്മാരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

ഒരു ഭാഗത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തിനും അതിന്റെ വക്താക്കൾക്കുമെതിരിൽ കൊടിയ ശത്രുത വളർത്തുന്നവർ.മറുഭാഗത്ത് നിഷ്പക്ഷമായി പ്രസ്ഥാനത്തെ നോക്കി നിരീക്ഷിച്ചവർ.നിഷ്പക്ഷരിൽ തന്നെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദർശം സ്വീകരിച്ചവരും സ്വീകരിക്കാതെ മാറി നിന്നവരുമുണ്ട്.അക്കൂട്ടത്തിൽ അറബികളും അനറബികളുമുണ്ട്. മുസ്ലിംകളും അല്ലാത്തവരുമുണ്ട്.

ഈ അധ്യായത്തിൽ പ്രസിദ്ധരായ ചിലരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

1. മുഹമ്മദ് റശീദ് റിദാ

''സിയാനത്തുൽ ഇൻസാൻ'' എന്ന കൃതിക്കെഴുതിയ അ

വതാരികയിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു :

“വഹാബികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഞങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ദഹ്‌ലാന്റെയും സഹയാത്രികരുടെയും കൃതികളിൽ നിന്നാണെന്ന് മാത്രം, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാർ, ശൈഖന്മാർ എല്ലാം അത് സത്യമെന്നു കരുതി. സ്വാഭാവികം ഞങ്ങളും അത് സത്യമാണെന്ന് കരുതി. ഉഥ്മാനീ ഭരണകൂടം ഇസ്‌ലാമിന്റെ കാവൽക്കാരാണെന്നും ഞങ്ങൾ നിനച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വഹാബികളോട് അവർ യുദ്ധം ചെയ്തതും. അവരുടെ മുള്ള് ഒടിച്ചതുമെന്നുമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ധാരണ. ഈജിപ്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യമെന്തെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.ജബർതിയുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥവും അൽ-ഇസ്തിഖ്സാ എന്ന ചരിത്രവും ഞാൻ വായിക്കാനിടയായി. അപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി: ഇവരായിരുന്നു യഥാർത്ഥ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വക്താക്കളെന്ന്. അല്ലാതെ ഇവരോട് പടയ്ക്കിറങ്ങിയ തുർക്കികളായിരുന്നില്ലെന്ന്. പിന്നീട് ആ നാട്ടുകാരെഴുതിയതും അവരെക്കുറിച്ച് യൂറോപ്യന്മാർ എഴുതിയതുമൊക്കെ വായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിൽ നിന്നെല്ലാം എനിക്കു ലഭിച്ച യാഥാർഥ്യം ഇവർ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പുനരുജ്ജീവനത്തിന് യത്നിക്കുന്നവരാണെന്നാണ്. ഇസ്‌ലാം അതിന്റെ ആവിർഭാവത്തിൽ എങ്ങനെയായിരുന്നോ ആ സ്ഥിതിയിലേക്ക് അതിനെ പരിവർത്തിപ്പിക്കുക. അതിന് മഹത്വം തിരികെ കിട്ടും. അതിന്റെ ഓജസ്സും സംസ്കൃതിയും തിരിച്ചു വരും. അറബികൾ ഖിലാഫത്തിനെ തിരിച്ചു പിടിച്ചേക്കുമോ എന്ന ഭയമാണ് ഉഥ്മാനികളെ പ്രചോദിപ്പിച്ചത്. ഇസ്‌ലാമിക ഖിലാഫത്ത് അതിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേക്കു മടങ്ങുമോ എന്ന ഭയവും. ബൈറൂതിലെ മുഫ്തി ശൈഖ് അബ്ദുൽ ബാസിത് ആൽഫാഖൂരി തന്റെ ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച ഒരു കൃതിയിൽ മു

ഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധനത്തെ വളരെ മനോഹരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകന്മാർ പ്രബോധനം നടത്തിയതു തന്നെയാണ് അദ്ദേഹവും നിർവ്വഹിച്ചത് എന്നും.അവർ മതവിഷയങ്ങളിൽ കടുത്ത അഭിപ്രായമുള്ളവരാണ് എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സുൽത്താൻ അബ്ദുൽ ഹമീദിന്റെ കാലത്ത് എങ്ങനെഇതുമാത്രം അവരെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതിനെപ്പറ്റി എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ആദ്യതലമുറയുടെ മാർഗ്ഗദർശനവും പിന്നീടുള്ള ചിലരുടെ ഉറച്ച നിലപാടും ഞങ്ങളുടെ ശൈഖ്, മുഹമ്മദ് അബ്ദു പരാമർശിച്ചിരുന്നു. അതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ പരിഷ്കരണം മഹത്തരവും പരമപ്രചാരകവുമായിരുന്നേനെ. അബ്ദുൽ അസീസ് ഫൈസൽ–അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ശക്തി പകരട്ടെ– രണ്ടു കൊല്ലം മുമ്പു അവരിൽ തീവ്രത പുലർത്തുന്നവരെ വാളുകൊണ്ടു തന്നെ മര്യാദ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.നന്മയുടെ മുന്നൊരുക്കമെന്ന നിലയ്ക്ക്.

പിന്നീടാണ് ഞാൻ ശൈഖിന്റെ കൃതികൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഘുലേഖകൾ, ഫതാവകൾ, മക്കളുടെയും പൗത്രന്മാരുടെയും കൃതികൾ, മറ്റു നജ്ദിലെ പണ്ഡിതരുടെ കൃതികൾ എല്ലാം വായിക്കുന്നത്. അവയെല്ലാം നവോത്ഥാന കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായിരുന്നു.അവരെക്കുറിച്ചുണ്ടായ എല്ലാ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും വിമർശനങ്ങൾക്കും അവർ കൃത്യമായി മറുപടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചുള്ള നുണപ്രചാരണങ്ങൾക്ക് അവർ തന്നെ നൽകിയ മറുപടി. വിമർശനങ്ങൾക്ക് അവർ പ്രമാണ യുക്തമായി കൊടുത്ത മറുപടികൾ എല്ലാം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.അങ്ങനെ അവരെക്കുറിച്ച് ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട വിമർശനങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.”

2. അല്ലാമാ ശൗകാനി :

അദ്ദേഹം അമീറിനെ പരാമർശിച്ച് എഴുതുന്നു.

“നജ്ദിലെ ഭരണാധികാരി ശക്തി പ്രാപിച്ചു വരുന്നു.മക്കയിലെ ഭരണാധികാരികളെ (ശരീഫ് ഗാലിബ്) പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം അൽഹസാ, ഖത്തീഫ്, ദവാസിർ പ്രവിശ്യകൾ, ഹിജാസിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും നജ്ദിലെ ഭരണാധികാരിക്കു കീഴടങ്ങിയെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ളവർ കൃത്യമായി നമസ്കാരവും,നോമ്പും സകാത്തും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്.സിറിയക്കാരായ ധാരാളം പേർ മോഹിച്ചോ പേടിച്ചോ അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്.ഇസ്ലാമിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നുമറിയാതിരുന്ന അവർ ഇപ്പോൾ മതത്തിന്റെ നിർബ്ബന്ധകാര്യങ്ങൾ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നേരത്തെ അവർ ശഹാദത്ത് ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല.അജ്ഞതയുടെ പര്യായമായിരുന്നു അവർ.അർഥശങ്കക്കിടമില്ലാത്ത നിലക്ക് അവരെക്കുറിച്ച് നാം കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നും അവർ മാറി, (നജ്ദിലെ അമീറിനെ ബൈഅത്ത് ചെയ്ത ശേഷം) നമസ്കാരം അതിന്റെ കൃത്യ സമയത്ത് അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. മറ്റു ഇസ്ലാമിക സ്തംഭങ്ങളെ ഭംഗിയായി പരിപാലിക്കുന്നു.അങ്ങനെ എല്ലാവരും നജ്ദിലെ അമീറിന് ബൈഅത്ത് ചെയ്യണം, അത് അനിവാര്യമാണെന്നാണ് ഇന്ന് അവരുടെ വീക്ഷണം.

നജ്ദികളെക്കുറിച്ച് പലതും കേൾക്കുന്നു.അതൊക്കെ എത്ര മാത്രം ശരിയാണെന്ന് അല്ലാഹുവിന്നറിയാം. അവർക്ക് ഖവാരിജുകളുടെ വാദമുണ്ടായിരിന്നുവെന്നു ചിലർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു.അത് ശരിയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.കാരണം നജ്ദിലെ ഭരണാധികാരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണ്. അദ്ദേഹം ഹമ്പ

ലി മദ്ഹബിലെ പിൽക്കാല പണ്ഡിതന്മാരായ ഇബ്നുതൈമിയ്യ, ഇബ്നുൽഖയ്യിം മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളനുസരിച്ചാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്. മരണപ്പെട്ടവരിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കുന്നവരോട് അവർ കാർക്കശ്യം പുലർത്തിയിരുന്നു. നജ്ദിലെ ഇപ്പോഴത്തെ അമീർ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കു നൽകിയ മറുപടി ഗ്രന്ഥം ഞാൻ കാണാൻ ഇടയായി. തന്റെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദ്യം അതിലുണ്ടായിരുന്നു.അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ഖുർആനിനും സുന്നത്തിനും യോജിക്കുന്നതായും സത്യസന്ധമായ വിശ്വാസം വെച്ചു പുലർത്തുന്നതായും എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു. അല്ലാഹുവാണ് എല്ലാം അറിയുന്നവൻ.

ഹിജ്റ(1215) വർഷത്തെ സംഭവങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ശൗകാനി എഴുതുന്നു : ഈ വർഷത്തിൽ നേരത്തെ പറഞ്ഞ നജ്ദിലെ അമീർ നമ്മുടെ ഗുരുവിനു-അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിനു ദീർഘായുസ്സു നൽകട്ടെ -രണ്ടു വാല്യത്തിലുള്ള ഒരു കൃതി അയച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ ഒന്ന് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിനെ പരാമർശിക്കുന്നതായിരുന്നു. ശുദ്ധമായ തൗഹീദിലേക്കു അദ്ദേഹം നടത്തിയ ക്ഷണം, വിശിഷ്യാ ഖബർ പൂജകരിൽ കണ്ടുവരുന്ന കാര്യങ്ങളും ശിർക്കിനോടുള്ള പോരാട്ടവും-ഇതായിരുന്നു ഉള്ളടക്കം. എല്ലാം ഖുർആനിൽ നിന്നും പ്രവാചക വചനങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള തെളിവുസഹിതം പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു. മറ്റൊരു വാല്യം ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ വീഴ്ച വരുത്തുന്ന സൻആ, സഅദ, എന്നിവിടങ്ങളിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാദഗതികളുമായിരുന്നു.എല്ലാം വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ. അങ്ങനെ ആദ്യം അവരുടെ വാദങ്ങളും പിന്നെ അതിനുള്ള ഖണ്ഡനങ്ങളുമുണ്ട്. എല്ലാം സസൂക്ഷ്മവും സുചിന്തിതവുമായ മറുപടികൾ. അവ എഴുതിയത് ഖുർആനിലും ഹദീസിലും അവഗാഹമുള്ള വ്യക്തിയാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കാരണം ഓരോ വാദ

ങ്ങൾക്കും ഉരുളക്കുപ്പേരി കണക്കെ ശക്തിയുക്തം മറുപടി നൽകുന്നു. ആ പണ്ഡിതരുടെ വാദങ്ങൾ ഓരോന്നും നിലംപരിശാകുന്നു. അങ്ങനെ അവർക്കു മാത്രമല്ല സൻആഇലെയും സഅദയിലെയും മുഴുവൻ ജനങ്ങൾക്കും അപമാനമാകും വിധം അവരുടെ വാദം പൊളിയുന്നു. കാരണം ഉത്തരവാദിത്തം നിർവ്വഹിക്കാത്തവരും പക്ഷപാത സമീപനം പുലർത്തുന്നവരുമാണവർ.

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ഈ രണ്ടു കൃതികൾക്കൊപ്പം എന്റെ ഗുരുവിന് ഒരു കത്തും നജ്ദിലെ അമീർ കൊടുത്തയച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതെല്ലാം എനിക്കു തന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ കത്തിനു മറുപടിയും തയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തു. നജ്ദികളോട് തർക്കിക്കാൻ പോയവർ വിവരമില്ലാത്തവരായിരുന്നുവെന്നു അവരുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു. അവയെല്ലാം ഇന്നും എന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലുണ്ട്.''

3. അബ്ദുറഹ്മാൻ ജബർതി

ഹിജ്റ 1221-ാം കൊല്ലത്തെ സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു കൊണ്ട് എഴുതുന്നു: ശരീഫ് ഗാലിബ് വഹാബികളോട് സന്ധിക്കൊരുങ്ങുകയാണെന്ന് വാർത്ത ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന കാലം. മക്കക്കാർക്കു സഹായ ഹസ്തം കുറഞ്ഞുവന്നു. സമ്മർദ്ദം ഏറുകയും. ഒരു ഇർദബ് (ഈജിപ്ഷ്യൻ അളവ്) അരിയ്ക്ക് അഞ്ഞൂറ് റിയാൽ ഗോതമ്പ് അതേ തൂക്കത്തിനു മുന്നൂറ്റിപ്പത്ത് റിയാൽ ഇങ്ങനെ തേനിനും നെയ്യിനും എല്ലാറ്റിനും. മക്കയുടെ ഭരണാധികാരി ശരീഫിന് അവരോട് സന്ധി ചെയ്യുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു പോംവഴിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർക്കു കീഴടങ്ങാൻ സമ്മതിച്ചു. കഅ്ബയുടെ ഉള്ളിൽ വെച്ച് ബൈഅത്ത് ചെയ്തു. അവരുടെ ആദർശം സ്വീകരിക്കാമെന്നും ഏറ്റു.

നിഷിദ്ധ കാര്യങ്ങൾ നടമാടുന്നതും അത് പരസ്യമാക്കുന്നതും തടയാമെന്നേറ്റു. സഫാ-മർവ്വയ്ക്കിടയിലെ സഅ്യ് വേ

ളയിൽ വെറ്റില മുറുക്ക് കച്ചവടമുണ്ടായിരുന്നു. അത് നിരോധിക്കാനും. നമസ്കാരം സംഘടിതമായിട്ട് അനുഷ്ഠിക്കുക, സകാത്ത് നൽകുക, പട്ട് നിരോധിക്കുക, ഭാരിച്ച നികുതികൾ പിൻവലിക്കുക തുടങ്ങിയതിനെല്ലാം സമ്മതിച്ചു.

അവിടെയുള്ളവർ പലതിലും പരിധി ലംഘിച്ചിരുന്നു. ഒരു വീട്ടിൽ ഒരാൾ മരണപ്പെട്ടാൽ അവിടെ ഇടനിലക്കാർ വരും. അഞ്ചോ പത്തോ ഗ്രാമമുഖ്യന്മാർ ആ വീട്ടിൽ ചെന്നു ഇത്ര തുക വേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടും. അത് കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായില്ലെങ്കിൽ ആ മയ്യിത്ത് കുളിപ്പിക്കാനോ മറവു ചെയ്യാനോ ബന്ധുക്കളെ അനുവദിക്കുമായിരുന്നില്ല. അവർ പറയുന്ന തുക കൊടുത്താൽ അനുവാദം കൊടുക്കും.

കച്ചവടരംഗത്തും ഇതുപോലെ അനാവശ്യമായ പീഢന മുറകളും ആക്രമങ്ങളും നടമാടിയിരുന്നു.വാങ്ങുന്നവനും വിൽക്കുന്നവനും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ സ്വത്തും വീടുകളും വരെ കൊള്ള ചെയ്തിരുന്നു. ഒരാൾ തന്റെ വീട്ടിൽ ഇരിക്കുന്നു. ഒന്നുമറിയാതെ പൊടുന്നനെ അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു ചിലർ കയറി വരും ‘ഈ വീട് ഒന്ന് ഒഴിവാക്കി തരണം, ഇവിടുന്ന് ഉടനെ പൊയ് ക്കൊള്ളണം’ എന്ന് ആജ്ഞാപിക്കും. നമ്മുടെ സയ്യിദിന് (തങ്ങൾക്ക്) ഈ വീട് ആവശ്യമുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ആ വീടും സ്വത്തുവഹകളും അപ്പാടെ ഉടമ ഒഴിയേണ്ടിവരും. ചിലപ്പോൾ കുറച്ച് വില കിട്ടിയേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അധികവും കിട്ടിയേക്കാം.

ഇതെല്ലാം തീർത്തും ഒഴിവാക്കാമെന്ന് മക്കയിലെ ശരീഫ്, അമീർ സഊദിനോട് കരാർ ചെയ്തു. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകൾ പിൻപറ്റിക്കൊള്ളാമെന്നും സ്വഛമായ തൗഹീദനുസരിച്ചു ജീവിക്കാമെന്നും പ്രവാചകചര്യ പിന്തുടരാമെന്നും,നാലു ഖ

ലീഫമാർ, സഹാബികൾ, താബിഉകൾ ഇവരുടെ രീതി അവലംബിക്കാമെന്നും ഏറ്റു.

ജീവിക്കുന്നവരും മരണപ്പെട്ടവരുമായ സൃഷ്ടികളോട്, പ്രയാസവേളകളിൽ അവർ സഹായം തേടിയിരുന്നു. ഖബറുകൾ പടുത്തുയർത്തി. അതിന്മേൽ വിരികളും തോരണങ്ങളും ചാർത്തി. അതിന്റെ ഉമ്മറപ്പടികൾ വരെ ചുംബിച്ചു. അതിനു ചുറ്റും തവാഫ് ചെയ്യും,വിനയം പ്രകടിപ്പിക്കും, വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കും. നേർച്ചയും കാണിക്കയും അർപ്പിക്കും.ആഘോഷപൂരങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കും, ലിംഗവ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാവരും ഒത്തുചേരും. അങ്ങനെ ദിവ്യത്വത്തിലുള്ള തൗഹീദിൽ സൃഷ്ടികളെ പങ്കുചേർത്തു. പ്രവാചകൻ(ﷺ) കൊണ്ടുവന്ന മതം മറയ്ക്കപ്പെട്ടു. അത് അവർ മറന്നുകളഞ്ഞിരുന്നു.ഇതായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി.

ഇതെല്ലാം തടയാമെന്ന് അദ്ദേഹം അമീർ സഊദിനോട് കരാറിൽ ഏർപ്പെട്ടു.ഖബ്റുകളുടെ മേൽ പണിതുയർത്തിയ കെട്ടിടങ്ങളും ഖുബ്ബകളും ജാറങ്ങളും പൊളിച്ചു കളയാമെന്നും സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി.

അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുമായി സംവാദം നടത്തിയതിനു ശേഷമാണ് അപ്രകാരം ചെയ്തത്. ഖണ്ഡിതമായ തെളിവുകൾ അവർക്കു ബോധ്യമായ ശേഷം. ഖുർആനിൽ നിന്നും സുന്നത്തിൽ നിന്നുമുള്ള തെളിവുകൾ.

മക്ക–മദീന പാതയും, മക്ക–ജിദ്ദ ത്വാഇഫ് പാതയും നിർഭയമായി. വിലകൾ താഴോട്ട് വന്നു. ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ സുലഭം, ആവശ്യസാധനങ്ങളും, നെയ്യ്, തേൻ, ഗോതമ്പ് എല്ലാം വേണ്ടത്ര. ഒക്കെ ഇരു ഹറമുകളിലേക്കും കിഴക്കൻ ദിക്കുകളിൽ നിന്നും പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.നാലു റിയാലിന് ഒരു ഇർദബ്ബ് ഗോതമ്പ് കിട്ടിത്തുടങ്ങി.

ശരീഫ് ഗാലിഫ് തന്നെയായായിരുന്നു ഭരണത്തിൽ, കച്ച വടക്കാരിൽ നിന്നും കരം പിരിക്കും. അതിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെ ടുമ്പോൾ പറയും : ഞാൻ മുവഹ്ഹിദുകളിൽ നിന്നും കരം പി രിക്കുന്നില്ല. ഇവർ മുവഹ്ഹിദുകളല്ല.

4. മഹ്മൂദ് ശുക്രീ അൽ ആലൂസി

‘‘സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ അവ രുടെ മദ്ഹബ് അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെതാണ്. അവരുടെ മാർഗ്ഗം മു ൻഗാമികളുടെ മാർഗ്ഗവും. അതാണ് കൂടുതൽ സുരക്ഷിതം, ശ ക്തവും. അതായത് അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ പരാമർശി ച്ച ഖുർആനിക സൂക്തങ്ങളെയും പ്രവാചകവചനങ്ങളെയും അ വർ അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു. അതിന്റെ താൽപര്യം അല്ലാഹുവിലേക്കു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. (ഇസ്തി വാഅ്) അല്ലാഹുവിന്റെ സിംഹാസനാരോഹണത്തെ പരാമർശി ച്ച് ഇമാം മാലിക്(ﷺ)അനുവർത്തിച്ചതു പോലെ. നന്മ തിന്മകളെ ല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യ പ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

‘‘എന്നാൽ അവരെക്കുറിച്ച് ധാരാളം ആരോപണങ്ങൾ പ്ര ചരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് : ഖുർആൻ യഥേഷ്ടം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ, ഹദീസിൽ നിന്ന് അവർക്കു യോജിച്ചതു സ്വീകരിക്കുന്നവർ, വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളോ,ശൈഖിനെയോ അവലംബിക്കാത്തവർ.

പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യെ ഇകഴ്ത്തുന്നവർ.അദ്ദേഹത്തി നു ശുപാർശയില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖബറിടം സന്ദർശിക്കു ന്നത് സുന്നത്തല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവർ. പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങ ളെ മാനിക്കാത്തവർ.മദ്ഹബീ പണ്ഡിതരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതി ൽ ശരിയും തെറ്റും ഇടകലർന്നതിനാൽ നശിപ്പിച്ചവർ, അവർ മു

ജസ്സിമുകളാണ് (അല്ലാഹുവിന് മൂർത്ത രൂപമുണ്ടെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ).

അവസാനത്തെ 600 കൊല്ലശേഷം വന്നവരെയൊക്കെ കാഫിറാക്കുന്നവർ അവരുടെ വാദഗതികൾ സ്വീകരിച്ചവരൊഴികെ.

നേരത്തെ മുശ്രിക്കായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കാത്ത പക്ഷം അത്തരക്കാരോട് ബൈഅത്ത് ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവർ. മാതാപിതാക്കൾ ശിർക്കിലായിരുന്നുവെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നവർ. നബി തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നത് നിഷിദ്ധമാക്കുന്നവർ. ശറഇൽ അനുവാദമുള്ള ഖബർ സന്ദർശനം നിരുപാധികം തടയുന്നവർ. നബി കുടുംബത്തിനു പ്രത്യേക പദവി കൽപ്പിക്കാത്തവർ.അവരുടെ വാദം അംഗീകരിക്കുന്നവരിൽ നിന്നല്ലാതെ വിവാഹബന്ധം നടത്താത്തവർ.

‘‘ഇതുപോലുള്ള അനേകം ആരോപണങ്ങൾ അവർക്കെതിരിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.അതെല്ലാം അവരുടെ മേലുള്ള ആരോപണവും കളവുമാണ്. അവരുടെ ശത്രുക്കളായ ബിദ്അത്തുവാദികളുടെ വെറും അപവാദപ്രചരണം. അവരുടെ സംസാരവും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസ്തുത ആരോപണങ്ങളത്രയും തള്ളിക്കളയുന്നു. അത്തരം ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നവർ നുണയാണ് പറയുന്നത്! അപവാദമാണ് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്.അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ പഠിക്കുകയും അവരോടൊപ്പം അവരുടെ സദസ്സുകളിൽ സന്നിഹിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് അതെല്ലാംമതത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ അവർക്കെതിരിൽ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണെന്നു ബോധ്യപ്പെടും..........

‘‘ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ താൽപര്യമിതത്രെ. ആരുടെ മേലായിരുന്നാലും അവർക്കില്ലാത്ത വാദങ്ങൾ ആരോപിക്കരുത്. അത്തരക്കാരെ ബോധവൽക്കരിക്കണം.അത് മതപ്രവർത്തന

ത്തിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കും. അറബി ജനതയെത്തന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ ഇടയാക്കും. കാപട്യത്തിന്റെ അടയാളമായ വിദ്വേഷം അറബികളിൽ സൃഷ്ടിക്കും.

മതത്തെ കളിതമാശയായി കാണുന്ന, ഉദരപൂരണക്കാരമായ തന്നിഷ്ടക്കാരുടെ സൃഷ്ടികളാണവ. അവരുമായി കാതങ്ങൾക്കകലെ നിൽക്കുന്ന യഥാർഥ മതത്തെ അവർ തങ്ങളുടെ വാക്–കർമങ്ങൾ വഴി നിഷേധിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിനു അപമാനം വരുത്തുന്ന ദജ്ജാലുകളാണവർ. അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസികളുടെ ലക്ഷണം അവരിൽ കാണേണ്ടതല്ലേ. അവർ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുകയും അതിൽ നല്ലത് പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുന്നവരാണല്ലോ'', (ആലൂസിയുടെ നജ്ദിന്റെ ചരിത്രം എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന്).

5. അൽ ഉസ്താദ് മുനീൽ അൽ അജലാനി:

``വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ഇന്നും ഇതിനു മുമ്പും അനേകം കൃതികൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.അതിൽ വിമർശനമുണ്ട്. പ്രശംസയുണ്ട്. ഉഥ്മാനീ കാലഘട്ടത്തിലെ മിക്ക എഴുത്തും അനീതിയും അക്രമവും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. പിന്നീട് ആ കൃതികളെപ്പറ്റി ജനത്തിന് സംശയം തോന്നാൻ തുടങ്ങി.അത്തരം കൃതികളുണ്ടാവാനിടയായ വൈയക്തിക പ്രേരണകളും രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളും അവർ വിലയിരുത്താൻ ആരംഭിച്ചു.

പിന്നീട് വന്ന നിഷ്പക്ഷരായ എഴുത്തുകാർ വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിനു അർഹമായ സ്ഥാനവും ആദരവും നൽകുകയുണ്ടായി.അവർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സഹയാത്രികരോ അനുയായികളോ അയിരുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കളോട് ആശയ ഭിന്നതകൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ. ആ എഴുത്തുകാർ അവർക്കു അർഹതപ്പെട്ട മഹത്വവും പ്രത്യേകതകളും

വകവെച്ചു കൊടുത്തു.എന്നാൽ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു വന്ന ചില തീവ്രത പുലർത്തുന്നവരെ അവർ ഭയപ്പെടാതിരുന്നിട്ടുമില്ല. സത്യം തങ്ങളിൽ മാത്രം നിക്ഷിപ്തമാണെന്നു ധരിച്ചവരായിരുന്നു ആ വിഭാഗം.''

6. അഹ്മദ് അബ്ദുൽ ഗഫൂർ അത്ത്വാർ :

''ശൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് മത പരിഷ്കർത്താവും രാഷ്ട്രീയ നേതാവും സാമൂഹിക നവോത്ഥായകനുമായിരുന്നു. ഒരു പരിഷ്കർത്താവിന് സമൂഹത്തിൽ നിന്നോ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്നോ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നോ തീരെ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കാൻ പറ്റില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ നാനാമണ്ഡലങ്ങളിലുമുള്ള പരിഷ്കരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടിവരും. അയാൾ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അകവും പുറവും നന്നാക്കേണ്ടതുണ്ട്.അകം നന്നാക്കുകയെന്നാൽ വിശ്വാസാദർശങ്ങളെ നന്നാക്കുകയാണ്.

ഈ ദിശയിലൂന്നിയ ഒരു മതപരിഷ്ക്കർത്താവായിരുന്നു ഇമാം അവർകൾ. ഭരണ കാര്യങ്ങളിൽ ക്രാന്ത ദർശി. ഇസ്ലാമിലെയും പുറത്തുള്ളതുമായ ഭരണവ്യവസ്ഥകളെ അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) അടിത്തറ പാകിയ ശരിയായ ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു. പിന്നീട് ഖുലാഫാഉറാശിദുകൾ പോഷിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു വന്നതുമായ വ്യവസ്ഥ. തുടർന്നു മഹാനായ ഉമറുബ്നു അബ്ദിൽ അസീസ്(ﷺ)വും.ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും സസൂക്ഷ്മ പഠനം ഇതര അനിസ്ലാമിക വ്യവസ്ഥകളെ വിലയിരുത്താൻ ഉപകരിച്ചു. അതിൽ നിന്ന്, തന്റെ കാലത്തിന് ഇണങ്ങുന്ന, താൻ ബീജാവാപം നൽകിയ ഭരണ കൂടത്തെ പ്രവാചകന്റെയും ഖുലാഫാക്കളുടെയും രീതിയിലുള്ള ഇസ്ലാമിക ഭരണമാക്കാൻ യത്നിച്ചു.

ശൈഖും മുഹമ്മദ് ബ്നു സഊദും പൂർണ്ണ യോജിപ്പിലായിരുന്നു രണ്ടു പേരുടെയും വീക്ഷാഗതി ഒന്ന്. ശൈഖ് തന്റെ അറിവും അഭിപ്രായങ്ങളും മുഖേന ഭരണാധികാരിയെ സഹായിക്കും. ഭരണ കാര്യങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമിക നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉണർത്തും. ഭരണാധികാരിയാകട്ടെ ശൈഖുമായി കൂടിയാലോചിക്കാതെ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല. മറ്റു രാഷ്ട്രസാരഥികളോടും ഖാദിമാരോടും നേതാക്കളോടും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുക, അതിനായി ദൂതരെ അയക്കുക, ജിഹാദ് ഇതെല്ലാം ശൈഖിന്റെ ജോലിയായിരുന്നു.

സകലമാന ഇബാദത്തുകളും അല്ലാഹുവിലേക്കു മാത്രം സമർപ്പിക്കുക, നന്മ കൽപിക്കുക, തിന്മ വിരോധിക്കുക ഈ ത്രികോണാശയത്തിലൂടെ, അദ്ദേഹം തന്റെ ഭരണകൂടം സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ അടിത്തറ ഭദ്രമാക്കി. യഥാർഥ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു.

ഈ അടിത്തറകൾ മുറുകെ പിടിക്കാൻ തന്നെയായിരുന്നല്ലോ പ്രവാചകരുടെ പ്രബോധനവും. ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയും ഈ അടിത്തറയിൽ തന്നെയായിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിന് തകർച്ചയോ അപകടമോ സംഭവിക്കാനിട വന്നാൽ ഒരു യഥാർത്ഥ മുസ്‌ലിം, വിശ്വാസത്തിനേൽക്കുന്ന പ്രതിസന്ധിയെ തടയാൻ ബാധ്യസ്ഥനാവുന്നു.

തന്റെ സമൂഹത്തിലെ വിശ്വാസപരമായ പാളിച്ചകൾ കണ്ടപ്പോൾ. അത് സംസ്കരിക്കാൻ തുനിയുകയാണ് ശൈഖ് ചെയ്തത്. മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിന്റെയും ബിദ്അത്തിന്റെയും ആളുകളുടെ മുന്നിൽ അവക്രമായ വിശ്വാസം അപകടാവസ്ഥയിലാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് ഇസ്‌ലാമിക ശൈലിയിൽ–സദുപദേശം കൊണ്ടും യുക്തിദീക്ഷ കൊണ്ടും–അതിനെ സംരക്ഷിക്കാനിറങ്ങി.ബിദ്അത്തുകളെ പാലൂട്ടി വളർത്തുന്ന ഭര

ണാധികാരികൾക്കും പണ്ഡിതന്മാർക്കും പൊതുജനത്തിനും ഇതെങ്ങനെ സഹിക്കാനാകും? അങ്ങനെ ഇങ്ങോട്ട് യുദ്ധത്തിന് വന്നവരോട് ആയുധമെടുത്ത് പോരാടാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി.

പരിഷ്കർത്താവായ മുഹമ്മദ് ബ്ൻ അബ്ദിൽ വഹാബിന് സുവ്യക്തമായ വിജയം നൽകി അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിച്ചു. ശരിയായ അടിത്തറയിൽ ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം നിലവിൽ വന്നു. ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംരക്ഷണ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള നേതാവായി അദ്ദേഹം.

അദ്ദേഹം ദർഇയ്യയിലായിരുന്നു; പിന്നീട് നജ്ദിലും. അതിന്റെ ഭൗതിക സാരഥി മുഹമ്മദ് ബിൻ സഊദും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങളെ സർവ്വാത്മനാ സഹായിക്കാമെന്നേറ്റു.

അങ്ങനെ ശൈഖും ഇബ്നു സഊദും ഒത്തുചേർന്നു ആശയതലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സമൂഹ സൃഷ്ടി യാഥാർഥ്യതലത്തിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹം. ഒരു ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം.’’

7. ഉസ്താദ് ഫുആദ് ഹംസ

കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ നജ്ദുകാരെ വഹാബികളെന്ന് തെറ്റായി നാമകരണം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അവർ ഒരു പുതിയ മദ്ഹബിന്റെ വക്താക്കളാണെന്നും പ്രചാരവേല നടന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ജനങ്ങൾക്കു നിജസ്ഥിതി വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. നജ്ദികൾ സലഫികളാണ്. ഇമാം അഹമദ് ബ്നു ഹമ്പലിനെയാണ് കർമ ശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളിൽ അവർ പിന്തുടരുന്നത്. പോയ നൂറ്റാണ്ടിൽ ശൈഖ് നടത്തിയ പ്രബോധനം ഇസ്‌ലാഹി പ്രബോധനമായിരുന്നു. ശരിയായ ഇസ്‌ലാമിലേക്കു തിരിച്ചു പോകണമെ

ന്നായിരുന്നു അതിന്റെ ഊടും പാവും. പുത്തനാചാരങ്ങളെയും, അബദ്ധജടിലമായ വിശ്വാസങ്ങളെയും, ബഹുദൈവത്വത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളെയും തൂത്തെറിയാൻ അത് ആഹ്വാനം ചെയ്തു.

അവർ പുതിയ മദ്ഹബിന്റെ വക്താക്കളാണെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രീയ ഘടകങ്ങളായിരുന്നു ആ പ്രചാരണത്തിന്റെ പിന്നിൽ. ജനങ്ങളെ അതിൽ നിന്നും തിരിച്ചു വിടാൻ വേണ്ടിയും. അവർ ഇസ്‌ലാമിക വൃത്തത്തിനു പുറത്താണെന്നും വരുത്താൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു ഈ പ്രവചനങ്ങൾ. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ സുന്നീ മുസ്‌ലിംകളായിരുന്നു.ഏക ദൈവവിശ്വാസികൾ. വിശ്വാസത്തിൽ സലഫീമാർഗ്ഗം അനുധാവനം ചെയ്തവർ. കളങ്കങ്ങളില്ലാത്ത ഏകവിശ്വാസികൾ.

8. ശൈഖ് അബൂ സഹ്റ

ഗവേഷണപടുക്കളായ ഇമാമുമാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വിശുദ്ധവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ബുദ്ധിമരവിച്ചുപോയ ഒരു കാലം. സച്ചരിതരായ ആളുകളെ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും മരണാനന്തരവും വിശുദ്ധവൽക്കരിച്ചു, അവരുടെ ഖബ്റുകളിലേക്കു തീർത്ഥയാത്രകൾ പോകും.അതിനുചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യും. കഅബാലയത്തിൽ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നതുപോലെ.അങ്ങനെ ഒരു വിഭാഗം ഇതിനെതിരെ സമരം ചെയ്യാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. തിൻമകളോട് അവർ കർക്കശമായ നിലപാടു സ്വീകരിച്ചു. ഇബ്നു തൈമിയ്യയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളായിരുന്നു അവർ പിൻപറ്റിയിരുന്നത്. അങ്ങനെ യുഗാന്തരങ്ങളായി മറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾക്കു അവർ പുനരുജ്ജീവനം നൽകി.

മതത്തിൽ ഇല്ലാത്ത പുത്തനാചാരങ്ങൾ കുമിഞ്ഞു കൂടി, മതാഘോഷങ്ങളിലും ഭൗതികകർമങ്ങളിൽ പോലും അവ സ്വാധീനിച്ചു. വ്യക്തി പൂജയും അനുഗ്രഹം തേടലും, ശ്മശാന സന്ദ

ർശനം നടത്തി പുണ്യം നേടലും എല്ലാം അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അറേബ്യൻ മണലാരണ്യത്തിൽ വഹാബി പ്രസ്ഥാനം ഉരുവം കൊണ്ടു.

ഇബ്നു തൈമിയ്യയുടെ മാർഗ്ഗം പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അവർ ഇതിനെയെല്ലാം എതിർത്തു വന്നു.

9. ഖൈറുദ്ദീൻ സർകലീ

അദ്ദേഹം തന്റെ വിജ്ഞാന കോശമായ 'അൽ അഅ്ലാമിൽ' എഴുതുന്നു :

“മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് അൽ തമീമീ അൽ നജ്ദി : (1730അഉ/1143അഒ) ജസീറത്തുൽ അറബിലെ ആധുനിക ഇസ്ലാഹീ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നായകൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനമാണ് ഇസ്ലാമിക ലോകത്തുടനീളം ആധുനിക നവജാഗരണത്തിന്റെ ആദികിരണങ്ങൾ ജ്വലിപ്പിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലും ഈജിപ്തിലും ഇറാഖിലും സിറിയയിലും മറ്റിടങ്ങളിലും അതിന്റെ സ്വാധീനമനുഭവപ്പെട്ടു.അങ്ങനെ ബാഗ്ദാദിൽ ആലൂസി അൽകബീറും അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിൽ ജമാലുദ്ദീൻ അഫ്ഗാനിയും ഈജിപ്തിൽ മുഹമ്മദ് അബ്ദുവും സിറിയയിൽ ജമാലുദ്ദീൻ ഖാസിമിയും തുനീഷ്യയിൽ ഖൈറുദ്ദീൻ തൂനിസിയും ഭോപ്പാലിൽ(ഇന്ത്യ) സിദ്ദീഖ് ഹസൻ ഖാനും കൽക്കത്തയിൽ അമീർ അലിയും രംഗത്ത് വന്നു.അതുപോലെ മറ്റു പല പ്രസിദ്ധരും.ജസീറയിൽ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണച്ച തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കൾ “അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുന്ന സഹോദരങ്ങൾ” (ഇഖ്വാനു മൻ അത്വാ അല്ലാഹു) എന്നറിയപ്പെട്ടു. അവരുടെ എതിരാളികൾ 'വഹാബികൾ' എന്നു അവരെ വിളിച്ചു. പടിഞ്ഞാറൻ എഴുത്തുകാർക്കു ഈ പേർ സുപരിചിതമാവുകയും അത് അവരുടെ വിജ്ഞാന കോശങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലർ

ഇസ്ലാമിലെ ഒരുപുതിയ ''വിഭാഗം''എന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഇവരുടെ എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചത് സത്യമെന്നാണവർ കരുതിയത്. ഓട്ടോമാൻ തുർക്കികളായ ഭരണാധികാരികളും അവരുടെ സിൽബന്ധികളുമായിരുന്നു പ്രധാനമായും ആ പ്രചാരണത്തിനു പിന്നിൽ.[1]

10. അബ്ബാസ് മഹമൂദ് അൽ അഖ്വാദ്(2)

''ഈജിപ്തിൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭത്തിലാണ് നവോത്ഥാനത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്നത്. അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിൽ, ഇത് അറുപത് കൊല്ലം മുമ്പേ ആരംഭിച്ചു. ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിലേക്കു ചേർത്തിപ്പറയുന്ന വഹാബി പ്രസ്ഥാനമെന്ന പേരിൽ. ഏകദേശം ഇതേ കാലത്ത് തന്നെ യമനിൽ ''നൈലുൽ അവ്ത്വാർ'' എന്ന കൃതിയുടെ കർത്താവായ ശൗകാനിയും പ്രബോധനം തുടങ്ങിയിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒരേ പ്രബോധനത്തിന്റെ പാതയിലായിരുന്നു. മതത്തിന്റെ മൗലികതയിലേക്കു തിരിച്ചു പോകാനും പുത്തനാചാരങ്ങളെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം തള്ളിക്കളയാനും അവർ ആഹ്വാനം നടത്തി.അതിൽ ശൗകാനിയുടെ പ്രബോധനം ഹദീസ്-കർമ്മ ഗ്രന്ഥ പഠനങ്ങളിൽ പരിമിതപ്പെട്ടു പോയി. എന്നാൽ അതേ സമയം ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദുൽവഹാബിന്റെ പ്രസ്ഥാനം ശ്രവണ പുടങ്ങളിൽ മാറ്റൊലി സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനു കാരണങ്ങൾ പലതാണ്;ഹിജാസിലുണ്ടായിരുന്ന,ജാറങ്ങളും ഖബറിന്മേലുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും അവർ പൊളിച്ചു നീക്കിയതും ഓട്ടോമാൻ ഭരണകൂടത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടിയതുമായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനം..തുർക്കിയെ ഭാഗിച്ചെടുക്കാൻ യൂറോപ്യർ ശ്രമിക്കുന്ന സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്.റഷ്യയോട് സഖ്യം ചെയ്തശേഷമുള്ള ഇത്തരം ഒരേറ്റുമുട്ടൽ,

---

(1) അബ്ദുറഹ്മാൻ ജബർതീ (1754-1822) ഈജിപ്ഷ്യൻ ചരിത്രകാരൻ. നെപ്പോളിയന്റെ ഈജിപ്ത് ആക്രമണവും മറ്റു വർത്തമാന കാലസംഭവങ്ങളിലും പഠനം നടത്തിയ.

ഈജിപ്തിലെ അലിബേക് ആൽ കബീറിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പതനത്തിലാണ് കലാശിച്ചത്.

അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിൽ മുഹമ്മദ് ബിൻ അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധനം പാഴായില്ല. ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റം വരെ അതു മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഇന്ത്യയിലും ഇറാഖിലും സുഡാനിലും മറ്റു വിദൂര ദേശങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ, ഹജ്ജാജികൾ വഴിയും മറ്റു സന്ദർശകർ മുഖേനയും പ്രചാരം നേടി. അങ്ങനെ മുസ്ലിംകളുടെ പരാജയ കാരണം വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ മതമല്ലെന്നും മത ശാസനകൾ അവർ കയ്യൊഴിച്ചതാണെന്നും അവർക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. പുത്തനാചാരങ്ങളെ കയ്യൊഴിച്ചു തനിമയിലും സത്തയിലും പൂർവ്വികരുടെ മതത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോയാൽ വിനഷ്ടമായ ശക്തിയും പ്രതാപവും വീണ്ടെടുക്കാനാവുമെന്നും അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

11. ഹസനു ബ്നു ആലു-ആഇദ്

അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു സഊദും മറ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാരെയും ആക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ട് മക്കയിലെ ശരീഫുമാരിൽ പെട്ട ഹുസൈൻ ബിനു ആലി എഴുതിയ കത്തിന് ആലു ആഇദ് ഇപ്രകാരം മറുപടി എഴുതി :

“താങ്കളുടെ കത്തിൽ ഇബ്നു സഊദിനെ തെറ്റുദ്ധരിച്ചു കൊണ്ട് പലതും എഴുതിക്കണ്ടു; ‘അദ്ദേഹം ഒരു അഅ്റാബിയാണ്.’ വെട്ടുകിളികളെ തിന്നുന്ന ചില കാടന്മാരാണ് അയാളുടെ അനുയായികൾ. ദുൽഖുവൈസിറയുടെ സന്താനങ്ങളിൽ പെട്ടവൻ.അയാളുടെ നാട് കുഴപ്പത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാണ്. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ അയാളെ അനുസരിക്കാത്തവരെ കാഫിറാക്കുന്ന കടും പിടുത്തക്കാരും.ബൈഅത്ത് ചെയ്യാത്തവ

രുടെ രക്തവും സ്വത്തും ചിന്താമെന്ന് വാദമുണ്ട് അവർക്ക്. മറ്റുള്ളവരെ പുച്ഛരിക്കുന്നവർ, കള്ളപ്രവാചിയായ മുസൈലിമയുടെ സന്താനങ്ങളിൽ പെട്ടയാളാണ് ഇബ്നു സഊദ്. അയാളുടെ കൂടെ ബനൂഹനീഫ, ബനൂ തമിം എന്നീ ഗോത്രങ്ങളും.ഇത്തരം അനേകം ആരോപണങ്ങൾ താങ്കളുടെ കത്തിൽ കാണുന്നു. വാസ്തവം നേരെ മറിച്ചാണ്. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമുള്ളത് ഖഹ്ത്താൻ ഗോത്രക്കാരാണ്. പ്രതിരോധ ശേഷിയും യുദ്ധവീര്യവും സൽസ്വഭാവവും അവർക്കുണ്ട്. മതവിശ്വാസവുമുണ്ട്. അതിനെ അവർ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

‘‘നജ്ദിലെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സ്ഥിതി പറയട്ടെ, അവർ അസീറിൽ വന്നിരുന്ന കാലം മുതലേ ഞങ്ങൾക്കു അവരുമായി ബന്ധമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ പിതാവിനും പിതൃവ്യനും അവരുമായി ബന്ധമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ചെറിയ കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഉൽകൃഷ്ടരാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അനുഭവം.അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർക്കു ഒരു നീക്കുപോക്കുമില്ല.ദുഷ്ടതയുടെ ലാഞ്ചന അവരിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവ് തന്നെ ഉഥ്മാനികൾക്കെതിരിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി സന്ധിയിലേർപെട്ടതായി അവർ അറിഞ്ഞാൽ ആ കരാർ അവർ തടയുകയും അദ്ദേഹത്തെ കാഫിറാക്കുകയും ചെയ്യും.[2]

അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട് പിശാചിന്റെ കേന്ദ്രമാണെന്നും താങ്കൾ ആരോപിക്കുന്നു. ജനങ്ങളെ ക്കൊണ്ടാണ് നാട് വിലയിരുത്തുക. ഞങ്ങൾക്കു അവരിൽ നന്മ മാത്രമേ ദർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. മുസ്‌ലിംകളെപ്പറ്റി ദുർവിചാരം വെച്ചു പുലർത്താതിരിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ബാധ്യത. അവരുടെ തെറ്റുകൾ പരസ്യ

(2) അന്ന് മക്ക ശരീഫ് ഗാലിബ് ഭരിക്കുന്നു. ഓരോ ദിക്കിനും ഓരോ പ്രാദേശിക ഭരണാധികാരിയാണുണ്ടായിരുന്നത്.

മാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക; പ്രത്യേകിച്ചും പണ്ഡിതന്മാരെക്കുറിച്ച്.’’

12. മഹ്മൂദ് ഫഹ്മീ പാഷ

ശക്തമായ പോരാട്ടങ്ങളും നിരന്തര സംഘട്ടനങ്ങളും കഴിഞ്ഞു വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടപ്പോൾ മിക്ക അറബ് രാജ്യങ്ങളും വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ആദർശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു. അഥവാ ഇസ്‌ലാമിലെ ഇസ്‌ലാഹീ ആദർശം. നജ്ദിൽ നവരാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വം നിലവിൽ വന്നു.അതിനുമുമ്പ് അനേകം ഗോത്രങ്ങളായിത്തിരിഞ്ഞും,പരസ്പര ബന്ധമില്ലാത്ത ചെറു ജനതകളായിക്കഴിഞ്ഞും തമ്മിൽ പോരിലും സംഘർഷത്തിലുമായിരുന്ന അവർ ഏക രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിനു കീഴിൽ വന്നുചേർന്നു. ആ രാഷ്ട്ര സാരഥിയുടെ കയ്യിൽ മത–ഭൗതിക നേതൃത്വം.,പൂർവ്വകാല ഖലീഫമാരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വിധം വന്നു ചേർന്നു.അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിൽ കുറെ യുദ്ധങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളുമായി വഹാബികൾ നീങ്ങിയപ്പോഴും അയൽപക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളെ–ബഗ്ദാദ്, ഹിജാസ്–ഒരു നിലയ്ക്കും ശല്യം ചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല. ഹിജാസിലെ യാത്രാസംഘങ്ങൾ അവരുടെ ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ താണ്ടി യാതൊരുവിധ അതിക്രമത്തിനും വിധേയമാകാതെ കടന്നു പോയിരുന്നു.മക്കയിലെ ശരീഫായ (സയ്യിദ് കുടുംബം) ശരീഫ് സുറൂറുമായി അവർക്കു സൗഹാർദ്ദ ബന്ധമാണുണ്ടായിരുന്നത്.1781–ൽ കഅ്ബയിൽ ത്വവാഫ് ചെയ്യാനും ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിക്കാനുമുള്ള അനുമതിയും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു അവർക്കു കിട്ടി. അത് അവരുടെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചു. പിന്നെ മക്കയിലെ ശരീഫായ ശരീഫ് ഗാലിബ് അധികാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ ശേഷി വർധനയിൽ അസൂയ പൂണ്ട അദ്ദേഹം വഹാബി ഭരണകൂടത്തോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയായിരുന്നു.

‘‘അങ്ങനെ ശരീഫ് ഗാലിബ് തന്റെ ഗൂഢ ഉപജാപങ്ങളെ തുർക്കി ഭരണകൂടവുമായി പങ്കിട്ടു. വഹാബികളുടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഏതൊരു മാർഗ്ഗവും പാഴാക്കാതെ, അതിനു വേണ്ടി മാത്രം തുർക്കി ഭരണകൂടം ജസീറയിൽ പ്രവേശിക്കാൻ തന്ത്രങ്ങളാവിഷ്ക്കരിച്ചു.അതിനുവേണ്ടി അവർ(വഹാബികൾ) ദൈവനിഷേധികളും മാർഗ്ഗഭ്രംശരുമാണെന്ന് വാദിച്ചു(!). തുർക്കി ഹജ്ജാജിമാരോട് അവർ വളരെ മോശമായി പെരുമാറുന്നുവെന്ന് നുണപ്രചാരണം നടത്തി.’’

13. ഡോക്ടർ താഹാ ഹുസൈൻ

അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിലെ സാംസ്കാരിക ബൗദ്ധിക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർക്ക് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവിടെ ഉരുവം കൊണ്ട ശക്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ അവഗണിക്കാനാകില്ല.ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ച, അതി പ്രധാന നേട്ടങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്ത ആ പ്രസ്ഥാനം. അതിന്റെ ശക്തി ഇടയ്ക്ക് അൽപം മങ്ങിയെങ്കിലും ഇക്കാലത്ത് വീണ്ടും ശക്തി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അറേബ്യയിൽ മാത്രമല്ല അതിന്റെ സ്വാധീനം.യൂറോപ്യൻ സമൂഹത്തോടും അത് ബന്ധം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നജ്ദിലെ ശൈഖുമാരിൽ പെട്ട മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ വഹാബി പ്രസ്ഥാനമാണത്.

വിജ്ഞാനവും കർമശാസ്ത്രവും നീതിന്യായവും സമ്മേളിച്ച ഒരു കുടുംബത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം. പിതാവിൽ നിന്നു വിദ്യ അഭ്യസിച്ചു. അനന്തരം ഇറാഖിലേക്കു നീങ്ങി ബസ്വറയിലെ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠരിൽ നിന്നു പഠിച്ചു. ഒരേ സമയം പുതുമയും പഴമയുമുള്ള തന്റെ ആശയങ്ങൾ അവിടെ നിന്ന് അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ജനം ക്രുദ്ധരായി അദ്ദേഹത്തെ ബസ്വറയിൽ നിന്നു പുറത്താക്കി. അങ്ങനെ സിറിയയിലേക്കു പോ

കാണാനായിരുന്നു തന്റെ ആഗ്രഹം. പക്ഷെ ദാരിദ്ര്യം സമ്മതിച്ചില്ല.
അങ്ങനെ നജ്ദിലേക്കു തിരിച്ചു, അവിടെ പിതാവിനോടൊന്നി
ച്ചു തന്റെ ആദർശത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചും ജനങ്ങളോട് സംവാദ
ത്തിലേർപ്പെട്ടും താമസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധി അവിടെ
ങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു വന്നു.

ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ കാര്യത്തിൽ ജനം ര
ണ്ടു ചേരിയായി പിരിഞ്ഞു.അനുകൂലികളും പ്രതികൂലികളും. അ
വസാനം തന്റെ ജീവൻ അപകടപ്പെടുമെന്ന നിലയിലായി. ഗോ
ത്രനായകരോടും ഭരണാധികാരികളോടും തനിക്കു അഭയം ന
ൽകുന്നതിനും പ്രബോധനം സ്വീകരിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ആവ
ശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണ് ദർഇയ്യായിലെ ഭരണാധികാരിയുടെ
അടുത്തെത്തുന്നത്. അവിടുത്തെ ഭരണാധികാരി മുഹമ്മദ് ബ്
നു സഊദിനോട് പ്രശ്നം അവതരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ശൈഖിനു
അഭയം നൽകുകയും സഹായം വാഗ്ദാനം നൽകുകയും ചെ
യ്തു. അന്നു മുതൽ ഈ നവചിന്താധാര ഔദ്യോഗിക ചിന്താധാ
രയായി. രാഷ്ട്രീയ ശക്തി അതിനു പിൻതുണകൊടുത്തു. ചില
പ്പോൾ മൃദുവായ പ്രബോധന രൂപേണയും മറ്റു ചില വേളകളി
ൽ യുദ്ധംകൊണ്ടും ഖഡ്ഗം കൊണ്ടും അതു പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടി
രുന്നു.

മത–രാഷ്ട്രീയ കൈകോർക്കലുകൾ വഴി അറേബ്യൻ ഉ
പദ്വീപിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ശക്തി ഉയർന്നുവന്നു. അതു ശക്തി
പ്രാപിച്ചു. തുർക്കികൾ അങ്ങേയറ്റത്തെ ഭയപ്പാടോടുകൂടിയാണ്
അതിനെ അഭിവീക്ഷിച്ചത്. അവർക്കു പ്രതിരോധിക്കുവാനാകും
വിധം അവർ പ്രതിരോധിച്ചു നോക്കി. വിജയം കാണാതിരുന്ന
പ്പോൾ ഈജിപ്തിലെ അവരുടെ ഗവർണർ മുഹമ്മദലി അൽ ക
ബീറിനെ അതിനായി ചുമതലപ്പെടുത്തി. ഈ നവരാഷ്ട്രത്തെ ഉ

ൻമൂലനം ചെയ്യുന്നതിലും അവരുടെ പൂർവ്വ സ്ഥിതിയിൽ കീഴടങ്ങുന്നതിലും സംഘട്ടനങ്ങൾ കലാശിച്ചു.

ആധുനിക യുഗത്തിൽ അറബികളുടെ ബൗദ്ധിക ജീവിതത്തിൽ ഈ നവചിന്താധാര എത്രമാത്രം സ്വാധീനിച്ചു, എന്തായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നറിയാൻ എളിയ ഒരു പര്യാലോചന നമുക്ക് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ഞാൻ പറയട്ടെ : ഈ ചിന്താധാര ആധുനികവും പൗരാണികവുമാണ്, ഒരേ സമയത്ത് തന്നെ.സമകാലികരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു പുതിയതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അത് പഴയതാണ്.ബഹുദൈവത്വത്തിന്റെയും പങ്കുചേർക്കലിന്റെയും ഏതുതരം കലർപ്പിൽ നിന്നും സംശുദ്ധവും അവക്രവുമായ ഇസ്ലാമിലേക്കു അതിശക്തമായ പ്രബോധനം. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) കൊണ്ടുവന്നതു മാതിരിയുള്ള ഇസ്ലാമിലേക്കുള്ള ക്ഷണം.കളങ്കലേശമില്ലാത്ത മതം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം സമർപ്പിക്കുക. ജനങ്ങൾക്കും ദൈവത്തിനും ഇടയിലുള്ള സകലമാന മധ്യവർത്തികളുടെയും തിരസ്കരണം. അറബികൾ അനറബി ജനതയുമായി ലയിച്ചു ചേർന്നതിന്റെ ഫലമായും അജ്ഞതയുടെ ഘനാന്ധകാരം ആവരണം ചെയ്തതിനാലും അവരെ ചൂഴ്ന്നു നിന്ന എല്ലാറ്റിൽ നിന്നുമുള്ള ശുദ്ധീകരണം. അറബി ഇസ്‌ലാമിന്റെ പുനരുജ്ജീവനം. ജീവിത രീതിയിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും നജ്ദുവാസികളിലേക്ക് അരിച്ചു കയറി വന്ന അനിസ്‌ലാമിക (ജാഹിലിയ്യത്ത്) പ്രവണതകളെ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽവഹാബ് വിമർശിച്ചു. അവർ ഖബറുകളെ ആദരിച്ചിരുന്നു. മരിച്ചുപോയവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുത്ത് ശുപാർശക്കാരാണെന്ന് ധരിച്ചു. കല്ലിനും മരത്തിനും ആദരവു കൽപിച്ചു.ഉപകാരങ്ങൾക്കും ഉപദ്രവങ്ങൾക്കും അവയ്ക്കു സാധിക്കുന്നുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചു.

അവർ ജാഹിലീ അറബികളുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയിരുന്നു. യുദ്ധ – സംഘട്ടനങ്ങളിൽ അവർ വ്യാപൃതരായി. നമസ്കാര നോമ്പാതി കർമങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചു.മതം പൊരുളില്ലാത്ത പൊള്ളയായി പരിണമിച്ചു. ബഹുദൈവത്വ ആചാരവും പരുക്കൻ സ്വഭാവക്കാരുമായ അഅ്റാബികളെ യഥാർഥ മുസ്ലിംകളാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു. മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബ് ചെയ്തത്; പതിനൊന്നു നൂറ്റാണ്ട് മുമ്പ് പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) ഹിജാസുകാരെ പരിവർത്തിപ്പിച്ച രൂപത്തിൽ.

ഹിജാസിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ ആവിർഭാവഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഈ ചിന്താധാര രംഗത്തു വന്നപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് യാദൃശ്ചികമല്ല. അതിനാൽ അതിന്റെ വക്താക്കൾ ആദ്യം മൃദുശൈലിയിൽ പ്രബോധനം നടത്തി. കുറെ പേർ സ്വീകരിച്ചു. പരസ്യമായിത്തുടങ്ങിയതോടെ അപകടത്തിനു വിധേയമായിത്തുടങ്ങി. പിന്നെയാണ് ഈ ആദർശം ഭരണാധികാരികളെയും ഗോത്രനായകരെയും അറിയിക്കുന്നത്. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) ഗോത്രനേതാക്കളെ പ്രബോധനം ചെയ്ത രൂപത്തിൽ. പിന്നെ ദർഇയ്യയിലേക്കു പലായനം. അവിടുത്തുകാരുടെ സഹായ വാഗ്ദാനം; മദീനയിൽ നബി തിരുമേനി(ﷺ)ക്കു കിട്ടിയതിനു സമാനമായി.

പക്ഷേ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് രാഷ്ട്രീയരംഗത്തേക്കു തിരിയാതെ അതത്രയും ഇബ്നുസഊദിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം മതവും വിജ്ഞാനവുമായി ഇടപെട്ടു ജീവിക്കുകയും.രാഷ്ട്രീയത്തെയും രാഷ്ട്രീയക്കാരെയും തന്റെ പ്രബോധനത്തിനു മാധ്യമമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം ഒത്തുവന്നപ്പോൾ തന്റെ ആദർശത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ വിളിച്ചു. അതി

ന് ചെവി കൊടുത്തവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ചെറുത്തു നിന്നവരോട് യുദ്ധവും ചെയ്തു. നജ്ദുവാസികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനം സ്വീകരിക്കുകയും. അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ മാർഗത്തിൽ അർപ്പണത്തിനു തയ്യാറായി. അറബികൾ മുമ്പ് നബി(ﷺ)ക്ക് കീഴ്പെട്ടു പലായനം ചെയ്തതുപോലെ.

സർവ്വായുധ വിഭൂഷിതരായി ഈ പ്രസ്ഥാനത്തോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തുർക്കികളും ഈജിപ്തുകാരും ഒരുമ്പെട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഹിജ്റ പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും നൂറ്റാണ്ടിൽ അറബികളുടെ ചരിത്രം മറ്റൊന്നാകുമായിരുന്നു.ഹിജ്റ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അറബ് ജനതയെ കുടക്കീഴിൽ ആക്കിയതുപോലെ ഇക്കാലത്തും അത് സംഭവിച്ചേനെ.

14. ഡോക്ടർ അബ്ദുറഹീം അബ്ദുറഹ്മാൻ അബ്ദുറഹീം:

സലഫി പ്രസ്ഥാനം ഒരുപാട് സംവാദങ്ങൾ ഉണർത്തിവിട്ടിട്ടുണ്ട്.അനേകമാളുകൾ അതിനെ പിന്തുണച്ചപ്പോൾ മറ്റു ചിലർ അതിനെ എതിർത്തു വന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇസ്ലാം മതത്തിൽ പുതിയതൊന്നും അത് പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അത് ഒരു സലഫി സുന്നീ പ്രബോധന പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. അതിന്റെ നായകനും അനുയായികളും അഹ്ലുസുന്നത്തിന്റെ ആദർശത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവരും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണ സംബന്ധമായി വന്ന ഖുർആനിക സൂക്തത്തിനോടും നബി വചനങ്ങളോടും സലഫുസ്സാലിഹിന്റെ അതേപാത സ്വീകരിച്ചവരുമായിരുന്നു.

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിത്തറ രണ്ടേ രണ്ടായിരുന്നു. വിശുദ്ധ ഖുർആനും പ്രവാചക ജീവിത ചര്യയും.

15. മുഹമ്മദ് ജലാൽ കശ്ക്.

ശരിയായ ഇസ്ലാമിക ചിന്തയോട് അവിച്ഛിന്നമായ ബ

സ്ഥം പുലർത്തുന്നതു കൊണ്ടും വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ചിഹ്നങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്നു.തൗഹീദീ വിചിന്തനവും, ഖബ്റിൽ നിന്നു അനുഗ്രഹം തേടുന്നത് വിലക്കുന്നതും ഇസ്ലാമിക ചിന്തയുടെ ഭാഗം തന്നെയാണ്. അനേകം പണ്ഡിതൻമാർ, ഒന്നിലധികം രാജ്യങ്ങളിൽ ഭിന്ന നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അതിലേക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുകയും അതിനെതിരെ ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സമകാലികമോ, മുൻ കഴിഞ്ഞതോ ആയ സലഫീ പ്രബോധന രീതികളിൽ നിന്ന് ഈ പ്രസ്ഥാനം വ്യതിരിക്തത പുലർത്തുന്നത് അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ അടയാളങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. ശൈഖിന്റെ തൗഹീദീ ആദർശങ്ങൾ ധാരാളം ഇസ്ലാമിക രാജ്യങ്ങളിലെ പണ്ഡിതന്മാർ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായി.മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ആർക്കും അതിനെ തിരസ്കരിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രതിയോഗികൾ അതിൽ ‘‘പുതുമയായിയൊന്നുമില്ല’’എന്ന സമീപനം സ്വീകരിച്ചു, അതിനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും, അതിന്റെ ബാഹ്യമുദ്രങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നി അതിനെതിരെ നുണക്കഥ നെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.അതേസമയം പണ്ഡിതൻമാരും കർമ്മശാസ്ത്ര വിശാരദന്മാരും എന്തിന് ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകൾ വരെ, യഥാർത്ഥ ഇസ്ലാമിനോട് യോജിക്കുന്നതാണ് അതിന്റെ ആദർശങ്ങൾ എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘‘മക്കയിലെ സാധാരണക്കാരന് അറിയാത്ത ഒരു കാര്യവും മക്കയിൽ ഇബ്നു സഊദ് ഉച്ചരിച്ചിട്ടില്ല’’ എന്ന് ഇബ്നു സൗദിന്റെ വാക്ക് സത്യസന്ധവും അതേ അവസരം അനുചിതവുമാണ്.

മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബ് ശൈഖിന്റെ ശത്രുവായി മാറിയതും തഥൈവ, ശൈഖിന്റെ ആദർശങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം യോജിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിൽബന്ധിക

ൾ, വഹാബികൾ താങ്കളുടെ കസേരയാണ് ലാക്കാക്കുന്നത് എന്ന് അറിയിച്ചപ്പോൾ അത് ശരീഫിന് താങ്ങാനാവുന്നതായിരുന്നില്ല.

ഞങ്ങൾ ഒരു അഞ്ചാം മദ്ഹബുകാരല്ല, ഞങ്ങൾ പുതിയ ഒരു വാദവുമായി വന്നിട്ടുമില്ല എന്ന് ശൈഖും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമികളും ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് സ്വാഭാവികവും സത്യവുമാണ്. മദ്ഹബുകൾ സ്വതന്ത്രമായ മതങ്ങളൊന്നുമല്ല, അവ പണ്ഡിതൻമാരുടെ ഗവേഷണങ്ങളാണ്.അവരും മനുഷ്യർ, നമ്മളും. അത് കൊണ്ടായിരുന്നു അഞ്ചാം മദ്ഹബ് എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയെ തിരുത്താനുള്ള ശ്രമം നടന്നത്.(2)

1. ഉഥ്മാനുബ്നു സൗദ് –ബസറയിൽ, പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ കാല ശത്രുവായി രംഗത്തു വന്നു.
2. സൗദികളും ഇസ്ലാമിക പരിഹാര മാർഗ്ഗവും എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന് അസ്ഥാനത്തായിരുന്നു.

16. അബ്ദുറഹിമാൻ ജബർതി (ഈജിപ്ത്യൻ ചരിത്രകാരൻ)

ഹിജ്റ: 1227ാം വർഷം ഹിജാസിലെ വഹാബികളും ഈജിപ്തിലെ മുഹമ്മദലിയുടെ സൈന്യവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധമുഖത്തെ വാർത്ത വിവരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ വായിക്കാം.

‘‘ദൈവ ഭയവും നന്മയും ഉള്ളവരെന്ന് തോന്നുന്ന ചില മുൻ നിര സൈനികർ എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി: നമുക്ക് എങ്ങനെ വിജയം ലഭിക്കാനാണ്! നമ്മുടെ സൈന്യം മിക്കവാറും മതാനുസാരികളല്ല. ഒരു മതവുമില്ലാത്തവർ. ഒരാദർശവും സ്വീകരിക്കാത്തവർ. മദ്യംനിറച്ച പെട്ടികൾ സൈന്യത്തോടൊപ്പം കാണാമായിരുന്നു. നമ്മുടെ അണികളിൽ ബാങ്ക് മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമസ്കാരവും നടക്കുന്നില്ല. മതത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളോ,

എതിർ ചേരിയിലുള്ളവരുടെ കർമങ്ങളോ അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ ഉദിച്ചിട്ടു പോലുമില്ല.

എന്നാൽ എതിർഭാഗത്തുള്ളവർ (സൗദികൾ) നമസ്കാര സമയം ആസന്നമായാൽ ബാങ്ക് മുഴക്കും, അണിയായി നിൽക്കും. താഴ്മയും ഭക്തിയും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരേ ഇമാമിന്റെ കീഴിൽ നമസ്കരിക്കും. നമസ്കാര സമയവും യുദ്ധവും ഒരേ സമയത്തായാലും മുഅദ്ദിൻ ബാങ്ക് വിളിക്കുന്നു അപ്പോൾ അവർ 'ഭയസമയത്തുള്ള നമസ്കാരമാണ് നമസ്കരിക്കുക. ഒരു വിഭാഗം നമസ്കാരത്തിൽ നിൽക്കുന്നു. മറ്റൊരു കൂട്ടർ യുദ്ധ മുഖത്തും. ഇതൊക്കെ കണ്ട് ഞങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുള്ളവർ (ഈജിപ്ഷ്യൻ സൈന്യം) അത്ഭുത പരതന്ത്രരാകുന്നു. ഇത്തരമൊരു കാഴ്ച അവർ കാണുകയോ, എന്തിനു, കേൾക്കുക പോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. അവരുടെ സേനാമുഖത്ത് നിന്ന് വിളിയാളമുയരുന്നു; 'താടി വെയ്ക്കാത്ത ഈ മുശ്രിക്കുകളോട് യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുവീൻ. ഇവർ വ്യഭിചാരവും സ്വവർഗ്ഗരതിയും അനുവദനീയമായി കാണുന്നവർ. മദ്യപാനികൾ, നമസ്കാരം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവർ, പലിശ ഭുജിക്കുന്നവർ, ജീവൻ നശിപ്പിക്കുന്നവർ, നിഷിദ്ധമായത് അനുവദനീയമായി കാണുന്നവർ' യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട പലരെയും ദേഹ പരിശോധന നടത്തിയതിൽ നിന്നു ചേലാ കർമ്മം ചെയ്യാത്തവരും കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നവർക്ക് മനസ്സിലായി. അവർ (മുഹമ്മദലിയുടെ സേന) ബദ്റയിൽ എത്തി അവിടെ ൈഫിലും മറ്റും ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ കണ്ടത് വിശിഷ്ട മനുഷ്യരെയായിരുന്നു. വിജ്ഞാനമുള്ളവർ, നന്മയിൽ നിരതർ. എന്നിട്ടും സൈന്യം അവരെ കൊള്ള ചെയ്തു.അവരുടെ സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പിടിച്ചെടുത്തു; അവരെ അവർക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തു. വിലക്കു വിൽക്കുകയും ഇവർ നിഷേധികളും ഖവാരിജികളുമാണെ

ന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. ബദ്റ് നിവാസികളിൽ പെട്ട ഒരാളു ടെ അനുഭവം, കേൾക്കുക! സൈന്യത്തിൽ പെട്ട ഒരാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ ഇന്നത്തെ രാത്രി എനിക്കു നൽകണമെന്നും നാളെ നിനക്കു തിരിച്ചു നൽകാമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടത്രെ.''[3]

സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഒട്ടനേകം സംശയങ്ങളും തെറ്റിദ്ധാരണകളും,പ്രചരിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെ വക്താക്കൾ ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കാത്ത ദുരാരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയുമുണ്ടായെന്ന് വായനക്കാർ ഇതിനകം തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാകും. അത്കൊണ്ട് പ്രസ്ഥാനം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പ്രധാന ആദർശങ്ങൾ എന്തെന്ന് വിശദീകരിക്കുകയാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ.

അദ്ധ്യായം 5

തൗഹീദ് അഥവാ ഏകദൈവ വിശ്വാസം

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും അതിന്റെ എതിരാളികളുടെയും മദ്ധ്യേ ഉണ്ടായിരുന്ന മുഖ്യ പ്രശ്നം ഇതായിരുന്നു. തൗഹീദ്-ശിർക്ക്, സുന്നത്ത്-ബിദ്അത്ത്, സന്മാർഗ്ഗം-ദുർമാർഗ്ഗം, സത്യം-അസത്യം മഹാന്മാരായ പ്രവാചകന്മാരും അവരുടെ എതിരാളികളും ഇതേ കാര്യത്തിലായിരുന്നല്ലോ സംവാദങ്ങൾ നടത്തിയതും. അല്ലാഹു പറയുന്നു:

''നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവീൻ, ത്വാഗൂത്തിനെ വെടിയുവിൻ, എന്ന സന്ദേശവുമായിട്ടാണ് എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലേക്കും നാം പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചത്'' (നഹ്ൽ:36)

''നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവീൻ- അവനല്ലാതെ നിങ്ങൾക്കു മറ്റൊരു ആരാധ്യനുമില്ല''. (ഹൂദ്: 50)

---

(3) ജബർതിയുടെ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് 3/341,342

“നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവീൻ, അവനിൽ യാതൊന്നിനെയും പങ്കുചേർക്കുകയുമരുത്.” (നിസാഅ്:36)

അതെ, ഇബാദത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും ആ ആദർശം മുറുകെ പിടിച്ചവരും അവരുടെ ഭരണകൂടവും ഉച്ചൈസ്തരം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പുത്തൻ ആചാരങ്ങൾ, ഖബറുകൾക്കു മീതെയുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ, പുണ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ, ഇബാദത്ത് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് നൽകുന്ന ബഹുവിധ മാർഗങ്ങൾ, സിഹ്റ്, അന്ധവിശ്വാസം വഴിയുള്ള ചൂഷണങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും വിശ്വാസികൾ മടുത്തിരുന്നു.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ശരിയായ ഇസ്ലാമിന്റെ പുനരുജ്ജീവനം കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിനാൽ തദ്വിഷയകമായി ഇമാമും ഇബ്നു സഊദും മറ്റു പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠൻമാരും അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെ അതേ പാതയിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഗൗരവം ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചു.

1. ഇമാം ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് തന്നെ മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബിനും സമൂഹത്തിന്റെ പണ്ഡിതർക്കും എഴുതിയത് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. !

“മുഹമ്മദ് ബിനു അബ്ദുൽ വഹാബിൽ നിന്ന് വിശുദ്ധ ഹറമിലെ പണ്ഡിതൻമാരുടെ അറിവിലേക്ക്... അന്ത്യ പ്രവാചകന്റെ മതത്തിന് അല്ലാഹു അവരെ കൊണ്ട് ശക്തി നൽകുമാറാകട്ടെ–ആ പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യുടെ പേരിൽ സദാ സമാധാനം വർഷിക്കുമാറാകട്ടെ.”

അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷയും കരുണയും നിങ്ങളിൽ വർഷിക്കുമാറാകട്ടെ. ചില പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടായ കാര്യം നിങ്ങ

ളും മറ്റുള്ളവരും അറിഞ്ഞിരിക്കും.അതിന്റെ കാരണമിതാണ്; ചില സദ്‌വൃത്തരുടെ ഖബ്റുകൾക്ക് മീതെയുണ്ടായിരുന്ന എടുപ്പുകൾ ഞങ്ങളുടെ പ്രദേശത്ത് നിന്ന് ഞങ്ങൾ പൊളിച്ചു നീക്കി. സ്വാലിഹീങ്ങളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ജനങ്ങളോട് ഞങ്ങൾ വിലക്കി. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവോട് മാത്രം സമർപ്പിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ കൽപ്പിച്ചു. ഈ പ്രശ്നം ഞങ്ങൾ ജനമധ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. പൊതു ജനത്തിനു അത് അതിഭയങ്കരമായി തോന്നി. അറിവുള്ളവരെന്ന് പറയുന്നവർ അവരെ പിന്തുണക്കുകയും ചെയ്തു. ദേഹേഛയെ അനുസരിച്ചും നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന ഇതര കാരണങ്ങളാലുമാകാം അവർ അപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചത്.

അവർ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ സദ്‌വൃത്തരെ ചീത്ത വിളിക്കുന്നുവെന്നും.ഞങ്ങൾ പണ്ഡിതരുടെ പാതയിൽ അല്ലെന്നുമാണ്, കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും അവർ പ്രചരണം അഴിച്ചു വിട്ടു. ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു കേട്ടാൽ ലജ്ജ തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു പരത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളെ പോലുള്ളവർ ദുരാരോപണത്തിൽ പെടാതിരിക്കാനും കാര്യത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി എന്താണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നത് എന്ന് നിങ്ങൾക്കു വ്യക്തമാക്കി തരാം.

ഞങ്ങൾ പ്രവാചക സരണി അനുധാവനം ചെയ്യുന്നവരാണ്- അല്ലാഹുവിനു സ്തുതി-അല്ലാതെ പുത്തൻ വാദികളല്ല. ഇമാം അഹമ്മദ് ബ്നു ഹമ്പലിന്റെ മദ്ഹബ് അനുസരിക്കുന്നവരാണ്, താങ്കൾക്കറിയാമല്ലോ- അല്ലാഹു താങ്കൾക്കു പ്രതാപം നൽകട്ടെ- അധിക സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള നേതാക്കൾ തർക്ക വിഷയങ്ങളിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് പ്രമാണങ്ങൾ പ്രകാരം ജനങ്ങൾക്കു വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്താൽ അവർക്കത് താങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം അവരും അവരുടെ പിതാക്കന്മാരും വളർ

ന്നു വന്നത് അതിനു വിരുദ്ധമായ രീതിയിലത്രെ. താങ്കൾക്ക് അറിയുമല്ലോ, ശൈഖ് അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു അബ്ദുല്ല താങ്കളുടെ അടുക്കൽ വരികയും അഹ്മദു ബ്നു സഊദിന്റെ 'വിലായത്തിനെക്കുറിച്ച് താങ്കളെ തെര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായല്ലോ. ഞങ്ങൾക്കു പ്രമാണയോഗ്യമായ ഹമ്പലി മദ്ഹബിലെ കൃതികൾ അവർ നൽകുകയും ചെയ്തതാണ്. അതുപോലെ ശാഫിഈ മദ്ഹബിൽ സ്വീകാര്യമായ തുഹ്ഫ, നിഹായ എന്നിവയും, ഇതെല്ലാം കാണണമെന്ന് ശരീഫ് ഗാലിബ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത് അംഗീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ ബുദ്ധിയും ജ്ഞാനവുമുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനുമായി ഇക്കാര്യം മക്കയിലെ പണ്ഡിത ൻമാരൊന്നിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു''.

പണ്ഡിതൻമാർ എന്തു പറയുന്നു.

എല്ലാ മദ്ഹബിലുള്ള പണ്ഡിതൻമാരും താൻ പറയുന്നത് ശരിവക്കുന്നവരാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കി കൊണ്ട് ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് എഴുതുന്നു;

''ഇതിൽ എനിക്കുള്ള തെളിവ് സകല വിഭാഗങ്ങളിലെയും പണ്ഡിതൻമാരെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പറയാം. അക കണ്ണു കൊണ്ടു അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.അത്തരക്കാർ നിർഭയം അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ മതത്തെയും അവന്റെ പ്രവാചകനെയും സഹായിക്കാൻ തയ്യാറാവുകയും ചെയ്യട്ടെ.

എ) ഹമ്പലി മദ്ഹബിൽ

ശൈഖ് തഖിയുദ്ദീൻ(ﷺ) പറയുന്നു: ഖവാരിജുകളുടെ ഹദീസാണ് വിഷയം. പ്രവാചകതിരുമേനിയുടെയും ഖുലഫാക്കളുടെയും കാലത്ത് വമ്പിച്ച തോതിൽ ആരാധനകളിൽ മുഴുകിയ

ആളുകൾ,മുസ്ലീംകളെന്നു പറയുന്നവർ, ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു തെന്നി□പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്; ഇസ്ലാമിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും തങ്ങളെ ചേർത്തു പറയുന്നവരും സത്യ മതത്തിൽ നിന്നു തെന്നി പോകും. അതു പല കാരണം കൊണ്ടാണ് അതിൽപെട്ടതാണ്. അതിവാദം, അല്ലാഹു അതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നു.ചില ശൈഖുമാരെ പറ്റി,വിശിഷ്യ ശൈഖ് അദിയ്യിനെപ്പോലെ, അലിയ്യിബ്നു അബീത്വാലിബ്(رضي الله عنه), മസീഹ്(عليه السلام)ഇവരിലെല്ലാം ജനം അതിരുവിട്ടതു□പോലെ.

പ്രവാചകന്റെയോ സദ്വൃത്തന്റെയോ കാര്യത്തിൽ അതിരു കടന്നു അവരിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ദിവ്യത്വം ആരോപിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. 'എന്റെ യജമാനരേ, എന്നെ സഹായിക്കണമേ,താങ്കൾ മതി എനിക്ക്, അതല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങയുടെ കാവലിൽ ആണ്,' ഇതെല്ലാം ശിർക്കും വഴികേടുമത്രെ, അത് ചെയ്യുന്നവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചാൽ വെറുതെ വിടണം. അല്ലെങ്കിൽ വധിച്ചു കളയണം. കാരണം അല്ലാഹു പ്രവാചകരെ നിയോഗിച്ചത് അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. മറ്റൊരു ആരാധ്യനെയും അവന്റെ കൂടെ സങ്കൽപ്പിക്കപ്പെടരുത്. മസീഹ്(عليه السلام)നെയോ, മലക്കുകളെയോ ഉസൈറിനെ(عليه السلام)യോ, അതല്ലെങ്കിൽ സ്വാലിഹുകളെയോ അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഇലാഹുകളാക്കിയവർ ആരും അവരാണ് ലോകം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നോ,ഉപജീവനം നൽകുന്നതെന്നോ വിശ്വസിച്ചിരുന്നി□ല്ല. അവർ അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്. അവർ പറഞ്ഞു;''ഇവർ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ ഞങ്ങളുടെ ശുപാർശക്കാരാണ്.'' അങ്ങനെയാണ് അല്ലാഹു ദൂതൻമാരെ നിയോഗിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിനു പുറമെ മറ്റാരോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് നിരോധിച്ചു. ഇബാദത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും പാടില്ല, സഹായാഭ്യർത്ഥനയുടെ പ്രാർത്ഥനയും പാടില്ല.

ഇഖ്നാഇൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെയും അല്ലാഹുവിന്റെയും ഇടയിൽ മധ്യവർത്തികളെ സ്വീകരിച്ചു. അവരോട് ഒരാൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായാൽ പണ്ഡിതൻമാരുടെ ഏകോപിത അഭിപ്രായ പ്രകാരം അയാൾ നിഷേധിയാകുന്നതാണ്.

ബി) ഹനഫി പണ്ഡിതൻമാർ

ശൈഖ് ഖാസിം ദുററുൽ ബിഹാറിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്നു.നല്ല മനുഷ്യരുടെ ഖബറിനരികെ ചെന്നുകൊണ്ട് സാധാരണക്കാരിൽ പലരും ചെയ്യുന്ന ‘എന്റെ സയ്യിദേ, എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടത് നീ തിരികെ കൊണ്ടു വന്നാൽ, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ രോഗിയുടെ രോഗം ഭേദമാക്കിയാൽ, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ആവശ്യം നിറവേറ്റി തന്നാൽ നിനക്കു അത്ര സ്വർണ്ണം, ഇത്ര ഭക്ഷണം, ഇത്ര നെയ്യ്...... ഇങ്ങനെ നേർച്ച നേരുന്നത് ബാതിലാണെന്ന് പണ്ഡിതൻമാരെല്ലാം ഏകോപിച്ച് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാണ്. പല നിലയ്ക്കും അത് ബാതിലാണ്. **ഒന്നാമത്**: അത് സൃഷ്ടികൾക്കുള്ള നേർച്ചയാകുന്നു. അത് അനുവദനീയമല്ല. **രണ്ടാമത്**, മരിച്ചുപോയ വ്യക്തിക്ക് അധികാരത്തിൽ പങ്കുണ്ട് എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് കുഫ്റാണ്., നിഷേധമാണ്, അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികളിൽ ജനങ്ങൾ കുഴപ്പത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിശിഷ്യാ ശൈഖ് അഹമ്മദ് ബദവിയുടെ മൗലിദ് വേളയിൽ.

ഇമാം ബസാസി തന്റെ ഫതാവയിൽ പറയുന്നു; ‘ഖുർആൻ എന്തെന്നോ, ഹലാൽ ഹറാമുകൾ എന്തെന്നോ, ഇസ്ലാമും, ഈമാനും തന്നെയോ അറിയാത്ത സാധാരണക്കാരോടൊപ്പം,പള്ളികളിൽ വെച്ച് നമ്മുടെ ഇക്കാലത്ത് സൂഫികളുടെ ആട്ടം (നൃത്തം)കാണാം. കഴുതയുടെ കരച്ചിൽ പോലെ അവർ ശബ്ദിക്കുന്നതും ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു: നിസ്സംശയം ഇക്കൂട്ടർ അവരുടെ മതത്തെ കളിയും വിനോദവു

മാക്കി മാറ്റിയെന്ന്. (തദവസരത്തിൽ ഇത്ര കൂടി പറയും): ന്യായാധിപൻമാർക്ക് നാശം! ഭരണാധികൾക്കു നാശം! അവർക്കു ശക്തിയുണ്ടായിട്ടും ഇതൊന്നും മാറ്റിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ലല്ലോ’.

സി) ശാഫി പണ്ഡിതൻമാർ

ശാഫിഈ പണ്ഡിതൻമാരിൽപെട്ട, ശാമിലെ മുഹദ്ദിസായ അബൂശാമ തന്റെ ‘അൽ ബാഇഥ്’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. ‘ശരീഅത്തിനെ കയ്യൊഴിച്ച വിവരമില്ലാത്ത ചില സാധാരണക്കാരുടെ കാട്ടികൂട്ടലുകൾ ആണ് ദരിദ്ര വേഷം ധരിച്ച ചിലരും അനുവർത്തിക്കുന്നത്.അവരുടെ ദാരിദ്ര്യം അവരുടെ വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെയാണ്. അവരുടെ ശൈഖുമാരിൽ അതിരു കടന്ന വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കകയും അന്യ സ്ത്രീകളിൽ അവർ ചങ്ങാത്തം പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

അബൂശാമ തുടരുന്നു: ‘വിഗ്രഹപൂജയുടെയും നിഷേധത്തിന്റെയും, ആരംഭം ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നല്ലോ.അതെ, ഇവ്വിധമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പിശാച് അവർക്കു ഭംഗിയാക്കി കാണിക്കുന്നു.അവർ ചുമരുകൾ കെട്ടിപൊക്കും, തൂണുകൾ പണിയും, വിളക്കുമാടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും; എല്ലാ നാടുകളിലും. ആ പ്രദേശത്ത് ഏതോ ഒരാൾ തന്റെ ഉറക്കത്തിൽ ഇന്ന ഒരു മഹാത്മാവിനെ കണ്ടുവെന്നു പറയും ആ കേന്ദ്രം മനുഷ്യ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കും.അവിടെ രോഗികൾ ശമനം തേടും. അവരുടെ ആഗ്രഹ സഫലീകരണത്തിനു സമീപിക്കും.അങ്ങോട്ട് നേർച്ച നേർന്നു കൊണ്ട്;, അവിടെ അരുവികളും മരങ്ങളും തോട്ടങ്ങളും ഇങ്ങനെ പലതും കാണും. ദമസ്കസ്സിൽ (അതിനെ അല്ലാഹു കാത്തു രക്ഷിക്കട്ടെ)ഇത്തരം അനേകം സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്..!

അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു: ‘പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ) യോട് ചിലർ ചോദിച്ചു: “താങ്കൾ ഞങ്ങൾക്കു ആയുധം ബന്ധിക്കാൻ മരം നിശ്ചയിച്ചു തരുമോ? തിരുമേനി(ﷺ) പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവാണ് ഏറ്റവും വലിയവൻ. മുഹമ്മദിന്റെ ആത്മാവ് ആരുടെ കയ്യിലാണോ അവനാണ് സത്യം! ഞാൻ പറയുന്നു: “അവർക്കു ഇലാഹുകൾ ഉള്ളതുപോലെ ഞങ്ങൾക്കും ഇലാഹിനെ താങ്കൾ നിശ്ചയിച്ചു തരിക.”എന്ന് മൂസാ(അ)യുടെ ജനത അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ച അതേ ചോദ്യമാണ് നിങ്ങളും ചോദിക്കുന്നത്.” (തുർമുദി, ഹദീസ് നമ്പർ 2181)

ഡി) മാലികി പണ്ഡിതൻമാർ

അബൂബക്കർ ത്വർതൂശി(റ) തന്റെ ‘പുത്തൻ ആചാരങ്ങൾ’ എന്ന കൃതിയിൽ മുകളിൽ പരാമർശിച്ച ഹദീസ് ഉദ്ധരിച്ചു കൊണ്ടെഴുതി: ‘സഹോദരന്മാരെ, നിങ്ങൾ ആലോചിക്കുക-അല്ലാഹു നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ- എവിടെ ഒരു മരം കണ്ടാലും ജനങ്ങൾ അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് ചെല്ലുന്നു.അതിനെ ആദരിക്കുന്നു.രോഗശമനം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.അങ്ങനെത്തന്നെ ഒരു മരം നിങ്ങൾ കാണുന്നുവെങ്കിൽ അതാണ് ദാതു അൻവാത്ത്, അത് നിങ്ങൾ മുറിച്ചുകളയുവീൻ.[4] തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഇർബാദുബ്നു സാരിയയിൽ നിന്ന് നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട സ്വഹീഹായ ഹദീസും ഉദ്ധരിച്ചു. അതിൽ തിരുമേനി(ﷺ) പ്രസ്താവിച്ചു. പിന്നെ നിങ്ങളിൽ നിന്നാരെങ്കിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പക്ഷം ധാരാളം അഭിപ്രായ ഭിന്നതകൾ നിങ്ങൾക്കു ദർശിക്കാം. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്റെ ചര്യ മുറുകെ പിടിക്കുക,സന്മാർഗികളായ ഖുലഫാ ഉ

---

(4) ജാഹിലീകാലത്തുള്ളവർ ആയുധങ്ങൾ ചില പ്രത്യേക മരങ്ങളിൽ വെച്ചാൽ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കുമെന്ന് ധരിച്ചിരുന്നു. ആ മരമാണ് ഉദ്ദേശ്യം.

റാശിദുകളുടെ ചര്യയും. അത് നിങ്ങൾ മാറോട് ചേർത്ത് പിടിക്കുക. പുത്തൻ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നിങ്ങൾ കരുതിയിരിക്കുക. എല്ലാ പുത്തൻ ആചാരവും വഴി കേടാകുന്നു.

ഇമാം ബുഖാരി അബുദ്ദർദാഇ(ﷺ)ൽ നിന്നും നിവേദനം ചെയ്യുന്നു.അദ്ദേഹം പറയുന്നു:ജനങ്ങളെല്ലാം നമസ്കരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതൊഴിച്ചാൽ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യുടെ കാലത്തു കണ്ടിരുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല ഞാൻ ഇന്നു കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇമാം മാലിക്(ﷺ) മുവത്വയിലും ഇതുപോലെ നിവേദനം ചെയ്യുന്നു. ചില സഹാബിമാർ പറഞ്ഞു: ഇന്ന് ജനങ്ങളിൽ നമസ്കാരത്തിനുള്ള ബാങ്ക് വിളിയല്ലാതെ നബിയുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ (അതേ പോലെ) ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ഇതാ നമസ്കാരം പോലും പാഴായി പോകുന്നു.

ത്വർതൂശി(ﷺ) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുവീൻ. അക്കാലത്ത് പോലും സത്യം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും അസത്യം വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്തു,ഖിബ്‌ലയുടെ കാര്യം മാത്രം നല്ല നിലയിൽ ആണെന്നു വന്നാൽ, നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും.?

അല്ലാഹുവേ നിന്നോടല്ലാതെ മറ്റാരോട് സഹായം തേടാൻ! ശൈഖ് തുടരുന്നു.

പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ പണ്ഡിതൻമാരുടെ നിലപാട് എന്തായിരുന്നുവെന്ന് ഓരോരുത്തരും മനസ്സിലാക്കട്ടെ.

(ഒന്ന്) പ്രവാചക തിരുമേനിയുടെ നിയോഗ ലക്ഷ്യം മതം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം സമർപ്പിക്കാനായിരുന്നു. അവന്റെ കൂടെ ആരെയും ആരാധ്യനാക്കരുത്. ഇബാദത്തിൽ, ദിവ്യത്വത്തിൽ, മലക്കിനെയോ, പ്രവാചകനെയോ, ഖബ്റിനെയോ, കല്ലിനെയോ, മ

റ്റുള്ളവയെയോ ഒന്നും. അല്ലാഹുവിൽ പങ്കു ചേർത്തുകൊണ്ട് സ്വാലിഹുകളെ ആദരിക്കുന്നത് കൃസ്ത്യാനികളുടെ സമ്പ്രദായ മാണ്. ഈസാ(ﷺ) അതറിയുന്നില്ല.

(രണ്ട്) പ്രവാചൻ(ﷺ)നെ പിന്തുടരുന്നതും പുത്തനാചാര ങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. പക്ഷെ ബി ദ്അത്തുകൾ ജനസമക്ഷം പ്രചരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതി നാൽ മനസ്സിലാക്കുക, പൊതുജനങ്ങൾക്കു വിഷയം പഠിപ്പിക്കാ ൻ പണ്ഡിതൻമാരെ അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അവർക്കു മു ൻകാല പണ്ഡിതൻമാരുടെ വചനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്ക ണം. അങ്ങനെ, അല്ലാഹുവിനെ, റസൂലിനെ, അവന്റെ മതത്തെ സഹായിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു സഹായിക്കും. അയാൾ ഒരു ആ ക്ഷേപക്കാരനെയും ഭയക്കരുത്. അല്ലാഹുവിനെ ഒഴികെ. അവ നാണ് ഏറ്റവും അറിയുന്നവൻ.

പ്രവാചക തിരുമേനിയുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും അ നുചരൻമാരുടെയുംമേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം ഉണ്ടാകട്ടെ.

മുസ്ലിം പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഇമാം അവർകൾ എഴുതി യ കത്തിന്റെ രൂപം.

മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് എഴുതുന്നു. ഈ എ ഴുത്തു ലഭിക്കുന്ന സർവ്വ മുസ്ലീംകൾക്കും;

''നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാന്തിയും സാമാധാ നവും അനുഗ്രഹങ്ങളും ഉണ്ടാകട്ടെ.

എന്റെ വിശ്വാസം, എന്റെ മതം എന്താണെന്ന് ഞാൻ നി ങ്ങളെ അറിക്കുന്നു.അത് അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിന്റെയും ജമാഅത്തി ന്റെയും മദ്ഹബ് തന്നെയാണ്. മുസ്ലീം നേതാക്കൻമാരുടെ മാർ ഗ്ഗമേതായിരുന്നോ അത്, നാലു ഇമാമുമാരുടെയും അന്ത്യദിനം വരെയുള്ള അവരുടെ അനുചരൻമാരും സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം.

ജനങ്ങളോടിതാ ഞാൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. മതം അല്ലാഹുവിനു മാത്രമായി സമർപ്പിക്കണം. നബിമാരോടോ, സദ്വൃത്തരിൽ നിന്നു മരണപ്പെട്ടവരോടോ, മറ്റു വല്ലവരോടുമോ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടില്ല. ബലി, നേർച്ച, ഭരമേൽപ്പിക്കൽ സാഷ്ടാംഗം നമിക്കൽ ഇതും ഇതു പോലുള്ളതുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. പുണ്യവാളനായ മലക്കിനെയോ, നിയോഗിതനായ ഒരു ദൂതനെയോ ആരെയും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കരുത്.പ്രവാചകരിൽ ആദ്യത്തെ ആൾ മുതൽ അവസാനത്തെ നബി വരെ പ്രബോധനം ചെയ്ത ആശയം ഇതാണ്. സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ ആദർശവും.

ഞാൻ എന്റെ നാട്ടിൽ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ഞാൻ പറയുന്നത് അനുസരിച്ചു വന്നു. ഇത് ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ചില നേതാക്കന്മാർക്ക് അരോചകമായി.അവർ വളർന്നുവന്ന ജീവിത രീതിക്കെതിരായിരുന്നതു കൊണ്ടായിരുന്നു ഈ വെറുപ്പ് അതു പോലെ എന്റെ കീഴിലുള്ളവരോട് നമസ്കാരം നില നിർത്താനും, സക്കാത്ത് കൊടുക്കാനും മറ്റു നിർബന്ധ കാര്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനും ഞാൻ കൽപ്പിച്ചു. പലിശയെ അവരോട് നിരോധിച്ചു. മദ്യപാനവും മറ്റു നികൃഷ്ട കാര്യങ്ങളെയും തടഞ്ഞു. നാട്ടിലെ പ്രമാണിമാർക്കു ഇതിലൊന്നും എന്നെ ആക്ഷേപിക്കാനോ കുറ്റപ്പെടുത്താനോ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. കാരണം ജനം ഇതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നു. അവർക്കു നല്ലതായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്ന്നു.അപ്പോൾ പിന്നെ അവരുടെ ആക്ഷേപം മറ്റൊരു നിലയ്ക്കായി; അഥവാ ഞാൻ പറയുന്ന തൗഹീദിന്റെ വിഷയത്തിലും, പാടില്ലെന്ന് ഞാൻ വിലക്കിയ ശിർക്കിന്റെ വിഷയത്തിലും, പൊതുജനങ്ങളെ അവർ ആശയ കുഴപ്പത്തിലാക്കി. ഇതൊക്കെ ജനങ്ങൾക്കെതിരാണെന്നു

പ്രചരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു അവർ പ്രശ്നം രൂക്ഷമായി. പിശാചിന്റെ സകലമാന സൈന്യത്തെയും അവർ കൂട്ടിനു പിടിച്ചു.

ശൈഖ് തുടരുന്നു. നമ്മുടെ മഹാനായ പ്രവാചകൻ ഈ സമുദായത്തെ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി: ‘‘നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സമുദായങ്ങളെ ചാണിനു ചാണായി പിൻതുടരാതിരിക്കില്ല. അവർ ഉടുമ്പിന്റെ മാളത്തിൽ കടന്നാൽ നിങ്ങളും കടക്കും.’’

മുമ്പുള്ളവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു അല്ലാഹു പറയുന്നു.

‘‘അവർ അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരെയും പണ്ഡിതന്മാരെയും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ റബ്ബുകളാക്കി.’’(തൗബ:31) മാർഗ്ഗ ഭ്രംശത്തിൽ അകപ്പെട്ടു പോയ ചിലർ മഹാന്മാരായ ചിലരെ ക്ഷേമത്തിലും ക്ഷാമത്തിലും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ശൈഖ് അബ്ദുൽ ഖാദിർ ജീലാനിയെ പോലെ, അഹമ്മദ് ബദവിയെ പോലെ, അദിയ്യുബ്നു മുസാഫിറിനെപ്പോലെ ആരാധനയിലും നന്മയിലും മുമ്പേ നടന്നവർ. വിവരമുള്ളവർ മഹാന്മാരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരെ വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ മരിച്ചുപോയ മഹത്തുകൾ അതെല്ലാം വെറുക്കുന്നു. അവർ എത്ര നല്ലവർ!

വിവരമുള്ള പണ്ഡിതൻമാർ പറഞ്ഞു: ‘ഇതാണ് മാരകമായ ശിർക്ക്, വിഗ്രഹ പൂജ’.

ശൈഖ് തുടരുന്നു: ഇബ്റാഹീം നബി(عليه السلام)യുടെ മതം പുതുക്കാൻ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യെ അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചു. ആരാധനകളും പ്രാർത്ഥനകളുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ മാത്രം അവകാശമാണെന്ന് അവരെ തെര്യപ്പെടുത്തി. അടുത്ത മലക്കിനോ ഒരു നിയോഗിത പ്രവാചകനോ മറ്റാർക്കുമെങ്കിലോ അതിനൊ

ന്നും അവകാശമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തായിരുന്നു ബഹു ദൈവവാദികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്.? അല്ലാഹു പങ്കുകാരില്ലാത്ത സ്രഷ്ടാവാണെന്നും സൃഷ്ടിയും ഉപജീവനം നൽകലും അവന്റെ അവകാശമാണെന്നും.അവനാണ് ജീവിപ്പിക്കുന്നവനെന്നും, മരിപ്പിക്കുന്നവനും, നിയന്താവും, ഏഴാകാശവും അവയിലുള്ളതും ഏഴു ഭൂമിയും അതിലുള്ളതും അവന്റെ ദാസരും അവന്റെ ആധിപത്യ നിയന്ത്രണങ്ങളിലുമാകുന്നു.

ഇതിനു തെളിവു വേണമെങ്കിൽ നോക്കുക: പ്രവാചകൻ (ﷺ)പടവെട്ടിയ ബഹുദൈവ വാദികളെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നു: ‘‘പറയുക: ആകാശത്ത് നിന്നും ഭൂമിയിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്കു ആഹാരം നൽകുന്നത് ആരാണ്? അതെല്ലങ്കിൽ കേൾവിയും കാഴ്ചയും അധീനപ്പെടുത്തുന്നത് ആരാണ്? ജീവനില്ലാത്തവരിൽ നിന്ന് ജീവനുള്ളതും ജീവനുള്ളതിൽ നിന്ന് ജീവനില്ലാത്തതും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതും ആരാണ്? കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും ആരാണ്? അവർ പറയും: അല്ലാഹു എന്ന്.അപ്പോൾ പറയുക: എന്നിട്ടും നിങ്ങൾ പാലിക്കാത്തതെന്തു കൊണ്ട്? (യൂനുസ്: 31)

ഇതും ഇതു പോലുള്ള ആയത്തുകളും അക്കൂട്ടർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്.എന്നിട്ടും അവർ തൗഹീദ് അംഗീകരിച്ചവരായി തീർന്നില്ല. അതെ പ്രവാചകന്മാർ കൊണ്ടു വന്ന തൗഹീദ്.

അതിനാൽ നീ ഗ്രഹിക്കുക. അവർ നിഷേധിച്ചത് ദിവ്യത്വത്തിലുള്ള തൗഹീദാണ്. നമ്മുടെ കാലത്തുള്ള ബഹുദൈവവാദികൾ ‘‘വിശ്വാസം’’ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനെ. അവർ രാപ്പകൽ, ഭയപ്പാടോടെയും പ്രതീക്ഷയോടെയും അല്ലാഹുവിനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കും. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ നേട്ടത്തിനായി മലക്കുകളോടും അവർ പ്രാർത്ഥിക്കും.അവർ അല്ലാഹുവിനോട് അ

ടുത്തവർ, അവർ ഇവർക്കു വേണ്ടി ശുപാർശ ചെയ്യും. നല്ല മനുഷ്യരെയും വിളിച്ചു തേടുന്നു. ലാത്തയെ പോലെയുള്ളവരെ. അല്ലെങ്കിൽ ഈസാ(ﷺ) പോലുള്ള പ്രവാചകരെ. നീ ഗ്രഹിക്കുക: അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകൻ അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്തു. ഇബാദത്ത് അല്ലാഹുവിനു മാത്രം ആക്കി മാറ്റാനും, അവൻ പറയുന്നു. 'നിശ്ചയമായും പള്ളികൾ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു. ആകയാൽ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ മറ്റാരെയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്'. (ജിന്ന്: 18)

അവൻ വീണ്ടും പയുന്നു: ''അവനോട് മാത്രമാണ് ന്യായമായ പ്രാർത്ഥന. അവനു പുറമെ ആരോടെല്ലാം അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അവരാരും അവർക്കു യാതൊരു ഉത്തരവും നൽകുന്നതല്ല. വെള്ളം തന്റെ വായിൽ തനിയെ വന്നെത്താൻ വേണ്ടി തന്റെ ഇരുകൈകളും അതിന്റെ നേരെ നീട്ടി കാണിക്കുന്നവനെ പോലെ മാത്രമാകുന്നു അവർ. അത് (വെള്ളം) വായിൽ വന്നെത്തുകയില്ലല്ലോ സത്യനിഷേധികളുടെ പ്രാർത്ഥന നഷ്ടത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു.(റഅദ്:14) നീ ഗ്രഹിക്കുക: പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്തു.മതം സമ്പൂർണ്ണമായി അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി ആയിത്തീരുന്നതിന്. ബലിയെല്ലാം അവന്, നേർച്ചയെല്ലാം അവന്. സഹായാഭ്യർഥനയെല്ലാം അവന്. ആരാധനയുടെ എല്ലാ ഇനവും അവന്. നീ ഗ്രഹിക്കുക: അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷാകർതൃത്വം അംഗീകരിച്ചതു കൊണ്ട് മുസ്ലിംകളായിത്തീരുകയില്ല അവരുടെ മനസ്സുകൾ മലക്കുകളിലേക്കും, അമ്പിയാക്കളിലേക്കും, ഔലിയാക്കളിലേക്കും, തിരിയുകയും.അവരുടെ ശുപാർശ അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ മുഖേന അല്ലാഹുവിലേക്കുള്ള സാമീപ്യവും അവർ കൊതിക്കുന്നു. ഇതല്ലേ അവരുടെ സ്വത്തും രക്തവും ചിന്താൻ അനുവദിപ്പിച്ച കാര്യം.

പ്രവാചകന്മാർ ക്ഷണിച്ച തൗഹീദെന്തെന്ന് ഇപ്പോൾ നിനക്ക് ബോധ്യമായിരിക്കും. ഇത്രയും കാര്യം നീ ഗ്രഹിച്ചാൽ നിനക്ക് ബോധ്യപ്പെടും; അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ശത്രുക്കൾ നിനക്കു അനിവാര്യമാകും. അവർക്കു വാഗ് വൈഭവമുണ്ട്. അറിവുണ്ട്, അവരുടെ പക്കൽ തെളിവുമുണ്ട്! അല്ലാഹു പറയുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ തടഞ്ഞും ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയും എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളിലും നിങ്ങൾ ഇരിക്കരുത്. (അഅ്റാഫ്:86)

അതിനാൽ നിന്റെ ബാധ്യതയിതാണ്: ഈ സാത്താൻമാരോട് സമരം ചെയ്യണം.അതിന് ഉപയുക്തമായ, അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിൽ നിനക്ക് അഭയം തേടാവുന്ന ആയുധം ഏതാണെന്ന് നീ മനസിലാക്കണം അവരുടെ നേതാവ് അല്ലാഹുവിനോട് പറഞ്ഞു: നിന്റെ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഞാൻ അവർക്കു വേണ്ടി ഇരിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. പിന്നെ ഞാൻ അവരുടെ ഇടതുഭാഗത്തും വലതുഭാഗത്തും മുന്നിലൂടെയും പിന്നിലൂടെയും അവരെ സമീപിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അവരിൽ മിക്കവരെയും നന്ദിയുള്ളവരായി നീ കാണുകയില്ല. (അഅ്റാഫ് 16–17)

തൗഹീദിലേക്കു ക്ഷണിക്കുക., ശിർക്കു വിരോധിക്കുക. ഇതിലപ്പുറമായി ഞങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതെല്ലാം വ്യാജമാണ്.

ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തു അതിനു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നൽകിയ വിശദീകരണവും നൽകിയപ്പോൾ എന്നോട് വിയോജിക്കുന്ന നേതാക്കന്മാരുടെ വാദം അത്ഭുതം ജനിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഞാൻ ഓതിക്കൊടുത്തു; അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ആരെയാണോ അവർ തന്നെ തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കലേക്ക് സ

മീപന മാർഗ്ഗം തേടികൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതെ, അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ഏറ്റവും അടുത്തവർ തന്നെ അപ്രകാരം തേടുന്നു. അവർ അവന്റെ കാരുണ്യം ആഗ്രഹിക്കുകയും അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ ശിക്ഷ തീർച്ചയായും ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. (ഇസ്രാഅ്:57)

''അല്ലാഹുവിലേക്കു സാമീപ്യത്തിനായി അവർ ഞങ്ങളെ അടുപ്പിക്കാനല്ലാതെ ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നില്ല''. ''അവർ പറയും: ഇവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അരികിൽ ഞങ്ങളുടെ ശുപാർശക്കാരാണ്''. (യൂനുസ്: 18) എന്നിങ്ങനെയുള്ള സൂക്തങ്ങൾ ഓതിക്കൊടുത്തു.

അവരുടെ മറുപടി വളരെ വിചിത്രം!

ഖുർആൻ കൊണ്ട് നമുക്കും നമ്മെപ്പോലുള്ളവർക്കും പ്രവർത്തിക്കാനാവുമോ?അതുപോലെ പ്രവാചക വചനങ്ങൾക്കൊണ്ടും മുൻകാല പണ്ഡിതൻമാരുടെ വാക്കുകൾകൊണ്ടുമൊന്നും നമുക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനാവുകയില്ല.പിൽകാലക്കാരുടെ വാക്കുകളേ നമുക്ക് അനുസരിക്കാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ.

എന്റെ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

പിൽകാല ഹനഫി പണ്ഡിതന്മാരുടെ വചനങ്ങൾക്കൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ ഒരു ഹൗഫിക്കാരനോട് സംവാദിക്കാം. അതുപോലെ മാലിക്കിയോടും, ശാഫിഈ മദ്ഹബ്കാരോടും, ഹമ്പലിക്കാരോടും സംവിദിക്കാൻ തയ്യാർ. അതെ അവരിലെ പിൽക്കാല പണ്ഡിതന്മാരിൽ അവർ അവലംബിക്കുന്നവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുന്നിൽ വെച്ചു കൊണ്ട്,അതിനോട് അവർ വിയോജിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിനാൽ ഓരോ മദ്ഹബിലേയും പ്രഗത്ഭരെ ഉദ്ധരിച്ചു എന്റെവാദങ്ങൾ ഞാൻ സ്ഥാപിച്ചു. ഖബറുകളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചും., അതിന് നേർച്ചയാക്കുന്നേടത്ത് വെച്ചുമെല്ലാം

ഞാൻ അവരോട് സംസാരിച്ചു അവർക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അത് യഥാർത്ഥമാണെന്നവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പക്ഷെ അതിൽ നിന്ന് അവജ്ഞാ പൂർവ്വം ഓടി അകലുകയാണവർ ചെയ്തത്.

തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നവനെ, അവനിലേക്കു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവനെ, അവനെ അംഗീകരിക്കുന്നവനെ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ.കാരണം പാപത്തിൽ നിന്നു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവൻ പാപം ചെയ്യാത്തവനെ പോലെയാകുമല്ലോ. അല്ലാഹു നമ്മെയും നിങ്ങളെയും സന്മാർഗത്തിലാക്കാൻ, അവന് പ്രിയമുള്ളതും തൃപ്തിയുള്ളതും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.''[5]

അപവാദ പ്രചരണങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ:-

തനിക്കെതിരെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ഒട്ടനവധി ദുരാരോപണങ്ങൾ. പലരും പലതും സത്യമാണെന്ന് കരുതിയിരുന്നു. ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് തന്നെ തന്നെക്കുറിച്ച് തെറ്റിദ്ധാരണ അകറ്റാൻ ഇറാഖിലെ ഒരു പണ്ഡിതനായ ഇബ്നു സ്സുവൈദിക്കു എഴുതുന്നത് കാണുക.

``അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ, കരുണാമയനും പരമകാരുണികനും ആയവൻ,

മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ്, അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിൽ സഹോദരനായ അബ്ദുറഹ്മാൻ ബ്നു മുഹമ്മദിന് എഴുതുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യവും സമാധാനവും അനുഗ്രഹങ്ങളും താങ്കളിൽ വർഷിക്കുമാറാകട്ടെ., താങ്കളുടെ എഴുത്ത് ലഭിച്ചു. മനസ്സിന് സന്തോഷം തോന്നുന്നു. അല്ലാഹു താങ്കളെ ഭ

(5) ദുററുസ്സനിയ്യ 1/64

കതന്മാരുടെ നേതാക്കന്മാരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ട. പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ മതത്തിലേക്കു പ്രബോധനം നടത്തുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലുമാക്കപ്പെട്ട. എനിക്കു പറയാനുള്ളത് ഞാൻ പ്രവാചകനെ പിൻപറ്റുന്നവനാണെന്നാണ്. ഞാനൊരു നവീന വാദിയല്ല. സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ മദ്ഹബ് തന്നെയാണ് എന്റെ ആദർശവും മതവും. മുസ്‌ലിംകളുടെ നായകന്മാരെല്ലാം അംഗീകരിച്ച, നാലു ഇമാമുമാർ അംഗീകരിച്ച, അവരുടെ പിൻമുറക്കാരും അംഗീകരിച്ച മതവും ആദർശവും.

പക്ഷെ, ഞാൻ ജനങ്ങളോട് വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.; മതം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ആക്കണം. സച്ചരിതരോ, അല്ലാത്തവരിലോ പെട്ട ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോടോ, മരണമടഞ്ഞവരോടോ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പാടില്ല. അല്ലാഹുവിനു മാത്രം നൽകപ്പെടേണ്ട നേർച്ചയാക്കൽ, ബലികർമ്മങ്ങൾ, ഭരമേൽപിക്കൽ, സുജൂദ് ചെയ്യൽ ഇതിലൊന്നും ആരെയും പങ്കു ചേർക്കാൻ പാടില്ല. അതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശമാകുന്നു.ആരെയും അതിൽ കൂറുകാരനാക്കരുത്. അടുത്ത മലക്കിനേയോ, ദൂതനെയോ ആരെയും.

ഇതാണ് പ്രവാചകന്മാരുടെ മതം.ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെയുള്ള ദൈവദൂതന്മാരുടെ ആദർശം.ഇതു തന്നെയാണ് സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ മതവും.....

ഇതു ഞാൻ ജനങ്ങളോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ ജനം ആദ്യം അതിനെ നല്ല നിലയ്ക്കാണു സമീപിച്ചത്. അതു കൊണ്ട് എനിക്കെതിരിൽ സാധാരണക്കാരെ ഇളക്കി വിടുകയും കള്ള പ്രചാരണങ്ങൾ അഴിച്ചു വിടുകയും ചെയ്തു.

താഴെകാണും വിധത്തിലുള്ള കള്ള പ്രചരണങ്ങൾ! ബുദ്ധിമാൻമാർ ലജ്ജിക്കുന്ന, പറയാൻ അറയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ!

‘എന്റെ അനുയായികളെ ഒഴികെ മറ്റെല്ലാവരെയും ഞാൻ കാഫിറാക്കുന്നു, അവരോട് വിവാഹ ബന്ധം നടത്തിയാൽ അത് അസാധുവാണെന്ന് പറയുന്നു.ഇതൊക്കെ എങ്ങനെ ഒരു ബുദ്ധിമാൻ അംഗീകരിക്കും? ഇത് ഒരു മുസ്ലീം പറയുമോ? ഇത്തരം വാക്കുകളുമായി എനിക്കൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് പറയുന്നു. ഞാൻ അതിൽ നിരപരാധിയാണ്.പോകട്ടെ, ബുദ്ധിഭ്രമം ബാധിച്ചവൻ പോലും ഇത് പറയുമോ? ദുഷ്ടലക്ഷ്യമുള്ളവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപം.

അതുപോലെ അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു:

എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നബി തിരുമേനി (ﷺ)യുടെ ഖുബ്ബ ഞാൻ പൊളിക്കുമായിരുന്നു.’

‘ദലാഇലുൽ ഖൈറാത്തി’ ന്റെ കാര്യത്തിലും അത് ഞാൻ കരിച്ചു കളയുമെന്നുള്ള വാർത്തയിലും ചില വശങ്ങളുണ്ട്. അതിനൊരു കാരണവുമുണ്ട്. അതായത് എന്റെ ഉപദേശം ചെവികൊണ്ട എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനോട്, അവന്റെ മനസ്സിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തേക്കാളും സ്ഥാനമുള്ള ഒരു വചനവും ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്നും അത് വായിക്കുന്നത് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ മഹത്തരമല്ലെന്നും അയാൾ ഗ്രഹിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ പറഞ്ഞുവെന്നത് ശരിയാണ്. അല്ലാതെ അത് കത്തിക്കണമെന്നോ, നബിയുടെ പേരിൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നത് ഞാൻ വിലക്കിയെന്നോ ഒക്കെയുള്ള കിംവദന്തികൾ ശുദ്ധ കളവാണ്. ദുരാരോപണമാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ: തൗഹീദിലേക്കുള്ള പ്രബോധനവും ശിർക്കിന്റെ നിരോധനവും ഒഴിച്ച് എന്നെക്കുറിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇതുപോലെ അടിസ്ഥാന രഹിതങ്ങളാണ്. നിങ്ങൾക്കു ഒരു പക്ഷെ ഇത് അറിയാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടിയി

ല്ലായിരിക്കാം;എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ സദസ്സിലുള്ള പലർക്കും ഈ സത്യം അറിയാം.

ജനങ്ങൾക്ക് പ്രിയങ്കരനായ, നിങ്ങളുടെ നാട്ടുകാരനായ ഒരാൾ, ജനങ്ങളോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ! 'ജനങ്ങളെ, നിങ്ങൾ മതം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം കളങ്കമില്ലാതെ സമർപ്പിക്കണം. ഖബ്റിൽ മറവ് ചെയ്യപ്പെട്ടവരോട് വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്.'അയാൾക്ക് ഇതിനേക്കാൾ വലിയ ശത്രുക്കൾ രംഗത്തു വരും. ധാരാളം നേതാക്കളും അനുയായികളും അയാൾക്കെതിരെ തിരിയും. ഇതുപോലെയുള്ള കള്ള പ്രചരണങ്ങൾ അയാൾക്കെതിരെ നടത്തും. ഈ ഉപദേശം മരിച്ചു പോയ മഹത്തുക്കളെ ഇടിച്ചു താഴ്ത്തലാണെന്നവർ വിളിച്ചു പറയും. ജനങ്ങൾ എങ്ങനെ അവരെ, ആദരിക്കുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നത് കൂടുതൽ വിശദീകരിക്കേണ്ട കാര്യമല്ലല്ലോ.[6]

മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു മുഹമ്മദും ചേർന്നു യമനിലെ ഒരു പണ്ഡിതന് അയച്ചു കൊടുത്ത എഴുത്തിന്റെ മാതൃക:

മുഖവുരക്ക് ശേഷം

അബ്ദുൽ അസീസും മുഹമ്മദും ദീനിൽ സഹോദരനായ അഹമ്മദ് ബ്നു മുഹമ്മദിന് എഴുതുന്നു. സകല ദുരന്തങ്ങളിൽനിന്നും അല്ലാഹു താങ്കളെ രക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.സൽകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യം നൽകട്ടെ. എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അവൻ നീക്കിത്തരട്ടെ. നന്മ ഇരട്ടിയാക്കുകയും തിന്മകൾ മായ്ച്ചു കളയുകയും ചെയ്യട്ടെ.

---

(6) ദുററുസ്സനിയ്യ 1/19

അല്ലാഹുവിന്റെ ശാന്തിയും കരുണയും അനുഗ്രഹങ്ങളും അവൻ നിങ്ങൾക്കു വർഷിക്കട്ടെ.

നിങ്ങളുടെ എഴുത്ത് ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചു, അതിൽ പറഞ്ഞതു കണ്ടു മനം കുളിർന്നു പോയി. അതിൽ നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് പ്രകാരമാണ് ഈ മറുപടി. നിങ്ങൾ വിദൂരത്തായിട്ടു പോലുംഞങ്ങൾ എന്താണെന്നു പറയുന്നതെന്നറിയാൻ താങ്കൾ താൽപര്യം കാണിച്ചതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. അത്കൊണ്ട് വിശദമായി തന്നെ നിങ്ങളുടെ സംശയത്തിനു മറുപടി തരാം. തെളിവുകളും. അല്ലാഹു നിങ്ങളെയും ഞങ്ങളെയും അവന്റെ ശരിയായ പന്ഥാവിലാക്കിത്തരട്ടെ.

''മതത്തിൽ എവിടെ നിൽക്കുന്നു?

ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ അന്വേഷണം.ഇസ്ലാം മതത്തിൽ. അല്ലാഹുവാണ് പറഞ്ഞത്. ''ഇസ്ലാം അല്ലാത്ത ഒരു മതം ആരെങ്കിലും തൃപ്തിപ്പെടുന്ന പക്ഷം അത് അയാളിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. അയാൾ പരലോകത്ത് നഷ്ടക്കാരിലായിരിക്കും.'' (ആലുഇംറാൻ–85)

'ഞങ്ങൾ എന്ത് പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നു?

ഞങ്ങൾ ഏകദൈവത്വത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. അല്ലാഹു തന്റെ ദൂതരോട് പറഞ്ഞുവല്ലോ: 'പറയുക: ഇതാണ് എന്റെ മാർഗ്ഗം. ഞാൻ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അല്ലാഹുവിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. ഞാനും എന്നെ പിൻതുടർന്നവരും.അല്ലാഹു പരിശുദ്ധൻ. ഞാൻ ബഹുദൈവവാദികളിൽ പെട്ടവനല്ല. (യൂസുഫ്: 108) ''പള്ളികളിൽ അല്ലാഹുവിന്നുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ അവനോടൊപ്പം ആരെയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കരുത്''.(ജിന്ന്:18)

'ഞങ്ങൾ എന്ത് നിരോധിക്കുന്നു'?

'അവരോട് അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നത് വിലക്കുന്നു. അതിനെ സംബന്ധിച്ച് അല്ലാഹു പറയുന്നു.

''തീർച്ചയായും ആർ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നുവോ അല്ലാഹുഅവനു സ്വർഗ്ഗം നിഷിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു.'' (മാഇദ: 72)

പ്രവാചകനും(ﷺ) അനുയായികളും ഒരിക്കലും ചെയ്യാത്ത വിഷയമായിട്ടുപോലും അദ്ദേഹത്തോട് കർശനശൈലിയിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു.

''നിനക്കും നിനക്കു മുമ്പുള്ളവർക്കും ബോധനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: നീ അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർത്താൽ നിന്റെ കർമ്മങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടും. തീർച്ചയായും നീ നഷ്ടക്കാരിൽ പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിനെ നീ ആരാധിക്കുക. നന്ദിയുള്ളവരിൽ നീ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുക. (സുമർ, 65,66)

മഹാന്മാരുടെ ശത്രുക്കളോ?

ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് സത്യം അംഗീകരിക്കുന്ന എല്ലാ മുസ്ലിംകൾക്കും നൽകുന്ന ഉപദേശം കാണുക:

''അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയ മനുഷ്യാ: ഇവരെല്ലാം മഹത്തുക്കളെ സ്നേഹിക്കുകയാണെന്നു നീ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. അല്ല, ഇവർ മഹത്തുക്കളുടെ ശത്രുക്കളാണ്. അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടു സത്യം. നീ മഹാന്മാരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരാൾ ഒരു വിഭാഗത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ പറഞ്ഞതു അനുസരിക്കണം. ആരെങ്കിലും മഹാന്മാരെ പ്രിയം വെക്കുകയും അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിൽ അല്ലാതെ മറ്റാരിലും അയാൾ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുകയും ഭരമേൽപിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ല. എന്നാൽ അ

വരെ ധിക്കരിക്കുന്നവൻ, അവരോട്, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവൻ വാദിക്കുന്നു 'ഞങ്ങൾ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു'. അവർ കൃസ്ത്യാനികളെപ്പോലെയാണ്. അവർ ഈസാ(ﷺ)യോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു കൽപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അവരിൽ നിന്നും നിരപരാധിയാണ്.''

അലി(ﷺ)നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുണ്ട്. അദ്ദേഹം അവരിൽ നിന്നും നിരപരാധിയാണ്.

തുടർന്നു പറയുന്നു:

''ഒറ്റകാര്യം കൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ എഴുത്ത് അവസാനിപ്പിക്കാം.''അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസന്മാരെ നിങ്ങൾ എന്നെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ല. ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കു ചിന്തിക്കുകയും വേണ്ട. എല്ലാ വിഭാഗത്തിലെ പണ്ഡിതരോടും ചോദിച്ചു നോക്കുക.എന്താണ് അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എനിക്കു നിങ്ങളോട് ഉപദേശിക്കാനുള്ളത് ഇതാണ്: മഹാന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം വ്യഭിചാരത്തെയോ മോഷണത്തെയോ പോലെയാണെന്ന് നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. അങ്ങനെ അല്ല അതിന്റെ സ്ഥിതി. അത് വിഗ്രഹപൂജയാണ്. ആർ ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ കാഫിറാകും. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതന് അത്തരക്കാരുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല.

അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസന്മാരെ, നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുവീൻ, ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുവീൻ. നിങ്ങൾക്കു രക്ഷയുണ്ടാവട്ടെ.''

ഇതും ഇതുപോലുള്ള ശതക്കണക്കിനു എഴുത്തുകളും ലേഖനങ്ങളും ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തു തന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ആദർശമെന്തന്ന് സുതരാം വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. സത്യാന്വേഷകർ പര്യാലോചിക്കട്ടെ.

ശഫാഅത്ത്, തവസ്സുൽ, തബർറുക്ക് നിഷിദ്ധമാക്കിയവർ

സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിച്ചുള്ള മറ്റൊരു ആരോപണമാണ് ശഫാഅത്ത് ഒന്നടങ്കം നിഷേധിക്കുന്നു,എല്ലാതരം തവസ്സലും തള്ളിക്കളയുന്നു എന്നു തുടങ്ങിയവ. ഇത് അടിസ്ഥാന വിഷയമായ തൗഹീദിന്റെ ഉപവിഷയമായി മാത്രമേ പ്രസ്ഥാനം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.അതായത് സുന്നത്ത് എന്ത് എന്ന് ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ ബിദ്അത്തിനെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്തു. ജനങ്ങൾ കണക്കാക്കുന്ന പുത്തൻ തവസ്സുലുകളെയും പുത്തൻ അനുഗ്രഹതേട്ടങ്ങളെയും ശഫാഅത്തിലുള്ള അങ്ങേയറ്റം പിഴച്ചു പോയ വീക്ഷണങ്ങളെയും എതിർത്തു.

പ്രസ്ഥാനത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു: ‘പ്രവാചകന്റെ മഹാത്മ്യം ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുന്നവർ’, സാധാരണ മനുഷ്യനായി ചിത്രീകരിക്കുന്നവർ’ ‘മഹത്തുക്കളെ സ്നേഹിക്കാത്തവർ’. എന്നിങ്ങനെ.

വാസ്തവമെന്ത്?

ഇമാം മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് അടക്കമുള്ള അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെ വക്താക്കൾക്ക് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു നിലപാടു മാത്രമേയുള്ളൂ. മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ, ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും എന്ത് പഠിപ്പിച്ചുവോ അത് സ്വീകരിക്കുക, അല്ലാത്തത് തള്ളിക്കളയുക.എന്തെന്നാൽ നമുക്ക് യഥേഷ്ടം നിയമം നിർമിക്കാവുന്ന മേഖലയല്ല ഇത്.

ശിർക്കിലേത്തുന്ന തവസ്സുലുകളെയും ശഫാഅത്തുകളെയും വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഇമാം ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് ഇബ്നുസ്സബാഹിന് എഴുതുന്ന മറുപടി ഇങ്ങനെ:

'കരുണാമയനും പരമകാരുണികനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ.'

എന്നെക്കുറിച്ച് ആളുകൾ പറയുന്നതിന്റെ നിജസ്ഥിതി അറിയിക്കണമെന്ന് ഇബ്നുസ്സബാഹ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എഴുതുന്നത്: ലോക രക്ഷിതാവായ അല്ലാഹുവിനു സർവ്വസ്തുതിയും. 'ഞാൻ നബി തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ മേൽ സ്വലാത്ത് ചൊല്ലുന്നത് നിരോധിക്കുന്നു','എനിക്കു അധികാരം കിട്ടിയാൽ ഞാൻ നബിയുടെ ഖുബ്ബ പൊളിച്ചുമാറ്റും, 'സ്വാലിഹീങ്ങളെ മോശമാക്കി ചിത്രീകരിക്കുന്നു,' 'അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നത് വിലക്കുന്നു' ഇങ്ങനെയുള്ള ഓരോ കേട്ടുകേൾവിയും നിരർഥകമായ അസംബന്ധങ്ങളാണ്, ചില ശിർക്കൻമാർ എനിക്കെതിരെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതാണിവ.പിശാചുകൾ നുണ പ്രചരണം നടത്തുകയാണ്. തെറ്റായ നിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ സ്വത്ത് തിന്നുന്ന ശംസാനിന്റെ മക്കൾ, ഇദ്രീസിന്റെ മക്കൾ ഇവരൊക്കെയാണതിന്റെ പിന്നിൽ. അവർക്കുവേണ്ടി നേർച്ച നേരാനും അവരെ വിളിച്ച് സഹായം തേടാനും അവരോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും അവർ തന്നെ ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു! അവരും പിശാചിന്റെ ചില ഫഖീറൻമാരും മറ്റും ശൈഖ് അബ്ദുൽ ഖാദിറിന്റെ ആളുകളാണെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. അദ്ദേഹമാകട്ടെ അവരിൽ നിന്നെല്ലാം നിരപരാധിയും.അലി(ﷺ) റാഫിദികളിൽ ഏതുപ്രകാരം നിരപരാധിയാണോ അതുപോലെ.

അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും ആരാധിക്കരുത് എന്ന് നമ്മുടെ പ്രവാചകർ(ﷺ) കൽപ്പിച്ചതേ ഞാൻ അവരോട് കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അബ്ദുൽ ഖാദിറിനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ മതത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകും. അദ്ദേഹമാകട്ടെ ഇയാളിൽ നിന്നും നിരപരാധിയും. ഇതുപോലെ സ്വാലിഹുകളെ വിളി

ച്ചു തേടുന്നവന്‍, പ്രവാചകരെ വിളിച്ചു പ്രാര്‍ത്ഥിക്കുന്നവന്‍, അവരോട് സഹായാഭ്യര്‍ത്ഥന നടത്തുന്നവന്‍. അതല്ലെങ്കില്‍ ഇബാദത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഇനം അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അര്‍പ്പിക്കുന്നവന്‍.അത് അല്ലാഹുവിന്റെ അവകാശമെത്രെ.സൃഷ്ടികളുടെമേല്‍ ബാധ്യതയുള്ള അല്ലാഹുവിനു നല്‍കേണ്ട അവകാശം.

അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും കല്‍പ്പന അറിയുന്നവര്‍ ഇത് അംഗീകരിക്കും, മനസ്സിലാക്കും. നിഷേധിക്കുകയില്ല.

ഇതിനെ നിഷേധിക്കുന്ന ആള്‍ രണ്ടാലൊരു സമീപനത്തിലാണ്.

(ഒന്ന്) മഹാന്മാരോട് പ്രാര്‍ത്ഥിക്കുന്നതും സഹായം തേടുന്നതും അവര്‍ക്ക് നേര്‍ച്ചകള്‍ നേരുന്നതും നാം പാവങ്ങളായതു കൊണ്ടും, അവരെ നമുക്കാവശ്യമുള്ളതിനാലുമാണ്, അല്ലാഹുവും റസൂലും അത് കുഫ്റാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇത് ഒരു സത്കര്‍മ്മമാണ്...

ഇയാള്‍ അല്ലാഹുവും റസൂലും പറഞ്ഞതിനെ നിഷേധിക്കുന്നു. ഇയാള്‍ കാഫിറാകുമെന്നത് വളരെ വ്യക്തം.ഇത്തരക്കാരോട് സംവാദം നടത്തേണ്ടതില്ല.

(രണ്ട്) വേറൊരാള്‍ അല്ലാഹുവിലും പരലോകത്തും വിശ്വസിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവും പ്രവാചകനും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവനും,അവര്‍ വെറുക്കുന്നത് വെറുക്കുന്നവനുമാകുന്നു. പക്ഷെ അയാള്‍ക്ക് അറിവില്ല. പിശാചുക്കള്‍ അയാളുടെ മതം വികൃതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്, അയാള്‍ കരുതുന്നു. മഹാത്മാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം സത്യമാണ്.അത് കുഫ്റാണെന്ന് അറിയുമായിരുന്നെങ്കില്‍ അയാള്‍ അത് ചെയ്യില്ലായിരുന്നു.ഇത്തരക്കാരോടേ നമുക്ക് സംസാരിക്കാനുള്ളൂ. നാം പറയുന്നു: ഒരു മുസ്‌ലിം അല്ലാഹുവിന്റെയും പ്രവാചകന്റെയും കല്‍പ്പന പിന്‍പറ്റണം.അ

വരോട് ചോദിക്കണം,അല്ലാഹു ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചു. അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്തെന്ന് വിശദീകരിച്ചു തന്നു. അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും വ്യക്തമാക്കി. നമ്മുടെ മതം വിവരിച്ചു തന്നു, അതു പൂർത്തിയാക്കി തന്നു. അതു അങ്ങനെത്തന്നെ പ്രവാചകരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)യും, അവിടുത്തെ അനുചരന്മാർ, പ്രവാചക തിരുമേനിയെ, അവരുടെ മക്കളേക്കാൾ അവരുടെ സ്വത്തിനേക്കാൾ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവർ ശിർക്കും വിശ്വാസവും എന്താണെന്ന് കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിരുന്നുവല്ലോ.

നബി തിരുമേനി(ﷺ)യോട് ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ തിരിമേനിയുടെ കാലത്ത് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് നേർച്ചയാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ സഹായം തേടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതുമല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്വഹാബി അവിടുത്തെ മരണശേഷം തിരുമേനിയുടെ ഖബറിന്നരികെ ചെന്നു അദ്ദേഹത്തോട് പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവേങ്കിൽ,പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ശരണം തേടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ,നീ മനസ്സിലാക്കി കൊള്ളുക, എങ്കിൽ ഞാനോ എന്നെപ്പോലുള്ളവരോ പറയുന്നത് നീ കേൾക്കേണ്ടതില്ല, അനുസരിക്കേണ്ടതുമില്ല.

എന്നാൽ അതിനു പകരം നീ എന്താണ് കാണുന്നത്? അതെ,

പ്രവാചകന്മാരിലോ, മഹാത്മാക്കളിലോ ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചവരിൽ നിന്നും ആ പ്രവാചകൻ ഒഴിവായി. നിരപരാധിയായി കഴിഞ്ഞു. അത്തരക്കാരോടാണ് അവിടുന്ന് യുദ്ധം ചെയ്തത്. അവരെ തടവുകാരായി പിടിച്ചത്, അവരുടെ സന്താനങ്ങളെയും അവരുടെ സ്വത്തുക്കളെയും അനുവദനീയമാക്കി.അവർ നിഷേധികളെന്നു തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. നീ ഗ്രഹിക്കുക: തിരുമേനി(ﷺ) സത്യമല്ലാതെ കൽപ്പിക്കുകയുമില്ല. അതാണ് ഓരോ വിശ്വാസിയും പിൻപറ്റേണ്ടത്.

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു.

അല്ലാഹുവിനു പുറമെയുള്ളവർക്കു നൽകാൻ പാടില്ലാത്തതും, അല്ലാഹുവിനു മാത്രം നൽകേണ്ടതുമായ കാര്യത്തിൽ, ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തമായഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നീ അത് തള്ളിക്കളയുക. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വായിച്ച ഏതോ ഒരു കൃതിയിലുള്ളത്––അതനുസരിച്ച് കർമ്മം ചെയ്യാൻ നിർബന്ധവുമില്ല––നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞതാണെങ്കിൽ അതും തള്ളിക്കളയാം. അല്ലെങ്കിൽ 'എന്റെ മദ്ഹബിൽ' അങ്ങനെയുണ്ട് എന്നാണ് അറിയിച്ചതെങ്കിൽ അതുംതള്ളാം.എന്നാൽ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യം അല്ലാഹുവും അവന്റെ പ്രവാചകനും കൽപ്പിച്ചതും എല്ലാ മദ്ഹബിലുള്ള പണ്ഡിതർ അംഗീകരിച്ചതും ആയതിനാൽ, അല്ലാഹുവിലും പരലോകത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു മുസ്‌ലിമിന് അത് അവഗണിക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? തന്റെ കാലക്കാർക്കു വേണ്ടിയായാലും നാട്ടുകാർക്കു വേണ്ടിയായാലും അത് എങ്ങനെ തള്ളിക്കളയും? തന്റെ കാലത്തുള്ള മിക്കവരും അത് അംഗീകരിക്കുന്നില്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ അതെങ്ങനെ തിരസ്കരിക്കും? പ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്ന് നീ ഗ്രഹിക്കുക. ഞാൻ പറഞ്ഞതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഇതാ വായിക്കുക: അല്ലാഹു പറയുന്നു.

‘‘നബിയേ പറയുക: അല്ലാഹുവിനു പുറമെ നിങ്ങൾ ദൈവങ്ങളെന്ന് വാദിച്ചു പോന്നവരെ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു നോക്കൂ. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉപദ്രവം നീക്കുവാനോ നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കു മാറ്റം വരുത്തുവാനോ ഉള്ള കഴിവ് അവർ അധീനമാക്കുന്നില്ല. അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ആരെയാണോ അവർ തന്നെ തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കലിലേക്ക് സാമീപ്യമാർഗ്ഗം തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.അതെ, അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അല്ലാഹുവോട് ഏറ്റവും അടുത്തവർ തന്നെ അവന്റെ കാരുണ്യം ആഗ്രഹിക്കുകയും അവന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നി

ന്റെരക്ഷിതാവിന്റെ ശിക്ഷ തീർച്ചയായും ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. (ഇസ്രാഅ്: 56–57)

വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറയുന്നു: ‘ചില വിഭാഗം ആളുകൾ ഈസാ(عليه السلام)യിലും ഉസൈറിലും ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ അവരെ അല്ലാഹു ബോധിപ്പിക്കുന്നു, നിങ്ങൾ എന്റെ ദാസന്മാരാണെന്നതു പ്രകാരം,അവരും എന്റെ ദാസന്മാർ, നിങ്ങൾ എന്റെ കരുണ തേടും പ്രകാരം അവരും എന്റെ കരുണ തേടുന്നു. നിങ്ങൾ എന്റെ ശിക്ഷയെ പേടിക്കുന്നു.’ ഇതാണ് സൂക്തത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന്.

സഹോദരന്മാരെ,

നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ വചനങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുവീൻ.അവനാണല്ലോ ഉന്നതനും അനുഗ്രഹീതനും.പ്രവാചക തിരുമേനി(ﷺ) യുദ്ധം ചെയ്ത നിഷേധികളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു എന്താണ് പറയുന്നത്? മഹാന്മാരിലുള്ള ദിവ്യത്വാരോപണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലേ അവരെ നിഷേധികളെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്? അങ്ങനെയായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരും അല്ലാഹുവിനെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു.അവനിൽ പ്രതീക്ഷവെക്കുകയും,ഹജ്ജ് ചെയ്തും, ദാന ധർമ്മം ചെയ്തും വന്നിരുന്നല്ലോ. അതേ സമയം മഹാന്മാരിൽ ദിവ്യത്വ വിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പറഞ്ഞു:അവർ ഞങ്ങളെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് അടുപ്പിക്കും. ഞങ്ങൾക്കായി ശുപാർശ ചെയ്യും. അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നു:

“അവന്നു പുറമെ രക്ഷാധികാരികളെ സ്വീകരിച്ചവർ (പറയുന്നു) അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു ഞങ്ങ ൾക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പമുണ്ടാക്കിത്തരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നത്”. (സമുർ:3)

“അല്ലാഹുവിനു പുറമെ അവർക്കു ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്തതിനെ അവർ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവർ (ആരാധ്യർ) അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള ശുപാർശക്കാരാണ് എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. (യൂനുസ്: 18)

അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസന്മാരേ, ആ നിഷേധികൾ മഹാന്മാരിൽ വിശ്വസിച്ചു, അവരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു, സഹായം തേടി, അല്ലാഹുവിലേക്കു ആ മഹത്തുക്കൾ അവരെ അടുപ്പിക്കുമെന്ന കാരണം പറഞ്ഞുകൊണ്ട്. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ മതമെന്ന് അല്ലാഹുവാണ് നമ്മെ അറിയിക്കുന്നത്.പിന്നെ ഇതിനപ്പുറം ഒരു വിശദീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഇതാ ഈസബ്നു മർയം(عليه السلام) പ്രവാചകനായിരുന്നിട്ടു കൂടി അദ്ദേഹത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ, സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നവൻ, നിഷേധിയായിക്കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ പിശാചുക്കളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ?

ആ താഴ്വാരങ്ങളിലുള്ള അബൂഹദീദ്, ഉഥ്മാൻ തുടങ്ങിയ ശ്വാനന്മാരിൽ പുണ്യം കൽപ്പിക്കുന്നവർ, ഖർജിലെ മറ്റു ശ്വാനന്മാർ, മറ്റു ദേശങ്ങളിലേത്.......ഇവരെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ സ്വത്ത് അന്യായമായി തിന്നുന്നു, ദൈവമാർഗത്തിൽ നിന്ന് അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു”.

മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കുന്നവർ

സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിരോധികൾ പ്രചണ്ഡമായ പ്രചാരവേല നടത്തിയ ഒരു വിഷയമാണ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും അനുയായികളും മുസ്‌ലിംകളെ കാഫിറാക്കുകയും അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നത്. പ്രസ്ഥാനവുമായി അകലെയുള്ളവ

രും നിഷ്പക്ഷമതികളും സത്യമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച വാദമാണിത്.

ഇതിൽ എത്രത്തോളം സത്യമുണ്ട് എന്ന് വ്യക്തമാക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. തീവ്രതയും ഈ ആദർശ പ്രസ്ഥാനവും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം ബന്ധമുണ്ട് എന്ന്, ഇമാമിന്റെയും അനുചരന്മാരുടെയും വാക്കുകളിലൂടെ തന്നെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.അതിനു മുമ്പ് ഇവ്വിഷയമായ ചില വസ്തുക്കൾ അറിയേണ്ടതുണ്ട്.

1. മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇതര പണ്ഡിതരും സഊദി ഭരണാധികാരികളും കാഫിറാക്കുന്നതിൽ അഹ്‌ലു സുന്നത്ത് സ്വീകരിച്ച മാർഗം സ്വീകരിച്ചുവെന്നതല്ലാതെ ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ല.

2. സായുധസമരത്തിലൂടെയും അല്ലാത്ത നിലക്കും ദുഃശക്തികൾ ആദർശപ്രസ്ഥാനത്തെയും അതിന്റെ അമരക്കാരെയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉഥ്മാനു ബ്നു മഅ്മറും മറ്റും ഉദാഹരണം.

3. പ്രബോധനത്തിലേർപ്പെട്ട ചിലരെ ശത്രുക്കൾ വധിച്ചു കളഞ്ഞു.

4. മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബ് ഇസ്‌ലാഹിന്റെ വക്താക്കളെ ഹജ്ജ് ചെയ്യുന്നത് ഒന്നിലധികംതവണ വിലക്കി.പിന്നെ സായുധ ജിഹാദിന് ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സുന്നത്തിനെ നിഷേധിക്കുന്നവരും ബിദ്അത്തിന്റെ പ്രചാരകരുമായിരുന്നു എതിരാളികൾ. കാഫിറായിപ്പോകുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിരതരാവുകയും മഖ്ബറകളും ജാറങ്ങളും നേർച്ചകളും നടത്തി മത വിരുദ്ധ കാര്യങ്ങൾ മാത്രം ചെയ്യുന്നവരുമായ ഇവരാണല്ലോ മുൻ കാലക്കാർ പിഴച്ചവരെന്ന് മുദ്ര കുത്തുന്നത്? എന്നിട്ട് അവരാ

ണ് ജൽപ്പിക്കുന്നത്; ഇസ്‌ലാഹീ പ്രവർത്തകർ അവരെ കാഫിറാക്കുന്നുവെന്ന്.

നല്ലത് കൽപ്പിക്കുക, ചീത്ത വിരോധിക്കുക എന്ന മതപരമായ ബാധ്യത- ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു നിർബന്ധമാക്കിയ ബാധ്യത- ചെയ്യുന്നവരെ തീവ്രത പുലർത്തുന്നവരെന്ന് മുദ്രയടിക്കുകയാണ്, പുത്തൻ വാദത്തിലൂടെ ഉദരപൂരണം നടത്തുന്നവർ ചെയ്തത്! ദഹ്‌ലാന്റെ ചില പരാമർശങ്ങൾ മാത്രം കണ്ടാൽ വായനക്കാരന് അവസ്ഥ ബോധ്യപ്പെടും. അയാൾ എഴുതി വിട്ടു: ‘‘അവരുടെ തിന്മകൾ വ്യാപകമായി,’’ ‘‘ഇരുഹറമിലെ പണ്ഡിതരുടേയും വിശ്വാസം തകരാറാക്കി അവരിൽ കളവും അസത്യവും സന്നിവേശിപ്പിച്ചു.’’ ‘‘ദുഷ്ടന്മാരായ നിന്ദ്യന്മാർ’’ നിരീശ്വരവാദികളുടെ ഈമാനാണ് അവരുടേത്’’ ‘‘ദുഷ്ടൻ’’ ദുഷ്ടസന്താനങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകി’’, (മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ)’’ ശൈഖുമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴികേടും വ്യതിയാനവും ദീർഘവീക്ഷണം ചെയ്തിരുന്നു. ‘‘പിതാവ് തന്നെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യതിയാനം കണ്ടിരുന്നു.’’ ‘‘പ്രവാചകത്വം വാദിക്കണമെന്ന് ഉള്ളിലിരുപ്പുണ്ടായിരുന്നു.’’, ‘‘വഞ്ചിതൻ’’ ‘ഖവാരിജുകൾ’’

‘‘ദുൽഖുവൈസിറത്തിന്റെ സന്താനങ്ങൾ’’ (ഖുലാസത്തുൽ കലാം- എന്ന കൃതിയിൽ) ഇതും ഒരു പണ്ഡിതൻ എഴുതിയത് തന്നെ!

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ വീക്ഷണം

തക്ഫീറിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇമാമിന്റെ വീക്ഷണം താഴെ കാണുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതായിരുന്നു.

എ) മുസ്ലിംകൾക്കു ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ധാരാളമായി നൽകുക. അവർക്കു പരമാവധി ഒഴിവു കഴിവുകൾ നൽകുക.

ബി) പാപം കാരണം ആരെയും കാഫിറാക്കരുത്

സി) എല്ലാവരും കാഫിറാണെന്ന വാദംഅംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല.

ഡി) ആളുകളിൽ കാണുന്ന പ്രത്യക്ഷ കർമ്മങ്ങളനുസരിച്ചാണ് അവരെ സംബന്ധിച്ചു വിധി പറയുക.

ഇ) അറിവില്ലാത്തവന് ഇതിൽ ഒഴിവു കഴിവുണ്ട്. തെളിവുകൾ നിരത്തിയിട്ടേ ആർക്കും കുഫ്റിന്റെ നിബന്ധന ബാധകമാവൂ.

ചോദ്യം:

എന്തുകാരണത്താൽ ആണ് ഒരു വിഭാഗത്തോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാവുക? എപ്പോഴാണ് ഒരാളെ കാഫിറാക്കുക?

ശൈഖിന്റെ മറുപടി:

ഇസ്ലാമിന് അഞ്ച് സ്തംഭങ്ങളാണുള്ളത്. ഒന്നാമത്തേത് രണ്ട് സാക്ഷ്യവചനങ്ങൾ, പിന്നെ തുടർന്നുള്ള നാലു സ്തംഭങ്ങളും. ഒരാൾ ഇതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിസ്സാരമാക്കി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ നാം അവനോട് സമരം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് അയാളെ കാഫിറാക്കലല്ല. നിഷേധസ്വഭാവത്തിലല്ലാതെ അലസത കൊണ്ട് നമസ്കാരം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി പണ്ഡിതൻമാർക്കു ഭിന്നാഭിപ്രായമാണുള്ളത്. അയാൾ കാഫിറാകുമോ, ഇല്ലയോ എന്നതിൽ. അതിനാൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഏകോപിച്ചു പറഞ്ഞ വിഷയത്തിലെ നമ്മളും കാഫിറാക്കുകയുള്ളൂ. അതാണ് രണ്ട് ശഹാദത്തുകൾ.പണ്ഡിതർക്കു ഏകാഭിപ്രായമുള്ള വിഷയം. അതിൽ തന്നെ അത് പരിചയപ്പെടുത്തി മനസ്സിലായ ശേഷം നിഷേധിച്ചാലേ ഒരാൾ കാഫിറാകുകയുള്ളൂ.

ശിർക്കിന്റെ ഗൗരവം

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആളുകൾ, ഖവാരിജുകൾ ചെയ്ത പ്രകാരം പാപകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ട് കാഫിറാകുമെന്ന് വാദിക്കുന്നവരാണ് എന്ന് പ്രതിയോഗികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അതിന് ഇമാമിന്റെ മറുപടി ഇങ്ങനെ

‘എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു വിഷയമുണ്ട് മദ്യപാനം, വ്യഭിചാരം തുടങ്ങിയ മഹാപാപങ്ങൾ കാരണം കാഫിറാക്കുന്നവരാണ് ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നു ഒഴിവാകുന്നു. നിരപരാധിത്വം അല്ലാഹുവിലേക്ക് ഞങ്ങൾ മടക്കുന്നു. പാപങ്ങൾക്കു ശിക്ഷ നടപ്പാക്കണം. പിന്നെയും അത് കാരണം പരലോകത്തുവെച്ച് ശിക്ഷ നൽകുന്നതോ, രക്ഷനൽകുന്നതോ അല്ലാഹുവിന്റെ തീരുമാനമനുസരിച്ചാണ്.

അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവന് പൊറുത്തു കൊടുക്കും. ഉദ്ദേശിക്കുന്നവന് ശിക്ഷയും കിട്ടും.

എന്നാൽ ഞങ്ങൾ കാഫിറാക്കുന്ന കാര്യം.അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവാണ് പറയുന്നത്. ‘തീർച്ചയായും അല്ലാഹു അവനിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നത് പൊറുത്തു കൊടുക്കുകയില്ല. അതല്ലാത്തത് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നു. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ തീർച്ചയായും ഗുരുതരമായ ഒരുകുറ്റകൃത്യമാണ് ചമച്ചുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്.’ (നിസാഅ് : 48)

‘തീർച്ചയായും നിനക്കും നിന്റെ മുമ്പുള്ളവർക്കും സന്ദേശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതത്രെ.അല്ലാഹുവിന് നീ പങ്കാളിയെ ചേർക്കുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും നിന്റെ കർമ്മം നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുകയും നീ നഷ്ടക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആകുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹുവിനെ തന്നെ നീ ആരാധിക്കുകയും നീ നന്ദിയുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആയിരിക്കുകയുംചെയ്യുക.’(സുമർ:65,66)

‘ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നുവോ അല്ലാഹു അവന്ന് സ്വർഗ്ഗം നിഷിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു അവന്റെ സങ്കേതം നരകമത്രെ’ (മാഇദ :72)

അതുപോലെ മതത്തെ കളിയാക്കുന്നവർ കാഫിറാകുമെന്ന് നാം പറയുന്നു. തബൂക്ക് യുദ്ധത്തിൽ നബിയോടൊന്നിച്ച് യുദ്ധം ചെയ്ത വ്യക്തിയെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പരാമർശിച്ചില്ലേ; ‘പറയുക:അല്ലാഹുവിനേയും അവന്റെ ആയത്തുകളെയും അവന്റെ പ്രവാചകനെയുമാണോ നിങ്ങൾ തമാശയാക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ ഒഴിവ് കഴിവ് പറയരുത്. നിങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിനുശേഷം നിഷേധികളായിരിക്കുന്നു (തൗബ 65,66)

അതുപോലെ മറ്റുചിലരെക്കുറിച്ചും പരാമർശിച്ചു. ‘തീർച്ചയായും ഞങ്ങൾ കളിക്കുകയും വിനോദത്തിൽ മുഴുകുകയുമായിരുന്നു’ ‘അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതും പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നതും നിങ്ങൾ കേട്ടാൽ അത്തരക്കാർ മറ്റുവല്ല വർത്തമാനത്തിലും പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ അവരോടൊപ്പം ഇരിക്കരുതെന്നും അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളും അവരെപ്പോലെത്തന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. കപട വിശ്വാസികളെയും നിഷേധികളെയും ഒന്നിച്ച് അല്ലാഹു നരകത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുക തന്നെ ചെയ്യും.’ (നിസാഅ് : 140)

ഇറാഖിലെ ഗവർണർ സുലൈമാൻ പാഷയ്ക്കു ഇമാം സഊദ് ബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ് എഴുതി കത്ത് ഇങ്ങനെ:-

‘നാം പറയുന്നു- അല്ലാഹുവിനു സ്തുതി -ഖിബ്ലയിലേക്കു തിരിയുന്ന ആരെയും പാപം കാരണം നാം കാഫിറാക്കുകയില്ല. അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും വ്യക്തമാക്കിപ്പറഞ്ഞതും സമൂഹത്തിലെ പണ്ഡിതർ ഒന്നടങ്കം അംഗീകരിച്ചതുമായ കാ

ര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴേ ഒരാൾ കാഫിറാകൂവെന്ന് ഞങ്ങളും പറയുന്നു. അല്ലാഹുവിനുള്ള ഇബാദത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ പങ്കു ചേർത്താൽ. പ്രാർഥനയിൽ, നേർച്ചയിൽ, ബലിയിൽ. അതുപോലെ മതത്തെയും അതിന്റെ ആളുകളെയും വെറുക്കുക. അതിനെ കളിയാക്കുക. തുടങ്ങിയ സംഗതികളിൽ വ്യാപൃതരായാലും കാഫിറാവും. എന്നാൽ വ്യഭിചാരം, മോഷണം, മദ്യപാനം, അക്രമം, വധം തുടങ്ങിയ പാപകൃത്യങ്ങൾ മൂലം ഒരാളെ നാം കാഫിറാക്കുകയില്ല. അയാൾ അല്ലാഹുവിലും ദൂതനിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ. എന്നാൽ അത് അനുവദനീയമാണെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഒരാൾ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ വിധിവേറെയാണ്. അല്ലാത്തവർക്കു അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ശിക്ഷ നാം നൽകും.അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ ഏർപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ നാം മര്യാദ പഠിപ്പിക്കും.

തീർച്ചയായും നബിതിരുമേനി(ﷺ)യുടെയും സ്വഹാബികളുടെയും കാലത്ത് വൻ പാപങ്ങളും തെറ്റുകളും ആളുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവർ ആരും അങ്ങനെയുള്ളവരെ കാഫിറാക്കിയിട്ടില്ല. അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിന്റെ വിശ്വാസവും ഇതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പാപംകൊണ്ടു കാഫിറായിത്തീരുമെന്ന് വാദിച്ച ഖവാരിജുകളെ അവർ വിമർശിച്ചതും പാപികൾ ശാശ്വതമായി നരകത്തിലാണെന്നു വാദിച്ച മുഅ്തസിലക്കാരെ എതിർത്തതും. പാപിയെ കാഫിർ എന്നു വിളിക്കേണ്ടെന്നും ഈമാനിനും കുഫ്റിനുമിടയിൽ ഒരു സ്ഥാനത്താണ് അയാളെന്നും അയാൾ വിശ്വാസിയല്ല, നിഷേധിയുമല്ല. പ്രത്യുത ഫാസിഖാണ് എന്നു വാദിച്ചു അവർ. അന്ത്യദിനത്തിലെ തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ ശുപാർശയും അവർ നിഷേധിച്ചു, നരകത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഒരാൾ പിന്നീട് പുറത്തു പോരുകയില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം.

എന്നാൽ നമ്മൾ – അല്ലാഹുവിന് സ്തുതി– ഈ രണ്ടുവിഭാഗത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാണ്. ഖവാരിജു–മുഅ്തസിലയുടെ വാദങ്ങളൊന്നും നമുക്കില്ല. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)ക്കു ശുപാർശയുണ്ടെന്ന് നാം അംഗീകരിക്കുന്നു. മറ്റു പ്രവാചർക്കും സ്വാലിഹുകൾക്കും ശുപാർശയുണ്ട്.എന്നാൽ അത് ഏകദൈവ വിശ്വാസികൾക്കു മാത്രം കിട്ടുന്നതാണ്. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി പ്രകാരം ആയിരിക്കുയും ചെയ്യും. അവൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടവർക്കല്ലാതെ അവർ ശുപാർശ ചെയ്യുകയില്ല. (അമ്പിയാഅ് : 28)

ഇതുവരെയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളിൽ നിന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനായത് അഹ്ലുസ്സുന്നക്ക് കാഫിറാക്കുന്നതിലുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്താണോ,അത് തന്നെയാണ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റ അനുയായികളും അനുവർത്തിച്ചത് എന്നാണ്.

ആരോപണക്കൂമ്പാരങ്ങൾ : ചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ

ഇനി നമുക്ക് ഒരു ചരിത്രകാരന്റെ വീക്ഷണത്തിലൂടെ ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിനോട് ശത്രുക്കൾ സ്വീകരിച്ച നിലപാട് പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

ഈജിപ്ഷ്യൻ ചരിത്രകാരനായ ഹാഫിദ് വഹബ എഴുതുന്നു. ‘കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ നജ്ദി – ഈജിപ്ത്യൻ യുദ്ധങ്ങളുടെ പരിണിതഫലം എന്തായിരുന്നു? എന്തെല്ലാം അഭിപ്രായന്തരങ്ങളാണത് സൗദികൾക്കും തുർക്കികൾക്കുമിടയിൽ സംജാതമാക്കിയത്? ഇത് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.നജ്ദികൾക്കെതിരിൽ അറ്റമില്ലാത്ത കള്ളപ്രചരണങ്ങൾ അഴിച്ചുവിടപ്പെട്ടു യുദ്ധത്തിൻ ഫലമായി, അവർക്കെതിരെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട മിക്ക ആരോപണങ്ങളും അടിസ്ഥാനരഹിതമായിരുന്നു.

1. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ)യോട് വിദ്വേഷം പുലർത്തുന്ന

വർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവി□കുറച്ച് കാണിക്കുന്നവർ, മറ്റു പ്രവാ□ ചകന്മാരെയും ഔലിയാക്കൾ, സാലിഹുകൾ എന്നിവരെയും നിന്ദിക്കുന്നവർ–ഇതായിരുന്നു ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെയും അനുയായികളുടെയും മേൽ ചാർത്തപ്പെട്ട ആരോപണങ്ങളിലൊന്ന്.

ഇമാം ഇബ്നുതൈമിയക്കെതിരിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കെതിരിലും ഇങ്ങനെ ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ധാരാളം പരിഷ്കർത്താക്കൾ,ബുദ്ധിശാലികൾ ഇവർക്കെതിരിലും ഇതേ ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. ഇവർക്കൊന്നും നജ്ദുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ ആരോപണത്തിന്റെ ഉറവിടം എവിടെ നിന്ന് ? നജ്ദി□ കൾ അവലംബിച്ച ഒരു ഹദീസും അതിന്ന് അവർ നൽകിയ ക്രിയാത്മക വിശകലനവുമായിരുന്നു ഒരു കാരണം.

മൂന്നു പള്ളികളിലേക്കല്ലാതെ പുണ്യയാത്രകൾ നടത്തരു□ ത്. മസ്ജിദുൽഹറാം, മസ്ജിദുന്നബവീ, മസ്ജിദുൽ അഖ്സാ. ഈ നബിവചനം അടിസ്ഥാനമാക്കി അവർ പറഞ്ഞു. പ്രവാചക□ ന്മാരുടെയും മഹാന്മാരുടെയും ഖബറിടങ്ങളിലേക്കുള്ള തീർഥ□ യാത്രകൾ പുത്തനാചാരമാണ്.(ബിദ്അത്ത്) സ്വഹാബികളോ താബിഉകളോ അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടില്ല. പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) അതിനു നിർദേശിച്ചിട്ടുമില്ല. മുൻകാല പണ്ഡിതന്മാരിൽ അനേക□വിഭാഗമാളുകൾ ഇതേ അഭിപ്രായം ഇബ്നു തൈമിയ്യക്കും ഇബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനും മുമ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. നജ്ദികൾ പ്രാർഥനാവേളകളിൽ നബി(ﷺ)യുടെ ഖബ്റിലേക്കു തിരിയുന്നത് വിലക്കിയിരുന്നു. അവിടുത്തെ ഖബ്റിനു മുന്നിൽ സുജൂദ് ചെയ്യുന്നതും അവർ എതിർത്തു.മറ്റു ഖബ്റുക□ ളുടെ മുന്നിലെ സുജൂദും അവർ തടഞ്ഞു. ഖബ്റിൽ നിന്നു അ

നുഗ്രഹം തേടുന്നതും അവിടുത്തെ മണ്ണ് ശരീരത്തിൽ തടവുന്നതും വിലക്കി. അതിനെ സമീപിച്ചു സഹായപ്രാർഥന നടത്തുന്നതും അതിനോട് പ്രാർഥിക്കുന്നതും തടഞ്ഞു. ഇത് വളരെ പ്രചാരമുള്ള സംഗതിയായിരുന്നു. തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ ഖബറിന്നരികിൽ മാത്രമല്ല, ഈജിപ്തിലും ഇന്ത്യയിലും ബാഗ്ദാദിലും മറ്റുമുള്ള മഹാന്മാരുടെ ഖബ്റിന്നരികിൽ നിന്നെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ.

3. ഖബ്റുകൾക്കുമീതെ പണിതുയർത്തപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളും ഖുബ്ബകളും പൊളിച്ചു അവർ നീക്കി. ജാറങ്ങൾക്കും ഖബ്റുകൾക്കും കരുതി വെക്കപ്പെട്ട വഖ്ഫുകൾ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി.

4. ബുസ്വീരിയുടെ ബുർദയിലെ ചില വരികൾ അതിരുകടന്നതും തെറ്റിദ്ധാരണ നിറഞ്ഞതും ആകുന്നുവെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു.'ഉദാഹരണത്തിനു സൃഷ്ടികളിൽ അത്യുത്തമരായവരേ, ഗുരുതരമായ വിപത്തുകൾ സംഭവിക്കുമ്പോൾ താങ്കളിലേക്കല്ലാതെ മറ്റാരിലേക്കും എനിക്കു അഭയം തേടാൻ ഇല്ല' എന്ന പദ്യം. ഇത് ഖുർആനിന്റെ വ്യക്തമായ വചനങ്ങൾക്കും സ്വഹീഹായ ഹദീസുകൾക്കും വിരുദ്ധമാണ്.ഇതിനെയെല്ലാം അങ്ങനെതന്നെ അംഗപ്രത്യംഗം സ്വീകരിച്ചാൽ അയാൾ മുശ്രിക്കും കാഫിറുമാകുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങനെ പ്രതിയോഗികൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു ഇവർ പ്രവാചകനോട് വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്ന്. തുടർന്നു അവർക്കില്ലാത്ത പരശ്ശതം ആരോപണങ്ങൾ അവർക്കെതിരിൽ ഉന്നയിച്ചു. നജ്ദികൾ അതിൽ നിരപരാധികളായിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിലെ ചില ആരോപണങ്ങൾ പറയാം.'നബിയേക്കാൾ ഉത്തമം വടിയാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു.'ഞാൻ വടക്കൻ നജ്ദിൽ നിന്ന് കേട്ട ഒരു കഥ ഇവിടെ കുറിക്കട്ടെ; സൗദി –തുർക്കി സംഘർഷ കാലത്ത് ചിലർ തുർക്കികൾക്കു എഴുതിയത്രെ. സഊദി കുടുംബ

ത്തിന്റെ പതാകയിൽ ശഹാദത്ത് വാക്യം ആലേഖനം ചെയ്തത് മുഹമ്മദ് എന്ന പേരിൽ നിന്ന് രണ്ടാമത്തെ 'മ്മ' കളഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു. അതായത് (ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്, മഹദുൻ റസൂലുല്ലാഹ്) ആരും എന്ന് അർഥം മാറി വരും. ഇതൊക്കെ തുർക്കികൾ തങ്ങളുടെ എതിരാളികളെക്കുറിച്ച് അവജ്ഞയുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി കണ്ടുപിടിച്ച ഉപായങ്ങളായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം നുണയാണെന്ന് അവർക്കറിയാം.

1925 ൽ നജ്ദ് – ഹിജാസ് യുദ്ധഘട്ടത്തിൽ സെനഗൽ, ടിത്വാൻ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ചിലവിശിഷ്ട വ്യക്തികൾ മക്കയിലെത്തി.അവർ തങ്ങളുടെ സംസാരമദ്ധ്യേ വികാരാവേശത്തിൽ കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതായത് അവർ അലക്സാണ്ട്റിയയിൽ വെച്ച് കേട്ടുവത്രെ. – നജ്ദികളെച്ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാട് കെട്ടുകഥകൾ. അവർ ഹിജാസിൽ എത്തിയപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരുലാഞ്ചന പോലും ഇവിടെ കാണുന്നുമില്ല. കഅബ ഒരു കല്ലായതുകൊണ്ട് വഹാബികൾ അത് പൊളിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സത്യത്തിൽ പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും താല്പര്യം കാണിക്കുന്നവരാണ് നജ്ദുകാർ. പക്ഷെ അവർ പരിധി ലംഘനം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ബിദ്അത്തിന്റെ ഏത് ഇനത്തെയും അവർ എതിർക്കും. അതിന്റെ കാരണം എന്തായാലും. പ്രവാചകസ്നേഹമെന്നതിന്റെ താല്പര്യം പ്രവാചകചര്യയുടെ അനുധാവനമാണ്. എന്നാൽ ഈ രംഗത്തുള്ള നൂതനാചാരങ്ങളും ശരീഅത്തിനോടുള്ള അവഗണനയും ദേഹേഛയെ അനുസരിക്കുന്നതുമെല്ലാം വർജ്യമാണ്.അത് പ്രവാചക സ്നേഹമല്ല, അവജ്ഞയാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു. 'പറയുക;നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ പിൻപറ്റുവിൻ' (ആലു ഇംറാൻ :31)

വേറെയും ആരോപണങ്ങൾ കേൾക്കാം: അവരൊഴികെ

മറ്റുള്ളവരെയെല്ലാം കാഫിറാക്കുന്നു. നിസ്സംശയം ഇത് എതിരാളികളുടെ സൃഷ്ടിയാണ്.ചില കാടൻ അഅ്റാബികളിൽനിന്നോ വിവരക്കേടുള്ളവരിൽ നിന്നോ അത് സാധൂകരിക്കുന്ന വല്ലതും സംഭവിച്ചുപോയി എന്നു സമ്മതിച്ചാൽ പോലും അത് എല്ലാ നജ്ദികളും അങ്ങനെയാണെന്നു പറയാനുള്ള ന്യായമല്ലല്ലോ.

എന്നാൽ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബോ, ശിഷ്യന്മാരോ, ശരിയായ മതാനുസാരിയായ വ്യക്തിയെ, സൽകർമം ചെയ്യുന്നയാളെ നല്ലവരെന്ന് വ്യക്തമായ മനുഷ്യനെ കാഫിറാക്കിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ സത്യപ്രബോധനം കൃത്യമായി ലഭിച്ച, തെളിവുകൾ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ട,അത് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഒരു വ്യക്തി അഹങ്കാരം നടിച്ചു ശിർക്കിൽ ശഠിച്ചു നിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ -അത് ഒറ്റപ്പെട്ട കേസുകളാണ്-അങ്ങനെയുള്ളവരെ അവർ കാഫിറാക്കുന്നു.[7]

ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തെയും അതിന്റെ വക്താക്കളെയും ലോകത്തുടനീളം ദുരാരോപണങ്ങളിലൂടെ തേജോവധം ചെയ്യാമെന്ന മനപ്പായസമുണ്ടവരുടെ ഉപജാപങ്ങൾ ഈജിപ്ത്യൻ ചരിത്രകാരനായ ഹാഫിദ് വഹബയാണ് നമുക്കു വിവരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷെ അല്ലാഹുവിന്റെ തീരുമാനം മറിച്ചായിരുന്നു. അവരുടെ ആധിപത്യം നാൾക്കുനാൾ ശക്തിപ്പെട്ടു. ഉപജാപക്കാർ പരാജയത്തിന്റെ കാഞ്ഞിരക്കായ തിന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇവർ ഖവാരിജുകളാണ്

ഖവാരിജുകളെ സംബന്ധിച്ച് അറിയാത്തവരും സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ അകലെ നിന്നു നിരീക്ഷിക്കുന്നവനുമായ ഒരു വ്യക്തി ഇതു ശരിയാകാം എന്നു ചിന്തിക്കാം.

---

(7) ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ അറേബ്യൻ ദ്വീപ് എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന്

അദ്ധ്യായം 5

അനുബന്ധ വിഷയങ്ങൾ

എതിരാളികൾ ഉന്നയിക്കുന്നതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ പരിശോധിക്കാൻ സാധാരണക്കാരന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഋജുവായ മാർഗ്ഗം പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പണ്ഡിതന്മാരും ഇമാമുമാരും എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കത്തുകളും ലേഖനങ്ങളും അവർനടത്തിയ സംവാദങ്ങളും പരിശോധിക്കുകയാണ്.എങ്കിൽ ആർക്കും ബോധ്യം വരും ഖവാരിജുകളും ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തരും തമ്മിൽ അജഗ ജാന്തരമുണ്ടെന്ന്. കാരണം ഇസ്‌ലാഹിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിശുദ്ധ ഖുർആനും നബിചര്യയുമാണ്. അവരുടെ മാതൃക പ്രവാചകനും സഹാബത്തും നല്ലവരായ മുൻകാല സമൂഹവുമാണ്(സലഫുസ്സാലിഹ്)അവരുടെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ തൗഹീദിന്റെയും അനുബന്ധകാര്യങ്ങളുടെയും പുലർച്ചയും ശിർക്കിന്റെയും അതിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ഉന്മൂലനവുമാണ്. അല്ലാഹുവിലേക്കു പ്രബോധനം അവരുടെ മുദ്രാവാക്യവും.

എന്നാൽ ഖവാരിജുകളോ?

അലീ(ﷺ)യുടെ ഖിലാഫത്തോടു കൂടിയാണ് അവരുടെ രംഗ പ്രവേശം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖിലാഫത്ത് അംഗീകരിക്കാതെ മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുധാരയിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയതുകൊണ്ടാണ് പുറത്തുപോയവർ എന്ന് അർഥമുള്ള (ഖവാരിജുകൾ) എന്ന നാമത്തിനു തന്നെ ആധാരം.

അവർ സ്വഹാബി ശ്രേഷ്ടന്മാരായ ഉഥ്മാൻ(ﷺ),അലി(ﷺ) അബൂമൂസ(ﷺ) അംറുബ്നുൽആസ്(ﷺ) ത്വൽഹ(ﷺ) സുബൈർ (ﷺ) ഇതര സ്വഹാബിമാരെയെല്ലാം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നവരും അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിന്റെ സമീപനം അംഗീകരിക്കാത്തവരുമാണ്.

വൻപാപികൾ കാഫിറാകുമെന്നാണവരുടെ വാദം. അതിന്റെ പേരിൽ യുദ്ധം അനുവദനീയമാണെന്നും വൻപാപം ചെയ്തവർ മരിച്ചാൽ നരകത്തിലാണെന്നും വാദിക്കുമ്പോൾ അഹ്ലുസ്സുന്നത്ത് ഈ വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം അവരോട് വിയോജിക്കുന്നു. ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാന വക്താക്കളും വിയോജിക്കുന്നു.

മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബിന്റെ മക്കളോടും ഹംദുബ്നു നാസിറോടും ചോദ്യമുണ്ടായി.

നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ തൗഹീദ് അംഗീകരിച്ചവർ നരകത്തിൽ ശാശ്വതരാകുമോ ഇല്ലയോ?

മറുപടി

‘നാം മതമായി വിശ്വസിക്കുന്നതും നമ്മുടെ മുസ്ലിം സഹോദരങ്ങൾക്കു നാം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതുമായ അഭിപ്രായം തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കൾ ആരും നരകത്തിൽ ശാശ്വതമായി വസിക്കുകയില്ലെന്നാണ്.ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലും പണ്ഡിതലോകത്തിന്റെ ഏകോപിതാഭിപ്രായങ്ങളിലും ഇതിന് ഉപോദ്ബലകമായ അനേകം തെളിവുകളുണ്ട്. ശൈഖ് തഖ്യുദ്ദീൻ ഇബ്നു തൈമിയ്യ(ؒ) പറയുന്ന വിഷയമാണിത്.തിരുമേനി(ﷺ)പറയുന്നു: ‘ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്’ എന്ന് ഉച്ചരിച്ചയാൾ നരകത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കപ്പെടും. ധാന്യമണിയുടെ അത്രത്തൂക്കമുള്ള വിശ്വാസമെങ്കിലും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ ‘ഒരു പരമ്പരയിൽ അണുത്തൂക്കം’ എന്നുണ്ട്. (ബുഖാരി ഹദീസ് 3340,3361)

മറ്റൊരു വചനത്തിൽ മനസ്സിൽ സത്യസന്ധമായ നിലയ്ക്ക് ഉച്ചരിക്കുന്നവൻ എന്നുമുണ്ട്.

ഇതാണ് അഹ്ലുസ്സുന്നയുടെ വീക്ഷണം. സഹാബികളും അവരെ പിൻതുടർന്നവരും പൂർവ്വിക ഇമാമുമാരുമടങ്ങുന്ന ജമാ

അത്തിന്റെ വീക്ഷണം. ഖവാരിജുകളും മുഅ്തസിലുകളും മാത്രമാണ് അവരോട് വിയോജിക്കുന്നത്. വൻപാപം പ്രവർത്തിച്ചവർ നരകത്തിൽ ശാശ്വതമാകുമെന്നാണവർ പറയുന്നത്. അവർ തെളിവായി ഉന്നയിക്കുന്ന വചനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വിസ്തരിച്ചു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഖവാരിജുകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദങ്ങൾ അംഗീകരിക്കണമല്ലോ.

തലമുണ്ഡനം

തലമുണ്ഡനം ചെയ്യൽ അവരുടെ ലക്ഷണമാണെന്ന് ഖവാരിജുകളെക്കുറിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയകമായി ഒരു ചോദ്യം അഥവാ തലമുണ്ഡനം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മുർതദ്ദ്(മത പരിത്യാഗി) ആകുമോ എന്ന് ശൈഖ് അവർകളുടെ പുത്രൻ അബ്ദുല്ലയോട് ഒരാൾ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി.

ഞങ്ങൾ തലമുണ്ഡനം നിർബന്ധമാക്കിയവരാണെന്ന് വാദിക്കുന്നുവെന്നത് എതിരാളികളുടെ അപവാദം മാത്രമാണെന്നാണ് അതിന് അദ്ദേഹം കൊടുത്ത മറുപടി. കുഫ്റ്, റിദ്ദ ഇതിനൊക്കെ മതത്തിൽ സുവ്യക്ത മാനദണ്ഡങ്ങളുണ്ടെന്നിരിക്കെ മുഖ്യവിഷയമല്ലാത്ത ഇത് സംബന്ധിച്ച് അനിവാര്യമെന്ന് ഞങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് പറയുക. അത് ഒരു സുന്നത്തായ കാര്യമാണെന്നുപോലും ഞങ്ങൾ വാദിച്ചിട്ടില്ല പിന്നെ എങ്ങനെ നിർബന്ധ സംഗതിയാവും ?

ഇമാം ശൗക്കാനി ഈ ആരോപണത്തെ മുഖവിലക്ക് എടുക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു.

ഇവർ ഖവാരിജുകളുടെ വിശ്വാസം ഉള്ളവരാണെന്ന് ചിലരുടെ വാദം ശരിയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. കാരണം ന

ജ്ദിലെ ഭരണാധികാരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളും മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

പ്രസ്ഥാന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാദത്തിലെ കഴമ്പില്ലായ്മ ബോധ്യപ്പെടും.

മുസൈലിമയുടെ നാട്ടുകാരാണെന്ന്

പ്രതിയോഗികളുടെ മറ്റൊരു പ്രചരണമാണിത്. ശൈഖ് അബ്ദുറഹ്മാൻ ബ്നു ഹസൻ ഇതിനു നൽകുന്ന വിശദീകരണം നോക്കുക.

'ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുസൈലിമയോടൊപ്പം നിന്നവരെ അല്ലാഹു മുച്ചൂടും നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. മുസൈലിമയെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരാൾ പോലും അവശേഷിക്കാത്ത വിധത്തിലായിരുന്നു ഈ നാശം. അങ്ങനെ സഹാബിമാരുടെ കാലത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും അവർ നാമാവശേഷമായി. അതിനു ശേഷവും മുസൈലിമ കള്ളവാദിയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലാതെ അന്നാട്ടിൽ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

യഹൂദികൾ മദീനയിൽ താമസിച്ചുവെന്നത് മദീനക്ക് ഒരു ദോഷവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. നബി(ﷺ)യും തന്റെ അനുചരന്മാരും അവിടെ ജീവിച്ചുവന്നു. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആസ്ഥാനവും മദീന തന്നെയായിരുന്നു. മക്കയിലുള്ളവർ പ്രവാചകനെ നിഷേധിച്ചുവെന്ന കാരണം കൊണ്ട് മക്ക മോശമായിത്തീർന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല മക്കയായിരുന്നു പ്രവാചകന് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായ രാജ്യം. യമാമ രാജ്യം അല്ലാഹുവിനെ ധിക്കരിച്ചിട്ടില്ല.അവിടെയുള്ള ചിലർ മുസൈലിമയെ അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ ആ തെറ്റ് അന്നുള്ളവർക്കേ ദോഷം വരുത്തിയുട്ടുള്ളു. ആ നിഷേധത്തിൽ കുറെ കാലം നിലകൊണ്ടിട്ടുമില്ല.-അല്ലാഹുവിന്നു സ്തുതി- അല്ലാ

ഹു ആ രാജ്യത്തെ ആ നിഷേധികളിൽ നിന്നു ശുദ്ധീകരിച്ചു. ര
ക്ഷപ്പെട്ടവർ ഇസ്ലാം ആശ്ലേഷിച്ചു. ആ രാജ്യം ഇസ്ലാമിന്റെ കീ
ഴിൽ വന്നു. അവിടെ പള്ളികൾ പണിതു. നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാ
യി. സ്വഹാബത്തിന്റെ കാലത്തും തുടർന്നും അന്നാട്ടുകാർ അ
ല്ലാഹുവിനെ ആരാധിച്ചു വന്നു. അവരിൽ നിന്ന് എത്രയോ ആ
ളുകൾ ഖാലിദ് ബ്നുൽ വലീദിനോടൊന്നിച്ച് അനറബികളോടു
ള്ള ധർമസമരത്തിൽ മുസ്ലിംകളോടൊപ്പം പങ്കുകൊണ്ടു. അ
ങ്ങനെ ആ രാജ്യത്തിന് മറ്റുദേശങ്ങളെക്കാൾ മഹത്വം കൈവ
ന്നു. ഇമാം ബുഖാരി നിവേദനം ചെയ്യുന്ന ഹദീസിൽ കാണുന്ന
തു പ്രകാരം. മക്കയിലായിരിക്കെ നബി(ﷺ) തന്റെ സ്വഹാബത്തി
നോട് പ്രസ്താവിച്ചു. 'എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ പാലായനസ്ഥാനം
സ്വപ്നത്തിൽ കാണിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു.' അവിടുന്ന് അതിനെ
വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.അങ്ങനെ യഥ്രിബിനെയോ യ
മാമയെയോകുറിച്ചുള്ള എന്റെ ഭയംനീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
നബി(ﷺ)യുടെ സ്വപ്നം ദിവ്യസന്ദേശമാണ്, സത്യമാണ്. ഇത്
പോരേ യമാമയുടെ മഹത്വം വ്യക്തമാകാൻ ? അതെ തിരുമേനി
യുടെ ഭയം അപ്രത്യക്ഷമായെങ്കിൽ നന്മയുടെ അടയാളം അവി
ടെ ദൃശ്യമാകാൻ തുടങ്ങി എന്ന് താല്പര്യം.

മുസ്ലിംകളുടെ എത്ര രാജ്യങ്ങളിൽ അസത്യ പ്രവാചക
ൻമാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ? അസ്വദുൽ അൻസി യമനിൽ, ലഖീ
തു അൽ അസ്ദി ഒമാനിൽ, സജാഹ് ജസീറയിൽ ത്വലൈഹ് ജ
സീറയുടെ മധ്യഭാഗത്ത്, മിർസാ ഗുലാം ഇന്ത്യയിൽ ഇതൊന്നും
ആ രാജ്യക്കാരെല്ലാം വഴികേടിലായിപ്പോയി എന്നു വാദിക്കാനു
ള്ള നിദാനമല്ല. അതു പോലെത്തന്നെയാണ് യമാമ. നജ്ദിന്റെ
സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. പിശാചിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നാ
ണ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെന്നാണ് എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പി
ച്ച മറ്റൊരു ആരോപണം. അതായത് ചില ഹദീസുകളിൽ 'നജ്

ദ്’ കുഴപ്പങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന കേന്ദ്രമാണെന്ന പരാമർശം വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഇബ്നു ഉമറി(ﷺ)ൽ നിന്ന് നിവേദനം തിരുമേനി(ﷺ) പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവേ, നീ ഞങ്ങളുടെ ‘ശാമിൽ’ അനുഗ്രഹം ചൊരിയേണമെ, ഞങ്ങളുടെ യമനിൽ അനുഗ്രഹം ചൊരിയേണമെ. സ്വഹാബികൾ പറഞ്ഞു.അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ, ‘ഞങ്ങളുടെ നജ്ദിലും’ അവിടുന്നു വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങളുടെ ശാമിലും ഞങ്ങളുടെ യമനിലും നീ അനുഗ്രഹം ചൊരിയേണമേ. അവർ പറഞ്ഞു.‘ഞങ്ങളുടെ നജ്ദിലും’നിവേദകൻ ഇബ്നു ഉമർ(ﷺ) പറയുന്നു.മൂന്നാം തവണ ‘ഞങ്ങളുടെ നജ്ദിലും’ എന്നു പറഞ്ഞു വെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അവിടുന്നു തുടർന്നു ‘ഭൂമികുലുക്കങ്ങളും കുഴപ്പങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതും പിശാച് രംഗത്തു വരുന്നതും അവിടെ നിന്നാണ്’. (ബുഖാരി : 7094)

ഈ നജ്ദ് ഏതാണെന്നതിൽ അഭിപ്രായാന്തരമുണ്ട്. പല ഹദീഥ് പണ്ഡിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഇറാഖിലെ നജ്ദാണ് ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നാണ്.മാത്രമല്ല ചില ഹദീഥുകളിൽ നജ്ദ് എന്ന പദത്തിനു പകരം ‘മശ്രിഖ്’ (കിഴക്കുഭാഗം) എന്നാണുള്ളത്. ഇമാം ബുഖാരി ഈ ഹദീഥ് ഉദ്ധരിച്ച അധ്യായത്തിന് പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് തന്നെ കുഴപ്പങ്ങൾകിഴക്കു നിന്ന് എന്നാണ്.മദീനയുടെ കിഴക്കാണ് ഇറാഖ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

ശൈഖ് അബ്ദുൽലത്തീഫ് ഈ ഹദീഥിൽ പറഞ്ഞത് യമാമയിലെ നജ്ദല്ല എന്ന് സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു ഇതിനു മറുപടി കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇറാഖിലാകട്ടെ ഹദീസിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട പല കുഴപ്പങ്ങളും തലപൊക്കുകയും ചെയ്തു.ഖവാരിജുകളുടെ പടപ്പുറപ്പാട്,ഹുസൈൻ(ﷺ)ന്റെ വധം, ഇബ്നുൽ അശ്അഥിന്റെ

കലാപം, മുഖ്താറിന്റെ കലാപം ഇങ്ങനെ പലതും.ശൈഖ് അബ്ദുൽ ലത്തീഫ് ഉന്നയിക്കുന്ന മുഖ്യമായ ഒരു ന്യായമുണ്ട്. അഥവാ അല്ലാഹുവോ പ്രവാചകനോ ഏതെങ്കിലും മുസ്ലിമിനെയോ മറ്റുള്ളവരെയോ തന്റെ നാട്, ദേശം ഇവയുടെ പേരിൽ കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ? ഇയാൾ ഫാരിസി, സൻജി, മിസ്രീ –ഫറോവയുടെ നാട്ടുകാരൻ, കുഫ്റിന്റെ തറവാട്ടുകാരൻ എന്നിങ്ങനെ? ഇക്രിമ(ﷺ) സഹാബികളിൽ പ്രമുഖൻ.അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവാകട്ടെ ഈ സമുദായത്തിലെ ഫറോവയും.

ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതനായ സഹ്സുവാനിയുടെ വാക്കുകളിൽ 'ഹദീസിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പദം പിടിച്ചു കൊണ്ടു മശ്രിഖിൽ (കിഴക്ക്) ജനിക്കുന്നവരെല്ലാം മോശക്കാരാകുമെന്ന വാദം നിരർഥകമാണ്. 'മഴത്തുള്ളികൾ വരുന്നതു പ്രകാരം കുഴപ്പങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീടുകളിലൂടെ വെളിപ്പെടും.' നബി(ﷺ) മദീനയിലെ കുന്നിൻ പ്രദേശത്തെ നോക്കി പറഞ്ഞു. അവിടത്തുകാർ മോശമാണെന്ന് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരും വാദിക്കുകയില്ലല്ലോ.

ഹദീസ് പണ്ഡിതന്മാരായ ഖത്താബി, ഇബ്നു ഹജർ തുടങ്ങിയവരുടെ നിരീക്ഷണം അൽബാനി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കുന്നത് കുഴപ്പങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം ഇറാഖായിരുന്നുവെന്നാണ്.ചുരുക്കത്തിൽ ഈവാദം കഴമ്പില്ലാത്തതാണെന്നു വ്യക്തം.

അഞ്ചാം മദ്ഹബുകാരാണ് അഥവാ പുത്തൻ വാദികൾ

ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ എതിരാളികൾ അവർക്കു ചാർത്തിയ മറ്റൊരു ദുഷ്പേര്. അഥവാ അഹ്ലുസ്സുന്ന അംഗീകരിക്കുന്ന നാലു മദ്ഹബിന്റെയും അപ്പുറമാണ് ഇവരെന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഇവരെഇകഴ്ത്തി കാണിക്കുകയാണിതിന്റെ പിന്നിലെ ലക്ഷ്യം.അങ്ങനെ അവരെ പുത്തൻ വാദികളാക്കാമല്ലൊ.

കേരളക്കരയിൽ ഈ വിശേഷണമാണ് എതിരാളികൾ നൽകിയത്. വാസ്തവത്തിൽ ഇസ്ലാമിൽ ഇല്ലാത്ത പുത്തൻ ആചാരങ്ങൾ (ബിദ്അത്തുകൾ) മാത്രം ജീവിത ശൈലിയായി സ്വീകരിച്ചവരാണ് ഇത് പറയുന്നത് എന്ന വസ്തുത ഹാസ്യോദ്ദീപകമാണ്.

വിവരക്കേടുള്ളവർ മാത്രമേ ഇതു പ്രചരിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്ൻ അബ്ദുൽ വഹാബും തന്റെ അനുയായികളും തങ്ങൾ ഇമാം അഹ്മദ് ബ്നു ഹമ്പലിന്റെ ചിന്തയാണ് കർമരംഗത്ത് സ്വീകരിക്കുന്നത് എന്നു നിരവധി സന്ദർഭങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ മറ്റുമൂന്നു മദ്ഹബുകളെയും അവർ ആദരിക്കുന്നുവെന്നും. വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിലാകട്ടെ ഈ നാലു ചിന്താധാരകളെയും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട് താനും.കാരണം നബി(ﷺ)യും സ്വഹാബത്തും താബിഉകളും സലഫുകളും നടന്ന അതേപാതയിലൂടെയാണ് നാലു ഇമാമുമാരും നടന്നത്.ഇതേ പാതയിലാണ് താനെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനെ പിന്നെഎങ്ങനെയാണ് പുത്തൻ വാദിയെന്നോ അഞ്ചാം പ്രമാണക്കാരനെന്നോ വിശേഷിപ്പിക്കുക?

അത്കൊണ്ടു താൻ നാല് മദ്ഹബുകളും ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു എന്നഎതിരാളികളുടെ പരാമർശത്തിന് അദ്ദേഹം കൊടുത്ത മറുപടി ‘അല്ലാഹുവേ,നീ പരിശുദ്ധൻ അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ആരോപണം’ എന്ന വചനമായിരുന്നു.‘അഹ്ലുസ്സുന്നത്തിവൽ ജമാഅ:യുടെ മദ്ഹബ് തന്നെയാണ് നാലു ഇമാമാരുടെയും അവരുടെ അനുയായികളുടെയും മാർഗ്ഗം. അന്ത്യനാൾ വരെയും അങ്ങനെയായിരിക്കും’ മുസ്ലിം ജനസാമാന്യത്തിനു അദ്ദേഹം എഴുതിയ കത്തിലാണിക്കാര്യം വിശദീകരിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വാദത്തിന് വലിയ നിലനിൽപില്ലെന്ന് ഇതു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവർക്കും അറിയാം. അവർ മനസ്സി

ലൊന്നും പുറമെ മറ്റൊന്നും അനുവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം.

ഖിലാഫത്തിനെതിരായിരുന്നു

ഹിജ്റ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ അനേകം പ്രാദേശിക ഭരണകൂടങ്ങൾ നജ്ദീ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അബ്ബാസിയ്യാ ഖിലാഫത്തിന്റെയും പിന്നീട് ഉഥ്മാനിയ്യാ ഖിലാഫത്തിന്റെയും നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൽ പെടാതെ ആ പ്രദേശം സ്വതന്ത്രമായി നിലകൊണ്ടിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഏകദേശം ഹിജ്റ 251 ൽ സൈദീശിയാക്കളുടെ ഭരണവും– ബനുൽ ഉഖൈദിർ ഭരണകൂടം. – നിലവിൽ വന്നു.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ടു. ഉഥ്മാനീ തുർക്കികളുടെ ആധിപത്യകാലത്ത് അവരുടെ അധികാരസീമയിൽ നിന്നകന്നു പ്രാദേശിക ഭരണകൂടങ്ങളാണ് ഈ പ്രദേശത്ത് ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നത് അഹ്സാ, ഹിജാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ തുർക്കികൾക്കു വെറും നാമമാത്ര സ്വാധീനമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അൽ അഹ്സായിൽ ബനുഖാലിദ് ബറാക് എന്നൊരു ഭരണകൂടുംബം പിന്നീട് ശക്തിപ്രാപിച്ചു.

ശൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബ് തന്റെ പ്രബോധനം ആരംഭിക്കുന്നത് ഹിജ്റ.12–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആണ്. അതായത് എ.ഡി.18–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ. അന്ന് നജ്ദിന് അൽഅഹ്സായിലെ പ്രാദേശിക ഭരണകർത്താവിനോടുള്ള നാമമാത്രവിധേയത്വമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അതുതന്നെ ഓരോ നാട്ടിലെയും കാര്യങ്ങൾ അവർ തീരുമാനിക്കുന്ന അവസ്ഥയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.നിയമവും യുദ്ധവും സമാധാനങ്ങളും അധികാരവുമെല്ലാം.

തുർക്കിഭരണകൂടം തങ്ങളുടെ പ്രദേശങ്ങളെ പല ഭരണ

പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിച്ചപ്പോൾ നജ്ദിന്റെ കാര്യം അവർ അവഗണിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് തുർക്കിഭരണകൂടത്തിന് എതിരെ തിരിഞ്ഞുവെന്നും വെല്ലുവിളിച്ചെന്നും വാദിക്കുക? നജ്ദിനെ ആസ്ഥാനമാക്കി ശൈഖിന്റെ ആദർശഭരണകൂടം ശക്തിപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉപജ്ഞാപകന്മാർ തൊടുത്തുവിട്ട കൊള്ളാത്ത അമ്പായിരുന്നു അതുമെന്നതാണ് സത്യം.

ശിർക്കു ബിദ്അത്തുകൾ തുർക്കികളുടെ കീഴിലുള്ള പലേടങ്ങളിലും ദൃശ്യമായിരുന്നുവെന്നും അവർ അതിന്റെ വിപാടനത്തിനായി ശ്രമിക്കുന്നതിനുപകരം അതിനെ പാലൂട്ടി പോഷിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നത് എന്തുമാത്രം വേദകരമല്ല ! അതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണം ഉഥ്മാനീ ഖലീഫയായ സലീമിന്റെ കത്താണ്. തിരുമേനി(ﷺ)യുടെ റൗദക്കരികെയാണ് ഈ എഴുത്തു കണ്ടെടുത്തത്.അതിൽ അദ്ദേഹം 'താങ്കളുടെ കൊച്ചു ദാസനായ സലീം. പ്രവാചകരേ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഞങ്ങളെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. കഷ്ടപ്പാടുകൾ അടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്നു. അവ തടുക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കാവുന്നില്ല.പരമകാരുണികന്റെ ദാസന്മാരെ കുരിശിന്റെ ദാസന്മാർ കീഴടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത് കൊണ്ടു ഈ സന്ദർഭത്തിൽ താങ്കളോട് ഞങ്ങളിതാ സഹായം ചോദിക്കുന്നു. അവരെ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കിത്തരേണമേ.'

ഇതുപോലെയുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ തന്നെയല്ലേ മുസ്ലിംകളുടെയും ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്തിന്റെയും തകർച്ചയ്ക്കു പിന്നിൽ.

എന്നിട്ടും ശൈഖ് ഇബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബോ അനു

യായികളോ ഖിലാഫത്തിനെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചില്ല. അവർക്കു ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ആധിപത്യം ലഭിച്ചപ്പോഴും അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല. പക്ഷെ അൽ –അഹ്സാ, ഹിജാസ്, നജ്റാൻ തുടങ്ങിയ അയൽപക്ക ഭരണകൂടങ്ങൾ നിരന്തരം സൈനിക സംഘട്ടനത്തിലൂടെ നജ്ദിനെ തകർക്കുമെന്ന സ്ഥിതി വന്നപ്പോഴാണ് സൈനികമായി പ്രതിരോധിക്കാൻ തുനിയുന്നത്. പല തരത്തിലുള്ള ശത്രുതാനടപടികൾക്കുപുറമെ ആദർശ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഹജ്ജിനുപോകുന്നതിനു പോലും നജ്ദിലെ ഹാജിമാർക്കു ഉപരോധമേർപ്പെടുത്തി.

ഹിജ്റ 1218 ൽ സഊദ് ബ്നു അബ്ദിൽ അസീസ് യുദ്ധം കൂടാതെ സന്ധിമാർഗത്തിലൂടെ അന്നത്തെ മക്കയിലെ അമീറായ ശരീഫുമാരിൽ പെട്ടഅബ്ദുൽ മുഈനിന്റെ അനുവാദത്തോടെ മക്കയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടുത്തുകാർക്ക് അഭയം നൽകി. ശത്രുതാ നിലപാടുകാരനായ ശരീഫ് ഗാലിബ് ജിദ്ദയിൽ അഭയം തേടിയിരുന്നു. തുടർന്നു അമീർ സുൽത്താൻ സലീമിനെ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ട് എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയും സുൽത്താൻ അതിന് അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതേ സമയം സുൽത്താനോട് ഒരു അഭ്യർത്ഥനയും നടത്തി. ദമസ്കസ്സിലെയും, കൈറോയിലെയും ഗവർണർമാരെ ചെണ്ടയും മദ്ദളവുമായി ഇനി മുതൽ ഇങ്ങോട്ട് അയക്കരുതെന്നും അതൊന്നും മതവുമായി ബന്ധമുള്ളതല്ലെന്നും ആയിരുന്നു അത്.

അമീർ സഊദിന്റെ കാലശേഷം അധികാരത്തിൽ വന്ന അബ്ദുല്ല ബിൻ സഊദും ഉഥ്മാനി ഖലീഫയെ അംഗീകരിച്ചു കത്തയക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ അഭയം തേടി ഓടിപ്പോയ ശരീഫ് ഗാലിബ് ജിദ്ദയിൽ നിന്ന് ഉപജാപങ്ങൾക്കു ആക്കം കൂട്ടി. ഖലീഫയുമായുള്ള ബന്ധം വഷളാക്കാൻ ഇരുവരുടെയും ഇടയിൽ കളിച്ചു. മറ്റു പല കാരണങ്ങളും കൂടി ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ

ഈജിപ്തിലെ ഭരണാധികാരി മുഹമ്മദലിയിലൂടെ പുത്രൻ ഇബ്രാഹീം പാഷയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വഹാബികളുമായി സംഘട്ടനത്തിന് ഒരുമ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഈജിപ്തി സൗദി സംഘട്ടനം, ഒന്നാം സൗദി ഭരണ കൂടത്തെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിലം പരിശാക്കി. പക്ഷെ ആദർശംമാനവ മനസ്സുകളിൽ നിന്നു മായ്ച്ചുകളയാനാവുമോ, ഭൗതിക ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക്?

സഊദികളുടെ മനസ്സിനെ താലോലിച്ച ആദർശപ്രസ്ഥാനം ഏതാനും ആണ്ടുകൾ പിന്നിടും മുമ്പേ വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു; ഒരു ഫീനിക്സ് പക്ഷിയെപ്പോലെ.

പിന്നെ രണ്ടാം സൗദി ഭരണത്തെ മുമ്പത്തേതിനേക്കാൾ ശക്തമായ സൈനിക മുന്നേറ്റത്തിലൂടെ മുഹമ്മദലിയുടെ കിരാത സൈന്യം വകവരുത്തി.

പക്ഷെ അല്ലാഹുവിന്റെ നിശ്ചയം മറ്റൊന്നായിരുന്നു.നാടുവിട്ടു ഒളിച്ചോടിപ്പോയ സഊദി അമീർ കുടുംബത്തിലെ അബ്ദുൽ അസീസ് എന്ന യുവാവിന്റെ കൈകളാൽ മൂന്നാം സൗദി ഭരണത്തിന് ശിലയിട്ടു. അത് ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു.മൂന്നാം സഊദി കുടുംബത്തിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്, വർത്തമാനകാല ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് ഇസ്ലാമിന്റെ –വിശിഷ്യ തൗഹീദിന്റെ– യശസ്സ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള, അല്ലാഹുവിന്റെ അജയ്യമായ തീരുമാനമല്ലേ.ഇതുവരെ ശത്രുതാമനോഭാവം വെച്ചു പുലർത്തിയവർ അപ്പോഴേയ്ക്കു മിത്രങ്ങളായി മാറുകയോ സ്വയം അധ: പതിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു.

മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും അനുയായികളും ഉഥ്മാനീ ഖിലാഫത്തിനെതിരായിരുന്നുവോ? ഇതാണല്ലോ നമ്മുടെ അന്വേഷണ വിഷയം. ഒരു ഗവേഷകൻ പറയുന്നത് കാണുക. 'മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലൊ

ന്നും ഖിലാഫത്തിനെതിരായ ശത്രുതാ സമീപനം കാണുന്നില്ലെന്ന്- ദീർഘ പരിശോധനയ്ക്കു ശേഷം- സമാധാനത്തോടു കൂടിത്തന്നെ നമുക്കു പറയാൻ കഴിയും.ഒരു ഗവേഷകന് സൂചനകളല്ലാതെ മറ്റൊരു തുരുമ്പും ഈ വിഷയത്തിൽ ലഭിക്കാനിടയില്ല. അതൊരിക്കലും ശൈഖിന് ഖിലാഫത്തിനോട് വിയോജിക്കുന്ന ശത്രുതാ നിലപാടിനെ സാധൂകരിക്കുന്നതുമല്ല.

ഇമാമിന്റെ ജീവിതകാലത്തെ സ്ഥിതിയാണിത്.പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിയോഗാനന്തരം വന്ന ഭരണ നേതൃത്വം ഇതേ നിലപാടു തന്നെ സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.എന്നാൽ ഹിജാസിലെ അമീറുമാരുടെ സായുധ സന്നാഹങ്ങളും, ഹജ്ജ് നിരോധനവും തുർക്കികളുമായി നടത്തിയ ഗൂഢാലോചനകളും, മ്ലേഛമായ കുതന്ത്രങ്ങളും സ്ഥിതിഗതികൾ മാറ്റിമറിക്കുകയായിരുന്നു.

സലഫി പ്രസ്ഥാനം അമുസ്‌ലിം പണ്ഡിതരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ

സഞ്ചാരികളും ഗവേഷകരും ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുമായ പലരും സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ അകലെ നിന്നും അടുത്തു നിന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ അധികവും മുസ്‌ലിംകളായിരുന്നില്ല. ബിദ്അത്തിന്റെ പിണിയാളുകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതു പോലെയായിരുന്നുവോ അവരുടെ വീക്ഷണമെന്ന് ഒരു സത്യാന്വേഷകന് മനസ്സിലാക്കാൻ തീർച്ചയായും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ സഹായിക്കും.

അദ്ധ്യായം 6

1. സ്വിറ്റ്സർലാന്റ് സഞ്ചാരി ബർക്ഹാർട്ട്.

മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരു നവീനമതമായിരുന്നില്ല.പേരിൽ മുസ്ലിംകളും എന്നാൽ ഇസ്ലാമിനെക്കുറിച്ച് അജ്ഞാതരുമായ ബദവികളിൽ പ്രചുര പ്രചാരം നേടിയിരുന്ന തിന്മകളെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുകയും ശരിയായ വിശ്വാസം അവർക്കിടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമായിരുന്നു അതിന്റെ കാതൽ.നിർബന്ധ കാര്യങ്ങൾ പോലും അവർ ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നുമില്ല. മിക്കപരിഷ്ക്കർത്താക്കളുടെയും ഗതി അദ്ദേഹത്തിനുമുണ്ടായി. ശത്രുക്കളോ മിത്രങ്ങളോ കൃത്യമായി അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടവിധം പഠിച്ചില്ല. തുർക്കികളുടെ വിശ്വാസ വ്യതിയാനത്തെയും പ്രവാചകനെ അവർ വിശുദ്ധവൽക്കരിച്ചതിനെയും വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു രംഗപ്രവേശം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കക്ഷി ഒരു പുതിയ അഭിപ്രായവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണെന്ന് എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. തുർക്കികൾ അവരെ കാഫിറുകൾ,വഴിപിഴച്ചവർ എന്നുവരെ ആക്ഷേപിച്ചു. ഈ ധാരണയ്ക്കാധാരം ഒന്നാമതായി മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബിന്റെ സൂത്രപ്പണിയായിരുന്നു. മറ്റൊന്ന് സമീപദേശങ്ങളിലെ പാഷമാർക്കുള്ള രാഷ്ട്രീയപേടിയും.–ഇവർ പുതിയ ഭീഷണിയായതുകൊണ്ട്, വഹാബി ഭരണകൂടത്തിന്റെ തീവ്രശത്രു മക്കയിലെ ശരീഫ് ഗാലിബ് തന്നെയായിരുന്നു. തുർക്കികളും വഹാബികളും തമ്മിലുള്ള തർക്കം മൂർഛിക്കാൻ എല്ലാ പഴുതുകളും അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ഉഭയകക്ഷി ചർച്ചകൾ നടക്കാതിരിക്കാൻ അയാൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നു.വളരെ സമർഥമായി ഇക്കൂട്ടർ കാഫിറുകളാണെന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ തുർക്കികൾക്കെത്തിച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു.ബദവികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭയത്തേക്കാൾ കൂടുതലായിരുന്നു ബഗ്ദാദ്, ഡമസ്കസ്,

കൈറോ എന്നിവിടങ്ങളിലെ പാഷമാരുടെ ഭയം. അതിനാൽ തുർക്കി തന്ത്രങ്ങൾ ഓരോന്നും നടപ്പിൽ വരുത്താൻ അവർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു.

അതിനിടെ കടൽവഴി ജിദ്ദ-മക്കയിലെത്തുന്ന ചില ഹജ്ജാജിമാർക്കു വഹാബി സൈന്യത്തിൽ നിന്നു ഉപദ്രമേൽക്കേണ്ടി വരുന്നുവെന്നും അവരെ നിർഭയഹജ്ജിനു അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നും കിംവദന്തികളുണ്ടായി. പലപ്പോഴും നിഷ്പക്ഷതയോടെ കാര്യങ്ങളെ കാണാത്തവർ തങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ മോശമായ നിലയ്ക്കു അവരെ ചിത്രീകരിക്കാൻ ധൃഷ്ടരായി. അങ്ങനെ കിഴക്കൻ ദിക്കുകളിൽ അവർ ഒരു പുതിയ മതത്തിന്റെ വക്താക്കളായിരിക്കുമെന്ന തെറ്റുദ്ധാരണ പരന്നു. തുർക്കികൾ മുസ്ലിംകളായതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവരെ ഇക്കൂട്ടർ കഠിനമായി ഉപദ്രവിക്കുന്നതെന്നും ശ്രുതിയുണ്ടായി. ഇവരിൽ ചിലരുടെ പ്രവൃത്തികൾ അതിനെ സാധൂകരിക്കാനും വക നൽകുന്നുണ്ട്. കാരണം,ഇസ്ലാമിനെക്കുറിച്ചു ജ്ഞാനമില്ലാത്തവരും ഇബ്നു അബ്ദുൽവഹാബിന്റെ ആദർശങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാത്തവരുമായ ചിലർ അവരുടെ പേരിൽ പലതും ചെയ്തിരിക്കാം.തുർക്കികൾ അവരെ കാഫിറുകളെന്നു കണക്കാക്കുന്നു. അവരാകട്ടെ തിരിച്ചും. അതിനാൽ സംഘർഷങ്ങളുടെ പര്യവസാനം ഇങ്ങനെ ആവാതിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ.

ഇതേ സന്ദർഭത്തിൽ ബുദ്ധിശാലികളായ ചില സിറിയൻ ഹജ്ജാജിമാർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കളായ ബദവികളുടെ ആദർശം എന്തെന്ന് അറിയാൻ ശ്രമിച്ചു.അവരോടുള്ള ഇടപഴകലുകളിൽ നിന്ന് സിറിയക്കാർക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടത് ഇക്കൂട്ടർ ശരിയായ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രതിനിധികൾ തന്നെ എന്നായിരുന്നു. അക്രമണോത്സുകരായ ഈ ബദവികൾ വഹാബികളുടെ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളുമായും യോജിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല. അതേസമ

യം അവരെ കാഫിറുകളെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനോട് അവർ വിയോജിച്ചു. പക്ഷെ ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് മഹാഭൂരിപക്ഷമായ തുർക്കി ഹജ്ജാജിമാരുടെ അലയൊലിക്കു മുമ്പിൽ നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതായി.വിശിഷ്യ 1803-ൽ അവർ ഹജ്ജാജിമാരെ തടഞ്ഞപ്പോൾ അവർ വഹാബികൾ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളാണെന്ന് പൊതുവായ അഭിപ്രായം പൊങ്ങിവന്നു.

വഹാബി തരംഗത്തെ അടക്കി നിർത്തിയശേഷം മുഹമ്മദലി ഹിജാസിൽ തന്റെ അധികാരം ശക്തിപ്പെടുത്തി. അതിനാൽ ശരീഫിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾ കൂടുതൽ വിലപ്പോയില്ല.വഹാബി നേതൃത്വത്തിന് മുഹമ്മദലിയുടെ സൈന്യവുമായി അടുത്തറിയാൻ അവസരം കിട്ടി. ഹജ്ജാജി സംഘങ്ങൾ പഴയപോലെ സഞ്ചാരം തുടങ്ങി. തുർക്കിയുടെ ഭരണപ്രദേശങ്ങളിൽ വഹാബികളുടെ നിജസ്ഥിതി കുറേശ്ശെ അറിയാൻ ഇടവന്നു.എത്രത്തോളമെന്നാൽ അവർ മക്കയുടെ സാരഥ്യം ഏറ്റെടുത്ത ഹ്രസ്വകാലഘട്ടത്തിൽ ഹജ്ജിനു വന്നവരെല്ലാം അവരെക്കുറിച്ചുള്ള നന്മകൾ വാഴ്ത്തിപറഞ്ഞു. അവരോട് ആദരവ് പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇവർ ശരിയായ മുസ്‌ലിംകൾ തന്നെ എന്നതിനു മറ്റൊരു രേഖ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെയാണ്. സഊദ് ഭരണം ഏറ്റെടുത്ത കാലത്ത് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളും കൈപ്പുസ്തകങ്ങളും ജനങ്ങൾക്ക് വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. പൊതു വിദ്യാഭ്യാസ പാഠശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളോട് അത്പഠിക്കാനും നിർദ്ദേശമുണ്ടായി. ഒരു തുർക്കി മുസ്‌ലിമിന് അതിലുള്ള സത്യങ്ങളെയെല്ലാം അംഗീകരിക്കാതെ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല.ആ പ്രദേശത്തുകാർ മതത്തെക്കുറിച്ചു പൂർണ്ണ അജ്ഞതയിലായിരുന്നു എന്ന ഒരു ദുർവിചാരം (ബോക് ഹാർട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം)

സഊദിനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ അവർ ഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി.

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു.

വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു പുത്തൻ ധാർമിക ചിന്ത ഇല്ലായിരുന്നു. കാരണം ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രമാണങ്ങൾ.സുന്നി തുർക്കികളും ഇവരും തമ്മിലുള്ള പ്രകടമായ അന്തരം, അവർ അവഗണിക്കുകയോ പ്രയോഗവൽക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത മതതത്വങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അനുധാവനം ചെയ്തു വഹാബികൾ എന്നതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഇസ്‌ലാമിക വിശ്വാസസംഹിതയുടെ സാരാംശമായിരുന്നു അവരുടെ മതം. ഇരുവിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള വൈജാത്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ തുർക്കികൾ ചെയ്തുകൂട്ടിയിരുന്ന തിന്മകളുടെ പട്ടിക തന്നെ നിരത്തേണ്ടിവരും.

കൈറോവിലെ ചില വിശിഷ്ട പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും. ഇതിന് പിന്തുണ നൽകുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം 1815ൽ ഗ്രീഷ്മകാലത്ത് വഹാബിനായകർ കൈറോവിലേക്കു രണ്ടു പ്രതിനിധികളെ അയക്കുകയുണ്ടായി. അവരിലൊരാൾ മഹാ പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു.

അവരോട് മുഹമ്മദ് അലി പാഷ, കൈറോവിലെ മഹാപണ്ഡിതർക്കു തങ്ങളുടെ ആദർശം വിവരിച്ചു കൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.ഈ പ്രതിനിധികളും അവരും പലവട്ടം ചർച്ചകൾ നടത്തി. അവസാനം സഊദി പണ്ഡിതൻ തന്റെ വാദങ്ങൾക്കു ഖുർആനിൽ നിന്നുള്ള സൂക്തങ്ങളും ഹദീസിന്റെ വചനങ്ങളും മനഃപാഠമായി ഉദ്ധരിച്ചുകൊടുത്തു ഓരോ വിഷയത്തിലും തദ്ദേശീയരായ പണ്ഡിതർക്കു മറുപടി കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായി. അങ്ങനെ അവർക്കു ബോധ്യമായി; വഹാബി പണ്ഡിതന്മാർക്കു

പുത്തൻവാദങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്ന്. അവർ ഈ അഭിപ്രായത്തിലെത്തിയത് അവർക്കു ഒരുപക്ഷെ സംശയത്തിനിടം നൽകുന്ന വാദങ്ങളൊന്നും ഇവർക്കില്ലായിരുന്നു എന്നതു കൊണ്ടാണ്. മുമ്പുതന്നെ മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് എഴുതിയ ചിലകൃതികൾ അവിടുത്തുകാർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു.പലരും അത് വായിച്ചിരിക്കാനും വഴിയുണ്ട്. ഇതാണ് അവരുടെ വിശ്വാസമെങ്കിൽ അതിൽഅത് ഏകകണ്ഠമായി അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ എന്ന അഭിപ്രായത്തിൽ അവർ എത്തിച്ചേർന്നു.

(ബി) ആർ.ബി വെണ്ടർ തന്റെ 'സൗദി അറേബ്യ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ' എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു. 'വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന് ആധുനിക ഇസ്‌ലാമിക ചിന്താരംഗത്തുള്ള വിലയും സ്വാധീനവും ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്തതാണ്. ആറ്റം, സാറ്റലൈറ്റ് യുഗത്തിനോട് മല്ലിടാൻ അതിനു കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും അതിനു സാധിച്ച ഒരു കാര്യമുണ്ട്. യാഥാസ്ഥികാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ആദർശതലത്തിലേക്കും ഇസ്‌ലാം എന്താകേണ്ടിയിരുന്നോ അതിലേക്കും ഇസ്‌ലാമിനെ മടക്കിക്കൊണ്ടുപോവാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലത നഷ്ടപ്പെടാതെ, സ്വാതന്ത്ര്യം പണയപ്പെടുത്താതെ തന്നെ.

(സി) ഓറിയന്റലിസ്റ്റു ചിന്തകനായ ഹെന്റിലോസ്റ്റ് അഫ്ഗാനി-മുഹമ്മദ് അബ്ദുവിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടെഴുതി.

'വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിനും സലഫിസം എന്ന നാമം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.കാരണം ഇസ്‌ലാമിനെ അതിന്റെ ആദ്യകാല തനിമയിലേക്കു അഥവാ-സച്ചരിതരായ പൂർവ്വികരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന തനിമയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുപോകാൻ അത് യത്നിച്ചു. എന്നാൽ ഈ നാമകരണം ഹമ്പലികൾക്കോ വ

ഹാബികൾക്കോ മാത്രമുള്ളതല്ല. എല്ലാ സുന്നീ ചിന്താധാരകളിലും (മദ്ഹബ്) സലഫികൾ ഇല്ലാതില്ല.'

(ഡി)'ഇസ്‌ലാമിലെ ശുദ്ധീകരണമാണ് വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉന്നം; ഹിജ്റ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം. ഇസ്‌ലാമിൽ കടന്നുകൂടിയ പുത്തൻ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ നിന്നു അതിനെ കടഞ്ഞെടുക്കുക. അതിനാൽ അവർ നാലു മദ്ഹബുകളെയും അംഗീകരിക്കുന്നു.ആറു പ്രമാണികഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും(സിഹാഹുസ്സിത്ത) മറ്റൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ നിന്ന്.

(ഇ) അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരനായ ലോത് റോപ്പ് സ്റ്റോഡാർഡ് എഴുതുക:

18–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇസ്‌ലാമിക ലോകം പതനത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പടിയിൽ, പിന്നാക്കത്തിൽ, പിന്നാക്കമായിരുന്നു. അതിന്റെ വിഹായസ്സുകൾ മേഘാവൃതം. മുക്കും മൂലയും അന്ധകാര നിബിഡം.പുറമെ സാംസ്കാരിക സദാചാര ഭംഗവും, അറേബ്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവസാനത്തെ കണ്ണിപോലും നാശോന്മുഖാവസ്ഥയിൽ. തന്നിഷ്ടങ്ങൾക്കും ദുരാഗ്രഹങ്ങൾക്കും പുറകെ സമൂഹം കൂലം കുത്തിയൊഴുകുന്നു.ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി മങ്ങുന്നു. അജ്ഞത വ്യാപിച്ചു. ഊർധൻ വലിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്ത്യകിരണങ്ങളും കെട്ടടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മതരംഗമാകട്ടെ കറുത്തിരുണ്ട കരിമ്പടങ്ങൾ പുതച്ചുകൊണ്ട് പ്രവാചക പുംഗവൻ പഠിപ്പിച്ച ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തം, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും, സൂഫി പുറന്തോടുകളുടെയും കുപ്പായമണിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. പള്ളികളിൽ നമസ്കാരത്തിനെത്തുന്നവർ ചുരുക്കം. പണ്ഡിതൻമാർക്കാകട്ടെ പെരുപ്പവും. ഫകീറന്മാരുടെ റോന്തുചുറ്റലുകൾ.ഒരിടത്ത് നിന്ന് മറ്റൊരിടത്തേക്ക്. ഉ

റുക്കും ഏലസ്സും ഭജനമാലയും അവരുടെ കഴുത്തിൽ തൂങ്ങുന്നുണ്ടാകും. ജനങ്ങളിൽ സംശയവും അസത്യവും വിതറിക്കൊണ്ടും ഔലിയാക്കളുടെ ശ്മശാനങ്ങളിലേക്ക് തീർഥയാത്ര നടത്താൻ അവരെ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടും മൺമറഞ്ഞവരോട് ശുപാർശ നടത്താൻ അവർക്കു പ്രോത്സാഹനം കൊടുത്തുകൊണ്ടും അവർ അലഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങനെ ഖുർആനിന്റെ മഹത്വങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായി.മദ്യമയക്കുമരുന്നാദികൾ സർവ്വവ്യാപി. നിർലജ്ജം നിർഭയം വിശുദ്ധിയുടെ വിരികൾ തള്ളിനീക്കപ്പെട്ടു.മക്ക, മദീനാ, നഗരങ്ങൾക്കുവരെ ഇതര ഇസ്‌ലാമിക നഗരങ്ങൾക്കേറ്റ ദുരന്തങ്ങൾ ബാധിക്കാതിരുന്നില്ല. പ്രവാചകപ്രവരൻ നിർബന്ധമാക്കിയ വിശുദ്ധ ഹജ്ജുകർമം പോലു പരിഹാസ്യമായിപ്പോകുമെന്നായി. ചുരുക്കത്തിൽ മുസ്‌ലിംകൾ മുസ്‌ലികളല്ലാതായി. അവർക്കു ഇസ്ലാം അന്യം.ഇസ്‌ലാമിനാകട്ടെ അവരും തഥൈവ.

ഇക്കാലത്തെങ്ങാനും മഹാനായ പ്രവാചകതിരുമേനി(ﷺ) രണ്ടാമതും ഭൂമിയിലേക്കു തിരിച്ചുവരികയും ഇസ്‌ലാമിനേറ്റ വിപത്തുകളെ നേർക്കുനേർ നോക്കിക്കാണുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന മുസ്‌ലിംകൾക്കു നേരെക്രുദ്ധനാവുകയും, മതപരിത്യാഗികളെയും ബിംബ പൂജകരെയും കപിച്ചതു പ്രകാരം അവരുടെ മേൽ ശാപവചസ്സുകൾ ചൊരിയുകയും ചെയ്തേനെ.

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു.

വഹാബി പ്രസ്ഥാനം ശുദ്ധവും സ്വച്ഛവുമായ പ്രബോധന സംസ്കരണ പ്രക്രിയയായിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽ ശിഥിലമായിപ്പോയത് നന്നാക്കിയെടുക്കുക, സംശയങ്ങൾ തുടച്ചുമാറ്റുക, തെറ്റുധാരണകൾ ഉന്മൂലം ചെയ്യുക, പരസ്പര ഭിന്നമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുക, മധ്യകാല നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇസ്

ലാമിന്റെ മേൽ ചിലർ കെട്ടിവെച്ച ബന്ധങ്ങൾ തകർത്തെറിയുക പുത്തനാചാരങ്ങളെ പരിത്യജിക്കുക.പുണ്യവാളന്മാരെ പൂജിക്കുന്നതിൽ നിന്നു സമുദായത്തെ വിമോചിപ്പിക്കുക ഇതായിരുന്നു. വഹാബി പ്രബോധനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ

ചുരുക്കത്തിൽ ഇസ്ലാമിനെ അതിന്റെ പ്രഥമ ഭാവത്തിൽ, അസ്സൽ സ്വഭാവത്തിൽ അതിന്റെ അകക്കാമ്പിലും, സത്തയിലും ഉൾക്കൊള്ളലായിരുന്നു അത്.അന്ത്യപ്രവാചകന് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ഏകദൈവസിദ്ധാന്തത്തെ സരളമായി, പച്ചയായി സ്വീകരിച്ചും വിശുദ്ധ ഖുർആനിനെ ഇമാമായും മാർഗദർശിയായും അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ട് മുന്നോട്ടുള്ള ഒരു തീർഥയാത്ര. ഇതൊഴികെയുള്ളതും സമൂഹം വിശുദ്ധവൽകരിക്കുന്നതെല്ലാം വെറും അസത്യം മാത്രം. അതായത് ഇസ്ലാമിന്റെ സ്തംഭങ്ങളെ, അതിന്റെ നിർബന്ധവിധികളെ, പെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളെ -നോമ്പ് നമസ്കാരാദി കർമങ്ങൾ മുറുകെപിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മുന്നോട്ടുള്ള ഗമനം.

അതെ ഇത്തരം ഒരു സംസ്കരണ ശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയയുടെ തങ്കരശ്മികളാണ് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജസീറയിൽ ഉദയം കൊണ്ട് ആ പ്രബോധകാർക്കനിൽ നിന്ന് വിശ്വം മുഴുവൻ കാണാനിടയായത്.അവ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും അനാചാരങ്ങളുടെയും അന്ധകാരത്തെ തകർത്തു കൊണ്ട് നിരന്തരം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നും തൗഹീദി പ്രബോധനം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ പതറാതെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹമുണ്ടാകട്ടെ.

(എഫ്) ഹോളണ്ടുകാരനായ ഓറിയന്റലിസ്റ്റ് ക്രസ്റ്റ്യൻ സ്നേക് ഹോഡ് ക്രോനിയുടെ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെ വായിക്കാം.

അറേബ്യൻദ്വീപിന്റെ കിഴക്കുഭാഗക്ക് ഒരു ഇസ്‌ലാമിക പരിഷ്കാർത്താവു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തന്റെ പ്രബോധനസരണിയിൽ തന്നെ പിന്തുണക്കുന്ന ദർഇയ്യയിലെ ഭരണകർത്താക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു.ക്രമാനുഗതമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനം ജസീറ മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു. ജസീറയിൽ മാത്രമല്ല തന്നാൽ കഴിയും വിധം എത്തുന്നേടമെല്ലാം അതെത്തിക്കുക,ഇസ്‌ലാമിന്ന് അതിന്റെ നഷ്ടമായ ചൈതന്യം തിരികെ കൊണ്ടുവരിക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റ താല്പര്യം.

ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനീയങ്ങൾ നേടിയ, അതിന്റെ ലക്ഷ്യവും സാരവും ഗ്രഹിച്ച ഒരുപണ്ഡിതനെന്ന നിലയ്ക്ക് സധീരം, ഇസ്‌ലാമിനെ അതിന്റെ ദൃഢതരവും സംശുദ്ധവുമായ രീതിയിൽ പ്രവാചകൻ(ﷺ) കൊണ്ടുവന്നതുപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനായി എന്നത് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്.

പ്രവാചകൻ(ﷺ) കൊണ്ടുവന്ന ഇസ്‌ലാമിനും തന്റെ കാലത്ത് ജനം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഇസ്‌ലാമിനുമിടയിലെ വൈപരീത്യം അദ്ദേഹം തൊട്ടറിഞ്ഞു.

സംസ്കരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രബോധനം ശൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് തന്റെ ലക്ഷ്യമായിക്കണ്ടു. വാഗ്കർമങ്ങളിലെ നിഷ്കളങ്കത അദ്ദേഹത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ നാവും പേനയും അതിനായി വിനിയോഗിച്ചു. ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദർശത്തിന് സഹായകമായി ഇബ്നു സഊദിന്റെ ശക്തിയും ഖഡ്ഗവും നിലകൊണ്ടു. അഹമ്മദ്ബ്നു ഹമ്പലിന്റെ ചിന്താധാരയുടെ പതാക അദ്ദേഹം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. സംസ്കരണപ്രക്രിയയുടെ അടിത്തറ അതിന്മേൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തി. ഈ ചിന്താധാര അതിന്റെ ലാളിത്യ

ത്തിൽ ശ്രദ്ധേയവും തദ്ദേശീയരുടെ മനസ്സിനോട് വേഗത്തിൽ ഇണങ്ങുന്നതുമായിരുന്നു. മിക്കവരും അവിടെ സമ്പൂർണ്ണ അജ്ഞതയിലുമാണ് ജീവിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഏറെക്കുറെ പ്രവാചകന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞതയെപ്പോലെത്തന്നെ. പക്ഷെ പ്രകടമായ അന്തരം ഇക്കാലത്ത് അവർ അവരുടെ ശ്രവണ പുടങ്ങൾ അടച്ചുവെച്ചിരുന്നില്ലയെന്നതാണ്, പ്രത്യേകിച്ചും ലളിതവും തനിമയാർന്നതുമായ ആ മതപ്രബോധന സരണിയുടെ സ്വാധീനത്തിനു മുമ്പിൽ അവർക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

സലഫി പ്രബോധനത്തിന്റെ സംരക്ഷകരായ സഊദ് കുടുംബത്തിലെ ഭരണാധികളിൽ കണ്ടുവന്ന തന്മയത്തോടെയുള്ള നീതിബോധം പ്രബോധന വിജയത്തിനു കരുത്തേകുകയുണ്ടായി. അനുയായികൾക്കു നൽകിയിരുന്ന ഭൗതിക സഹായങ്ങൾ ചില നിർണായക രംഗങ്ങളിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സഹായമായിരുന്നുവെങ്കിലും മറ്റുചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭയപ്പാടിനുള്ള കാരണവുമായിരുന്നു. വളരെ കുറഞ്ഞകാലം കൊണ്ട് അറേബ്യൻ ദ്വീപിലെ നിർണായക രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയായി സൗദി ഭരണകൂടം പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു.

സലഫിപ്രബോധനത്തിന്റെ വിജയത്തിന് വളരെ ഹ്രസ്വമായ ഒരു കാലയളവേ ആവശ്യമായി വന്നിട്ടുള്ളൂ. രണ്ടു വിശുദ്ധ നഗരങ്ങളിലുള്ളവരാകട്ടെ മറ്റുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രായേണ കുറഞ്ഞ പിന്തുണയാണ് നൽകിയതും. പ്രബോധന പ്രസ്ഥാനം തിരസ്കരിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇരുനഗരങ്ങളിലെയും നിവാസികളിൽ ജീവിതാവശ്യങ്ങളായി മാറിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശ്മശാനങ്ങളിൽ നിന്ന്, ജാറങ്ങളിൽ നിന്ന് വിശുദ്ധ ഭവനങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പണവും നേട്ടങ്ങളും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാത്തുസൂക്ഷിപ്പുകാരാവുന്നത് എന്ത് മാത്രം ആദായകരം.എല്ലാ ആഘോഷസന്ദർഭങ്ങളിലും നബിയു

ടെ പേരുള്ള പ്രശംസാഗാനങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ട് ഖബറിടത്തിൽ സന്ദർശനം നടത്തുന്നത് ഏറ്റവും വലിയ സൗഭാഗ്യമായാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. സമൂഹത്തിൽ മാറ്റം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നേതാക്കന്മാരുടെ ഇംഗിതത്തിനു നേർവിപരീതമായിരുന്നു കാര്യങ്ങൾ. പല ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വന്ന് മക്കയിൽ അധിവസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതത്തിൽ അനേകമനേകം ബിദ്അത്തുകൾ നടനം ചെയ്യുന്നത് അവർ ദർശിച്ചു. പല പണ്ഡിതന്മാരും അതൊക്കെ അവഗണിച്ചു കൊണ്ട് പുത്തനാചാരങ്ങളെ കൈ നീട്ടി സ്വീകരിക്കുന്നതും അവർ കണ്ടു.

1921 ൽ നജ്ദിൽ പര്യടനം നടത്തിയ സ്പെയിൻ ഓറിയന്റലിസ്റ്റ് അർമാനൊ പറയുന്നു.

വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ദുരാരോപണങ്ങൾക്കും കള്ളത്തരങ്ങൾക്കും യാതൊരു അടിസ്ഥാനവും കാണുന്നില്ല. മുഹമ്മദിന്റെ അനുയായികളുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇസ്‌ലാമിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവരുടെ ഈ പവിത്ര ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ വിശിഷ്ട പണ്ഡിതന്മാരുടെ എണ്ണക്കുറവ് അവർക്കുണ്ട്.ഒരു ചെറുപറ്റം മാത്രമേ അവർക്കുള്ളൂ. അതുപോലെത്തന്നെ അവരുടെ നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രചാരവേലയിലും അവർ പിന്നിലാണ്

സലഫി ആദർശം, അതിന്റെ ആവിർഭാവ ഘട്ടത്തിലും അതിന്റെ വികാസ കാലത്തും ഏതുലക്ഷ്യമായിരുന്നു മുന്നിൽ കണ്ടിരുന്നതെന്ന് ഒരു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിക്കു ഗ്രഹിക്കാനും പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റുദ്ധാരണകൾ അകറ്റാനും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരു വേള സഹായിക്കാതിരിക്കില്ല.പ്രത്യേകിച്ചും ഈ അധ്യായത്തിൽ അമുസ്‌ലിംകളായ സഞ്ചാരികളുടെയോ എഴുത്തുകാരുടെയോ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ വളരെ പവിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിച്ച ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനം ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ പടർന്നു പന്തലിക്കുമ്പോഴും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശത്രുക്കളുടെ ദുരാരോപണങ്ങൾക്കും ആക്കവും ആഴവും വർധിച്ചുവരുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ ഇത്തരം ആരോഗ്യകരമായ വിലയിരുത്തലുകൾ അടഞ്ഞ കാതുകൾ തുറക്കാൻ സഹായമാകട്ടെ എന്ന പ്രത്യാശിക്കുകയാണ്.

അദ്ധ്യായം 7

ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ

ഈ അനുഗ്രഹീത പ്രബോധകസരണി സത്യമതത്തിന്റെ അടിത്തറയിൽ –ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളായ ഖുർആനിലും പ്രവാചക വചനങ്ങളിലും– സുസ്ഥാപിതമാവുകയും തൗഹീദിന്റെ പതാകയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ,ജനങ്ങളിൽ നിർഭയത്വം, നീതി, ഐക്യം ഇവ ശക്തിപ്പെട്ടു.വിജ്ഞാനം വ്യാപിക്കുകയും ഭിന്നിപ്പിന്റെയും അജ്ഞതയുടെയും അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെയും അന്ധകാരത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തു. അതിലൂടെ സമൂഹത്തിന് വിശിഷ്ടമായ ഫലം ലഭ്യമായി. ‘‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്, മുഹമ്മദുൻ റസൂലുല്ലാഹ്’’

എന്ന സദ്വചനത്തിലൂടെ അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം നൽകിയത് സാർഥകമായി

‘അല്ലാഹു നല്ല വചനത്തിന് എങ്ങനെയാണ് ഉപമ നൽകിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് നീ കണ്ടില്ലേ.അത് ഒരു നല്ല മരം പോലെയാകുന്നു. അതിന്റെ മുരട് ഉറച്ച് നിൽക്കുന്നതും അതിന്റെ ര

ക്ഷിതാവിന്റെ ഉത്തരവിനനുസരിച്ച് അത് എല്ലാകാലത്തും അതിന്റെ ഫലം നൽകിക്കൊണ്ടായിരിക്കും.' (ഇബ്രാഹീം 24,25)

അല്ലാഹു തന്റെ സൂക്ഷ്മതാബോധമുള്ള ദാസന്മാർക്കു നൽകാമെന്നേറ്റ വാഗ്ദാനവും അതോടെ യാഥാർഥ്യമായി.

തന്നെ സഹായിക്കുന്നതാരോ അവനെ തീർച്ചയായും അല്ലാഹു സഹായിക്കും. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ശക്തനും പ്രതാപിയുമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ നാം സ്വാധീനം നൽകിയാൽ നമസ്കാരം മുറ പോലെ നിർവ്വഹിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും സദാചാരം സ്വീകരിക്കാൻ കൽപിക്കുകയും ദുരാചാരത്തിൽ നിന്നു വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരത്രെ അവർ. കാര്യങ്ങളുടെ പര്യവസാനം അല്ലാഹുവിനുള്ളതാകുന്നു. (ഹജ്ജ്: 41)

തൗഹീദിന്റെ ഉന്നമനത്തിനും ശിർക്കു-ബിദ്അത്തുകളുടെ ഉന്മൂലനത്തിനും യത്നിച്ചുവെന്നതിനാലും, നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സകാത്ത്, ഹജ്ജ് നന്മ കൽപിക്കുക, തിന്മ വിരോധിക്കുക തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെ അജണ്ടയായി സ്വീകരിച്ചതിനാലും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് അന്നു മുതൽ ഇന്നുവരെ അനേകം ശത്രുക്കളുണ്ടായിത്തീർന്നു. പ്രതാപശാലിയും സ്തുത്യർഹനുമായ അല്ലാഹുവിൽ അവർ വിശ്വസിച്ചതു കൊണ്ടുമാത്രമാണ് അവർ അവരോട് പ്രതികാര നടപടി സ്വീകരിച്ചത്.(ബുറൂജ്:8)

ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ മാറ്റിമറിക്കാനും ചരിത്രത്തിന്റെ ദിശമാറ്റിക്കുറിക്കാനും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതപരവും വൈജ്ഞാനികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ രംഗങ്ങളിൽ സമുദായത്തെ പുരോഗതിയിലെത്തിക്കുവാനും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് കഴിഞ്ഞു.

നജ്ദിലോ പരിസരങ്ങളിലോ മാത്രം പരിമിതപ്പെട്ടില്ല ഇതിന്റെ സ്വാധീനം.ഉപദ്വീപിന്റെ മറ്റു ദിക്കുകളിലേക്കും മുസ്ലിം രാ

ജ്യങ്ങളിലേക്കും തൗഹീദിയൻ ആദർശങ്ങൾ അതിവേഗം വ്യാപിച്ചു പലേടത്തും പണ്ഡിതന്മാരും പരിഷ്കർത്താക്കളും രംഗത്ത് വന്നു.

ധാരാളം പ്രസ്ഥാനങ്ങളും സംഘങ്ങളും ഈ ദീപശിഖ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു സംശുദ്ധ സലഫി സരണിയിലൂടെ ജീവിതത്തിന് ഊടും പാവും നൽകി.

ഹിജാസ്, അസീർ, യമൻ, സിറിയാ, ഇറാഖ്, ഈജിപ്ത്, സുഡാൻ, ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ, പാകിസ്ഥാൻ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, ഇന്ത്യ, ബംഗാൾ, ജാവ, സുമാത്ര, ഇന്തോനേഷ്യ ദ്വീപ് സമൂഹങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ആദർശ പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ ശക്തമായ അലയൊലികൾ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടു.

ജനമനസ്സുകളിൽ ഗാംഭീര്യവും മഹത്വവും ഈമാനികാവേശവും പകർന്നുകൊണ്ട് സഊദ് കുടുംബത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രം തൗഹീദിനെ മുഖമുദ്രയായി അംഗീകരിച്ചു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നത് ആധുനിക ഇസ്ലാമിക നവ ജാഗരണത്തിന്റെ ദശാസന്ധിയെ കുറിക്കുന്നു.സമുദായത്തിലെ ഇത്തിക്കണ്ണികളുടെ വിതണ്ഡവാദങ്ങൾ ശക്തിയുക്തം ഖണ്ഡിക്കാൻ കർമപരമായും വൈജ്ഞാനികമായും മതപരമായും യുക്തിയിലൂടെയും അതിനു സാധിക്കുന്നു.

പ്രസ്ഥാന നേട്ടങ്ങളെ നമുക്ക് ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം

1. **ആരാധന അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാക്കുക:** മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് സൃഷ്ടികർത്താവിന് മാത്രം ആരാധന അർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്, പ്രവാചകന്മാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത് ഇതു പഠിപ്പിക്കുവാനാണ്. അല്ലാഹുമാത്രമെ ആരാധനക്കർഹനായിട്ടുള്ളൂ എന്ന സന്ദേശം ജനമനസ്സുകളിലേക്കെത്തിക്കാൻ പ്രസ്ഥാനത്തിനു ഒരു പരിധിവരെ സാധിച്ചു.'നിങ്ങൾ അല്ലാഹു

വിനെ ആരാധിക്കുക, ത്വാഗൂത്തിനെ വെടിയുക എന്ന സന്ദേശമായി നാം എല്ലാ സമൂഹത്തിലേക്കും പ്രവാചകരെ നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്' (നഹ്ൽ : 36)

ജനമനസ്സുകളെ ഈ ദിശയിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാനും ഇബാദത്തുകൾ അവനു മാത്രമാക്കി മാറ്റുവാനും അവൻ നിശ്ചയിച്ച നിലയ്ക്ക് മാത്രം ഇബാദത്തുകൾ നിർവ്വഹിക്കാനും സമൂഹത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കാൻ ഈ ആദർശപ്രസ്ഥാനത്തിനു സാധിക്കുകയുണ്ടായി.

2. സുന്നത്തിന്റെ വ്യാപനവും ബിദ്അത്തിന്റെ തിരസ്കാരവും: വിശ്വാസരംഗത്തും വാക്കിലും കർമത്തിലും സുന്നത്തിനെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും അതുപോലെ തൽസ്ഥാനത്ത് കയ്യേറിയിരുന്ന ബിദ്അത്തുകളെ നീക്കം ചെയ്യാനും സാധിച്ചു. ഇത് ആധിപത്യവും സ്വാധീനവും.ഉള്ളയിടങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടവരിലെല്ലാം മാറ്റത്തിന്റെ കാറ്റുവീശി. അങ്ങനെ പുണ്യകേന്ദ്രത്തിലേക്കും, മഖ്ബറകളിലേക്കും ജാറങ്ങളിലേക്കുമുള്ള ജനപ്രവാഹത്തെ ഒരു പരിധിവരെ തടഞ്ഞുനിർത്താനായിയെന്നത് നിസ്സാരകാര്യമല്ല.സൂഫികൾ, ശിയാക്കൾ, ഖബർ പൂജകർ, തുടങ്ങി എല്ലാ ബിദ്ഈ കക്ഷികളുടെയും വാദഗതികളെ നിർവീര്യമാക്കി.

3. സലഫി മാർഗം മുറുകെ പിടിക്കുന്നു: പ്രവാചകചര്യ പുനഃസ്ഥാപിക്കാനായതുപോലെത്തന്നെ സച്ചരിതരായ സലഫിന്റെ (മുൻഗാമികൾ)മാർഗം,അതായത് സഹാബികളുടെയും താബിഉകളുടെയും അവരുടെ അനുയായികളുടെയും നാലു ഇമാമുകളുടെയും ജീവിതമാതൃക ഉൾക്കൊള്ളുക അവരുടെ പാത അവലംബിക്കുക. ഈ ദിശയിലും പ്രസ്ഥാനത്തിന് വിജയം വരിക്കാനായി.

4. മതത്തിന്റെ സ്രോതസ്സിനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുക: സമുദായത്തെ ആമൂലാഗ്രം ഗ്രസിച്ചിരുന്ന പുത്തൻ ആചാരങ്ങളുടെ ദുഃസ്സ്വാധീനം കാരണമായി മതത്തിന്റെ മൂലസ്രോതസ്സുകൾ പലർക്കും അജ്ഞാതമായിരുന്നു. ഊഹങ്ങളും, അഭിപ്രായങ്ങളും,സങ്കൽപങ്ങളും,പാഴ്കിനാവുകളും,അശരീരികളും, പൊള്ളക്കഥകളും,ദുർബല ഹദീസുകളുമൊക്കെയായിരുന്ന അവരുടെ കർമങ്ങളുടെ ആധാരങ്ങൾ. ഇതൊക്കെയും തൃണവൽഗണിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സമൂഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും യഥാർഥ സ്രോതസ്സായ ഖുർആനിലേക്കും തിരുസുന്നത്തിലേക്കും അവരെ തിരിച്ചുവിളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

5. തെളിവ് കണ്ടെത്തുന്ന രീതിയെ ശുദ്ധീകരിച്ചു: അഭീഷ്ടക്കാരും പുത്തൻ ആചാരക്കാരും അവരുടെ താല്പര്യ സംരക്ഷണത്തിന് അനുകൂലമായി പല തെളിവുകളും സ്വീകരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഊഹത്തിലധിഷ്ഠിതമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, പിൽകാല പണ്ഡിതരെ അന്ധമായി അനുകരിക്കുക, ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുക, ഇതൊക്കെയായിരുന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന രീതികൾ. അതിനുപകരം ഖുർആനിൽ നിന്നും ഹദീസുകളിൽ നിന്നും പൂർവ്വ സൂരികളായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മുന്നിൽ വെച്ചും ആനുകാലിക പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള തെളിവുകൾ സംശോധിച്ചെടുക്കാൻ സമൂഹത്തെ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനം.

6. അറിവ് പ്രചരിപ്പിക്കുക, അജ്ഞത അകറ്റുക: ഖുർആനിലേക്കും പ്രവാചകചര്യയിലേക്കും മടങ്ങാനുള്ള ആഹ്വാനവുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തപ്പോൾ അവ ജനങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കൽ അനിവാര്യമായിരുന്നു. വിജ്ഞാനാഭ്യസനം ആണിനും പെണ്ണിനും ഒരുപോലെ ബാധകമാണല്ലോ. പ്രത്യേകിച്ചും മതപരമായ അറിവ്നേടൽ ഖുർആൻവ്യാഖ്യാനം (തഫ്സീ

ർ), ഹദീസ്പഠനം, വിശ്വാസ പഠനം, കർമ്മശാസ്ത്രം, അറബി ഭാഷ, മറ്റു അനുബന്ധ അറിവുകൾ എല്ലാം സ്വായത്തമാക്കാൻ സമൂഹത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

7. ആധുനിക വൈജ്ഞാനിക-നവോത്ഥാനത്തിൽ പങ്കാളിയാവുക: ചലനമറ്റു കിടന്നിരുന്ന വൈജ്ഞാനിക മണ്ഡലത്തിൽ പുത്തനുണർവ്വു പകർന്നു കൊണ്ടു പ്രയോജനപ്രദമായ അറിവുകൾ സ്വായത്തമാക്കി വിജ്ഞാനപുരോഗതി കൈവരിക്കുവാൻ സമുദായത്തെ സജ്ജമാക്കി. അതിനായി ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലഘുകൃതികളും,കവിതകളും,പ്രഭാഷണങ്ങളും ആരോഗ്യകരമായ സംവാദങ്ങളും പരമാവധി ചൂഷണം ചെയ്യാൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന് സാധിച്ചു.

8. മതചിഹ്നങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക: മതാനുയായികൾക്കു തങ്ങളുടെ മതത്തെക്കുറിച്ച് അഭിമാനബോധം വേണം. അതിനു മതത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഉയർന്നു നിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശിർക്ക്-ബിദ്അത്തുകളിൽ നിന്നു അകന്നു നിൽക്കണം. തൗഹീദും സുന്നത്തുകളും ജീവിതത്തിൽ പ്രകടമാവുകയും വേണം.നമസ്കാരമടക്കം ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്തംഭങ്ങൾ സുസ്ഥാപിതമാകണം. നന്മ ഉപദേശിക്കണം, തിന്മ വിരോധിക്കണം, സദ്കർമ്മങ്ങൾ പരസ്യമാക്കുകയും ദുഷ്കർമങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകയും വേണം. ഈ രംഗവും ശ്രദ്ധാ കേന്ദ്രമാക്കി മാറ്റി.

9. ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രവും സമൂഹവും യാഥാർഥ്യമായി: ഉത്തമനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം ഒരു ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അസ്തിത്വം പലരും താലോലിച്ച ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. മൗലികതയും സമകാലികത്വവും സമഞ്ജസമായി സംയോജിച്ച ഒരു സമൂഹത്തെ യാഥാർഥ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ സലഫി പ്രബോധനത്തിന് സാധിച്ചുവെന്നത് നിസ്സാരമായ കാര്യമല്ല. അങ്ങനെ തൗഹീദിൽ അധിഷ്ഠിതമായ, സുന്നത്തിനെ മാർഗരേഖയായി അം

ഗീകരിക്കുന്ന, ദൈവിക നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്ന,വൈയക്തിക–സാമൂഹിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ മതം മുറുകെ പിടിക്കുന്ന ഒരു സജീവസാന്നിധ്യമായി ഈ ആദർശ കുട്ടായ്മ രൂപം പ്രാപിച്ചു.

ശൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബിന്റെയും മുഹമ്മദ്ബ്നു സഊദിന്റെയും ശ്രമഫലമായുണ്ടായ മഹാ നേട്ടങ്ങളിൽ ഒന്നത്രേ സലഫി ആദർശത്തിലുള്ള സഊദി ഭരണകൂടം.

10. **മതകീയ കൂട്ടായ്മയും ഭരണകൂടത്തെ അനുസരിക്കലും:** സമൂഹ നേതൃത്വം കയ്യാളുന്ന ഭരണാധികാരികളും (ഉമറാക്കൾ) മതനേതൃത്വം നിയന്ത്രിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും (ഉലമാക്കൾ) പരസ്പര സഹവർത്തിത്തത്തിലൂടെ നീങ്ങിയാൽ മാത്രമേ ഒരു ഉത്തമസമൂഹ സൃഷ്ടി സാധ്യമാകൂ. ജനം ഭരണാധികാരികളെ അംഗീകരിക്കുകയും അവരെ അനുസരിക്കുകയും വേണം. പണ്ഡിതന്മാർ, ഭരണാധികളെ ഉപദേശനിർദേശങ്ങളിലൂടെ സൽ പാന്ഥാവിലേക്കു നയിക്കണം. നിരന്തരം പരസ്പര കൂടിയാലോചനകൾ അനിവാര്യമാണ്.

ഇസ്‌ലാമിക സമൂഹകാഴ്ചപ്പാടിലെ ഈ ആശയങ്ങൾ വർത്തമാന ലോകത്ത് യാഥാർഥ്യമാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ സഊദി ആദർശഭരണകൂടത്തിനു സാധിക്കുകയുണ്ടായി.

11. **സമാധാനം ഉറപ്പുവരുത്തി:** ഇസ്‌ലാമിക താല്പര്യമനുസരിച്ച് ഒരു ഉത്തമ സമൂഹ സൃഷ്ടിയ്ക്കു അനിവാര്യമായും അഞ്ച് കാര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. മതം, മനുഷ്യബുദ്ധി, ജീവൻ, സന്താനം, സ്വത്ത്. ഈ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങൾ ഒരിക്കലും കയ്യേറ്റം ചെയ്യപ്പെടാനോ അവയ്ക്കുപോറൽ ഏൽപിക്കാനോ പാടുള്ളതല്ല.അത് സമാധാനഭംഗത്തിനും,ജനത്തിന്റ സ്വൈരജീവിതതകർച്ചയ്ക്ക് കാരണമാകും.

ആദർശാധിഷ്ഠിത ഭരണകൂടം നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ ഇ

തൊക്കെ വർത്തമാനലോകത്തും സുസാധ്യമായ കാര്യങ്ങൾ തന്നെ എന്നു ആധുനിക യുഗത്തിനു ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു.

12. മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും വിമോചനം: സാങ്കൽപിക കഥകൾ, ഊഹാപോഹങ്ങൾ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, അത്യാചാരങ്ങൾ,മാർഗം ഭ്രംശങ്ങൾ എന്നിവ സമൂഹത്തെ മഥിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മാനവ മനസ്സുകളെ അവയുടെ കെട്ടുപാടുകളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമാക്കി, അല്ലാഹു അല്ലാത്തതിൽ നിന്നുള്ള ബന്ധങ്ങൾ വേർപെടുത്തി. ധിഷണയ്ക്കും മനസ്സിനും പൂർണവിമോചനം സാധ്യമാക്കാൻ ഇസ്ലാഹിപ്രസ്ഥാനത്തിന് സാധിച്ചു.അങ്ങനെ അസ്വസ്ഥതയും ദൗർഭാഗ്യവും ദുർവിധികളും അവരിൽ നിന്നു മാറ്റിയെടുത്തു.

13. ദൈവിക നിയമം കൊണ്ട് വിധികൽപിക്കുക: മത–രാഷ്ട്ര വിഭജനങ്ങൾക്കതീതമായി ഇസ്ലാമിന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വമാന മണ്ഡലങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നതാകയാൽ ആദർശ പ്രബോധകരും അതിന്റെ വക്താക്കളും മതനിയമങ്ങൾ എല്ലാ രംഗത്തും പ്രയോഗവൽകരിച്ചു.

14. പ്രമാണങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കു സമർപ്പിക്കൽ: ഇസ്ലാഹീ പ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുത്തിയ സമൂഹത്തിലെയും രാഷ്ട്രത്തിലെയും പണ്ഡിതന്മാരും അതിന്റെ അമരക്കാരും അനുയായികളും അനുഭാവികളും കഴിയുംവിധം സത്യസന്ധമായ ഇസ്ലാമിന്റെ ആദർശം ജനങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാൻ വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. മതത്തെ കൃത്യമായി ഗ്രഹിക്കാതിരുന്ന അമുസ്ലിംകൾക്കും ഇസ്ലാമിന്റെ സന്ദേശം എത്തിക്കാൻ വർത്തമാന കാലത്ത് അവർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായി.‘എന്റെ സമുദായത്തിലെ ഒരു സംഘം സത്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുമെന്ന്’ പ്രവാചകതി

രുമേനി(ﷺ)യുടെ പ്രസ്താവന അവർലോഭം കൂടാതെ നടപ്പിലാക്കി വന്നു.

15. ജാഹിലീ ചിഹ്നങ്ങളുടെ തിരസ്കാരം: ഗോത്രവിഭാഗീയത, കുടുംബാചാരങ്ങൾ, തർക്കവിതർക്കങ്ങൾ, സംഘട്ടനങ്ങൾ ഭിന്നിപ്പും ഛിദ്രതയും, അക്രമവും അനീതിയും, കൊള്ളയും കൊള്ളിവെയ്പുമെല്ലാം നിർത്തൽ ചെയ്തുകൊണ്ട് സകലമാന ജാഹിലീ സമ്പ്രദായങ്ങളും തേച്ചു മായ്ച്ചു കളഞ്ഞുകൊണ്ട് നബിചര്യയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരുസമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കാനും സലഫി പ്രബോധനസരണിക്കു സാധ്യമായി. ഇന്നും അതേ പാതയിൽ അതിന്റെ പ്രയാണം തുടരുന്നു.

തീവ്ര വാദാരോപണം

ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനവും അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഭരണകൂടവും തീവ്രവാദത്തിന് പ്രോത്സാഹനവും ആക്കവും നൽകുന്നു എന്ന് ചിലവാർത്താമാധ്യമങ്ങളും പ്രസ്ഥാന ശത്രുക്കളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭീകരവാദം, തീവ്രവാദം തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകൾ ആർ ഉച്ചരിക്കുന്നുവോ അയാളുടെ മനോഗതി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംജ്ഞയായും അയാളുടെ അഭിപ്രായമാണ് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന അവസ്ഥയിലേക്കും വർത്തമാന ലോകം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത് മറച്ചുവെച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല.

കുപ്രചരണം നടത്തുന്നവർ അവരുടെ ഇരട്ടത്താപ്പുനയം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.മതപരമായ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതും തിന്മ നിരോധിക്കുന്നതുമെല്ലാം ഇവർ ഭീകരതയും തീവ്രതയുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.ഇവർ ആരെയാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തം.ഇസ്‌ലാമാണ് അവരുടെ ഉന്നം.

വാസ്തവത്തിൽ സഊദി അറേബ്യയിൽ നിലവിലുള്ള സ്ഥിതി നേരെ മറിച്ചാണ്. നാട്ടിൽ കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനോടും യഥാർഥ ഭീകരവാദത്തോടും യഥാർഥ തീവ്രവാദത്തിനോടുംആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സമീപനം രാഷ്ട്രാന്തരീയ രംഗത്തും അറബി ഇസ്‌ലാമികരംഗങ്ങളിലും സംഘടനാ സമ്മേളന രംഗത്തുമെല്ലാം എന്നും വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതരുടെ നിലപാടുകളിലും അവരുടെ ഫത്‌വകളിൽ നിന്നും ഇക്കാര്യം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു.പാഠ്യപദ്ധതിയിലാകട്ടെ, വാർത്താവിതരണ രംഗങ്ങളിലാകട്ടെ സത്യം, നീതി, മിതത്വ സമീപനം ഇവ കൈവിടാതെയും ദുർമാർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ദുശ്ശാഠ്യങ്ങളുടെയും പാത സ്വീകരിക്കാതെയും അത് മുന്നോട്ട് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭരണകൂടവും ജനതയും പണ്ഡിതന്മാരും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരും ഈ ദിശയിലാണ് ചരിക്കുന്നത്.

നന്മ കൽപിക്കുന്നതിലും തിന്മ വിരോധിക്കുന്നതിലും കുറ്റം കണ്ടെത്തുന്നവരും ശരീഅത്ത് നിയമങ്ങളെ ഭീകരമായിക്കാണുന്നവരും മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിന് പുതിയ ശത്രുക്കളല്ല. അവർക്കു തിന്മയുടെ അതിപ്രസരമോ, സാമൂഹിക ശൈഥില്യമോ, പ്രശ്നമല്ല, മറിച്ചു സ്ത്രീകളുടെ പർദ്ദയും ഇസ്‌ലാമിലെ അനന്തരാവകാശവും കർശനമായ തൗഹീദി സമീപനവും ഒന്നും കണ്ണിൽ പിടിക്കുന്നില്ലന്നു മാത്രം. അത്തരം ആളുകളോടും കക്ഷികളോടും നമുക്കു സഹതപിക്കാം.

ഭൂമിയിൽ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നത് നിരോധിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം, അക്രമം തടയുന്ന ഇസ്‌ലാം, ഇങ്ങോട്ട് സംഘട്ടനത്തിന് വരുന്നവരോടല്ലാതെ അങ്ങോട്ട് സംഘട്ടനത്തിന് പുറപ്പെടരുതെന്ന് നിർദേശിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം എങ്ങനെയാണ് നിരപരാധികളെ കൊന്നൊടുക്കുന്ന ഭീകരവാദവുമായി സഹകരിക്കുക. അത്തരക്കാരോട് ‘ഇസ്ലാം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾ പഠിക്കണം’എന്നു മാ

ത്രമെ നമുക്കു പറയുവാനുള്ളൂ.വാസ്തവത്തിൽ ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനവും തീവ്രവാദവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് നമുക്ക് തീർത്തു പറയാം.

അദ്ധ്യായം 8

ലോക ഇസ്‌ലാഹി ചലനങ്ങളിലേക്ക് ഒരെത്തിനോട്ടം

ഓട്ടോമൻ തുർക്കികൾക്കു രാഷ്ട്രീയമായ ക്ഷീണമേൽക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പായി യൂറോപ്യൻ സാമ്രാജ്യത്വം മുസ്‌ലിം നാടുകളെ കീഴടക്കാനാരംഭിച്ചു. നെപ്പോളിയൻ AD 1798 ൽ ഈജിപ്തിന്റെ മണ്ണിൽ കാലൂന്നിക്കൊണ്ട് അതിന് നാന്ദി കുറിച്ചു. മുസ്‌ലിം ലോകം അന്തഛിദ്രത്തിലും അജ്ഞതയിലും ആലസ്യത്തിലും മുങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു ആ ഘട്ടത്തിൽ

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധന പ്രസ്ഥാനം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നത്.ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ കോളനി വാഴ്ചക്കാരുടെ അധിനിവേശത്തിന് പ്രതിരോധം സൃഷ്ടിക്കാൻ ആ മഹാവിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്തിന്റെ ഭിന്നദിക്കുകളിലേക്കു ഇസ്‌ലാഹിന്റെ പ്രകാശം കടത്തിവിട്ടു അവിടങ്ങളിൽ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചു നിൽക്കാനുംപലതരം സംസ്കരണ-പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ആവിർഭാവം നൽകാനും ഈ ആദർശത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ സൗദി കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഇസ്‌ലാഹീ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മറ്റു ദിക്കുകളിലേക്കു നീങ്ങുന്ന നയനമോഹന കാഴ്ചയാണ് 18-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഇന്നോളം നാം കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ലോക ഇസ്‌ലാഹി ചലനങ്ങളിലേക്കുള്ള ഒരുവാതിൽ തുറന്നു നോക്കാനാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഇസ്‌ലാഹി ചലനങ്ങൾ യമനിൽ

അറേബ്യയോട് ഭൂപ്രദേശപരമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നത് കൊണ്ട് തന്നെ അവിടെ നടക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ മാറ്റങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചത് യമനിൽ ആയിരുന്നു. മതപരമായി വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറ്റേതൊരു രാജ്യത്തെപ്പോലെത്തന്നെയായിരുന്നു യമനിന്റെ സ്ഥിതിയും. മരണപ്പെട്ടവരോടുള്ള സഹായഭ്യർഥന, ഖബ്റിടങ്ങളിലേക്കുള്ള തീർഥയാത്ര, നേർച്ച നേരൽ അതിനുവേണ്ടി സ്വത്ത് വഖ്ഫ് ചെയ്യൽ,അവിടെ വിളക്കു കത്തിച്ചു ആഘോഷം, ഇതിലൊന്നും അവർ ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ല എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇത്തരം മാർഗ്ഗഭ്രംശങ്ങളോട് പടപൊരുതിയ രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഹിജ്റ 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവിടെ വളർന്നു വന്നു. ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു ഇസ്മാഈൽ അൽ അമീറും(1099-1182) ശൈഖ് ഹുസൈൻ ബ്നു മഹ്ദീ അൻ നഅമിയ്യും (മരണം ഹി 1187)ഹിജ്റ 1161/1748 മുതൽ അമീറിന്റെ നിലപാട് വളരെ ധീരമായിരുന്നു. യമനിലെ ഭരണാധികാരിയോട് മഖാ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള തീർഥാടന കേന്ദ്രം പൊളിച്ചു കളയാൻ നിർദേശിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി മാത്രം ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. നഅമിയും ഇതുപോലെ വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥ രചന നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ പണ്ഡിതൻമാർക്ക് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽവഹാബുമായുള്ള സ്വാധീനം വളരെ വ്യക്തമാണ്.അമീർ പറയുന്നത് കാണുക.‘ഹിജ്റ 1160 മുതൽ നജ്ദിൽ ഒരു വ്യക്തി പ്രവാചകചര്യ മുറുകെ പിടിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടും ബിദ്അത്തുകൾ ഒഴിവാ

ക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചും രംഗത്ത്വന്ന വാർത്ത ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരിലോ മരിച്ചു പോയവരിലോ പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കുന്നതും ഖബ്റുകൾക്കു മീതെ കെട്ടിടം പണിയുന്നതും മറ്റും അദ്ദേഹം വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

മആരിജുൽ ഖബൂൽ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവാണ് ശൈഖ് നഅമി. തൊട്ടടുത്ത വർഷങ്ങളിൽ ഇബ്റാഹീം ബ്നു മുഹമ്മദ് അൽ അമീനും മുഹമ്മദ്ബ്നു അലി ശൗകാനിയും (1141–1213) (1173–1250) ഖുബൂരി വാദികൾക്കെതിരിൽ ശക്തമായ വിമർശന ശരങ്ങൾ തൊടുത്തുവിട്ടു. ഇവരെല്ലാം ഗ്രന്ഥരചനരംഗത്ത് വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചവരാണ്.

ഹിജ്റ 13–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ രണ്ടാം ദശകങ്ങളിലാണ് കർമരംഗത്ത് ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം പ്രവേശിക്കുന്നത്. യമനികൾ തൗഹീദി ആദർശം മക്കയിൽ നിന്നും പരിസര പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും പഠിച്ചു വന്നു.തത്ഫലമായി യമനികളുടെ മനസ്സിൽ അത് കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി.അവിടുത്തെ പണ്ഡിത സമ്പർക്കങ്ങൾ അതിനു വെള്ളവും വളവും നൽകിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു.

വിശ്വാസശുദ്ധീകരണത്തിന് അവിടുത്തെ പണ്ഡിതൻമാർ തന്നെ നേതൃത്വം നൽകിയതിനാൽ ‘സൻആഇൽ, പരിസരദിക്കുകളിൽ, ദിമാർ ഭാഗങ്ങളിൽ ഒക്കെയുണ്ടായിരുന്ന ഖബറുകൾക്കു മീതെ നിർമിക്കപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങൾ പൊളിച്ചു നീക്കുകയുണ്ടായി.അറേബ്യയുടെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നുവന്ന വിശ്വാസ ശുദ്ധീകരണം നേരെ യമൻ ഭാഗത്തേക്കു നീങ്ങുകയാണുണ്ടായത്.അതുപോലെ 1221 ൽ തിഹാമയിലുണ്ടായിരുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ അസീറിലെ ഭരണാധികാരികളും നീക്കം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അമീർ അലിബ്നു മിജ്സലും പല സംസ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം നൽകി.

എന്നാൽ തുർക്കിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഈജിപ്ഷ്യൻ സൈന്യം നജ്ദിൽ ഉയർന്നു വന്ന പുതിയ രാഷ്ട്രീയ-മതശക്തിയായ സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചതിൻ ഫലമായി യമനിലും അതിന്റെ അനുരണനം ദൃശ്യമായി. ഉജ്ജ്വലതയോടെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങിയ ഇസ്‌ലാഹി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു അവിടെ മങ്ങലേറ്റു. കർമ്മമേഖലകൾ ശുഷ്കമായി. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും കിട്ടാൻ വേണ്ടിയാണ് സലഫികൾ ഖബറുകൾക്കു മീതെയുള്ള എടുപ്പുകൾ പൊളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതെന്നുവരെ അവിടുത്തെ തന്നെ ചില പണ്ഡിതവേഷധാരികൾ അക്കാലത്ത് പ്രചരിപ്പിച്ചു.

പിന്നീട് ഒരു നീണ്ട ഇടവേളയ്ക്കുശേഷം ഹിജ്റ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർധത്തിലാണ് പുത്തനുണർവുമായി ഇസ്‌ലാഹീ ആദർശം വീണ്ടും സജീവമായത് എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മതരംഗത്ത് പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അവിടുത്തെ പണ്ഡിതർ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. നജ്ദിലും മറ്റിടങ്ങളിലുമായി അവർ ബന്ധം ശക്തിപ്പെടുത്തി. സൻആഇലും പരിസര പ്രദേശങ്ങളിലും കാണുന്ന പള്ളികളും പാഠശാലകളുമെല്ലാം സലഫീ ആദർശത്തിന്റെ നിദർശനമായി നിലകൊള്ളുന്നു. അനേകമാളുകൾ വിദ്യനേടാനായി നജ്ദിലേക്കും മറ്റും നീങ്ങിയതു മുഖേനയാണ് രണ്ടാമതും അവിടെ ആദർശപ്രസ്ഥാനത്തിന് വേരോട്ടം ലഭിച്ചത്. സൗദി ഭരണത്തിന്റെ അടിത്തറ ഭദ്രമാക്കിയ അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധയും സഹായവും ഈ രംഗത്ത് ഗണനീയ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിംകളിൽ

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് നജ്ദിൽ തന്റെ ആദർശ പ്രബോധനം നടത്തുന്ന അതേ കാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു പരിഷ്കർത്താവായ മഹാപണ്ഡിതൻ രംഗപ്രവേശം

ചെയ്തിരുന്നു. ഇമാം ശാഹ് വലിയുല്ലാഹ്(1703–1763) തത്വത്തിലും ആദർശത്തിലും ഇവരുടെ പ്രബോധനരീതികൾക്കു പല സാമ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അവർ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത്. ഖബർപൂജ, ശിർക്കൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ബിദ്അത്തുകൾ, തഖ്‌ലീദ് ഇവയോടൊക്കെയുള്ള സമീപനത്തിൽ ഇരുപണ്ഡിതരും ഏറെക്കുറെ യോജിക്കുന്നതു കാണാം.അവർ ഇരുവരും തമ്മിലെ ഒരു താരതമ്യം ഈ കൊച്ചു നിബന്ധത്തിന്റെ പരിധിയിൽ അല്ലാത്തതു കൊണ്ട് തൽക്കാലം മാറ്റിവെയ്ക്കട്ടെ.

ഇന്ത്യയിൽ ഇസ്‌ലാഹീപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദർശം ആദ്യമായി പരിചയപ്പെടുത്താൻ അവസരം കിട്ടിയത്. സയ്യിദ് അഹ്മദ് ശഹീദ് (1786–1831) ആണ് ശാഹ്‌വലിയുല്ലാഹ് ഉണ്ടാക്കിയ വൈജ്ഞാനിക അടിത്തറയിലാണ് സയ്യിദ് അഹ്മദ് തന്റെ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനം കെട്ടിപ്പടുത്തത്.

സയ്യിദ് അഹ്മദ് ശരിയായ ഒരു ഇസ്‌ലാമിക ഭരണം ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. മുഖ്യശത്രുവായിക്കണ്ടത് ബ്രിട്ടീഷുകാരെയായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ അദ്ദേഹത്തെ കരിവാരിത്തേക്കാൻ കഴിയുന്ന ഏതുമാർഗ്ഗവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ചില മുല്ലമാർ അത് ഏറ്റുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ‘വഹാബി’ യായതു കൊണ്ടാണ് ഇതെല്ലാം അരങ്ങേറിയത് എന്ന് വരുത്താൻ അവർ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു. ചരിത്രവസ്തുതകൾ കൃത്യമായി പരിശോധിച്ച പലരും, ഓറിയന്റലിസ്റ്റ് എഴുത്തുകാരുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ തള്ളിക്കളയുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് തന്നെ വിശിഷ്യാ സർഹിന്ദിയുടെയും ശാഹ്‌വലിയുല്ലാഹിയുടെയും ആദർശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു വളർന്ന സയ്യിദ് അഹ്മദ് ഹജ്ജ് വേളയിൽ സ്വാഭാവികമായും നജ്ദിൽ രൂപപ്പെട്ട ആദർ

ശ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഗ്രഹിക്കുകയും കൃത്യമായി ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരിക്കാം.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കുപ്രചാരണങ്ങൾ മുല്ലമാർക്കു സഹായകമായി. അവർ സയ്യിദ് അഹ്മദിനെതിരെ കുഫ്റ് ഫത്‌വകൾ ഇറക്കി. ഭൗതികമായി മഹാസജ്ജീകരണങ്ങളുള്ള ബ്രിട്ടനോട് പൊരുതാൻ ആവശ്യമായ കരുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതൊക്കെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാജയകാരണങ്ങൾ.

ഇന്ത്യയിൽ പലദിക്കിലും ചുറ്റി നടക്കാനും മുസ്‌ലിം മനസ്സുകളിൽ ചലനം സൃഷ്ടിക്കാനും അനേകായിരംഅനുയായികളെ ഉണ്ടാക്കാനും അവരിൽ ഈമാനികാവേശം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാനും ആ ധീര മുജാഹിദിന് സാധിച്ചു. 1831 ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ത സാക്ഷിത്വാനന്തരം ഇസ്‌ലാഹീ ആദർശം ഇന്ത്യയിൽ വേരറ്റു പോയിട്ടില്ല. പിന്നീട് 1857 ൽ ഉണ്ടായ ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമര വേളയിൽ അതിന്റെ വക്താക്കൾ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരിലുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ നിസ്തുലമായി പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ നാം കാണുന്നത് ഉത്തരേന്ത്യയിൽ 1906 ൽ സനാഉല്ലാ അമൃതസരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അഹ്‌ലേഹദീസിന്റെ രൂപീകരണമാണ്.സൗദി അറേബ്യയിലാകട്ടെ അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെ പുതിയ സാരഥ്യവും. ഇന്ത്യയിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കൾക്കു രാജാവ് കത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നു.

അക്കാലത്ത് പ്രധാനമായും ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിംകൾ നാലു വിഭാഗമായാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. സലഫികളെന്നു വിശേഷിക്കപ്പെടുന്ന അഹ്‌ലെ ഹദീസുകൾ, റാഫിദികളായ ശിയാക്കൾ, ഖുബൂരിവാദികളായ ബറേൽവികൾ ദയൂബന്ദ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മ.

ഇതിൽ അഹ്ലെ ഹദീസിന്റെ വക്താക്കളല്ലാത്ത ആരും ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദർശം സ്വീകരിച്ചവരായിരുന്നില്ല. അവർ ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും മുറുകെ പിടിക്കാനും മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ പ്രബോധനസരണിയിൽ സംസ്ഥാപിതമായ അബ്ദുൽഅസീസ് രാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിന് സർവ്വവിധ പിന്തുണയും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. രാജാവാകട്ടെ അഹ്ലെ ഹദീസ് സാരഥികൾക്കു ആശംസകൾ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കത്തുകൾ വരെ അയച്ചിരുന്നതായി 1931 ലെ അഹ്ലെ ഹദീസ് പത്രങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ശാഹ് വലിയുല്ലാഹിക്കുശേഷം മുഹമ്മദ് ഇസ്മാഈൽ ശഹീദ് ശക്തമായ രീതിയിൽ സലഫി ആദർശത്തിന്റെ പതാക ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹവും മറ്റനേകം ധീരമുജാഹിദികളും ബാലകോട്ടു യുദ്ധത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളായി. അവർക്ക് അല്ലാഹു അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം നൽകട്ടെ, ആമീൻ. പിന്നീട് അനേകം പണ്ഡിതൻമാർ രംഗത്ത് വന്നു.

അവരിൽ പ്രമുഖനാണ് ശൈഖ് മുഹദ്ദിസ് നദീർ ഹുസൈൻ ദഹ്ലവീ (മരണം 1320 ഹിജ്റ) ദൽഹി കേന്ദ്രമാക്കി അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച പാഠശാല ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. പിന്നെ ഇമാം തിർമുദിയുടെ ഹദീസുഗ്രന്ഥത്തിന് വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയ അല്ലാമ അബ്ദുറഹ്മാൻ മുബാറക് ഫൂരി (മരണം 1353)അബൂദാവൂദിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകിയ അല്ലാമ ശംസുൽഹഖ് അദീമാബാദി (മരണം 1329)ദഹ്ലാന് ഖണ്ഡനഗ്രന്ഥമെഴുതിയ അല്ലാമ ബഷീർ സഹ്സുവാനീ (1326), അമീർ സിദ്ദീഖ് ഹസൻ ഖാൻ (1307) മൗലാനാ അബ്ദുൽ ഹലീം ലക്നവീ തുടങ്ങിയ അനേകം പ്രതിഭാശാലികളായ പണ്ഡിതരാണ് പ്രസ്ഥാനത്തിന് തുണയായി വർത്തിച്ചത്.

ഇസ്‌ലാഹിന്റെ തിരിനാളം – കേരളത്തിൽ

ശൈഖ് അഹ്മദ് സർഹിന്ദിയും ശാഹ്‌വലിയുല്ലാഹി ദഹ്‌ലവിയും ഇന്ത്യയിൽ തുടക്കം കുറിച്ച ഇസ്‌ലാഹീ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സയ്യിദ് അഹ്മദ് ശഹീദിലൂടെയും ശാഹ് ഇസ്മാഈൽ ശഹീദിലുടെയും ബഹുദൂരം മുന്നോട്ടു പോവുകയുണ്ടായി. ഏറെക്കുറെ തൊട്ടടുത്ത കാലത്ത് തന്നെ കേരളത്തിലും ഇസ്‌ലാഹിന്റെ നാമ്പുകൾ തളിരിട്ടു. ആദ്യമായി ഈ രംഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവരിൽ പ്രധാനി 1847 ൽ വെളിയങ്കോട്ടു ജനിച്ച സയ്യിദ് സനാഉല്ലാ മക്തി തങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിലൂടെ വാർന്നുവീണ ലേഖനങ്ങൾ ഇന്നും ചിരസ്മരണീയങ്ങളാണ്. പിന്നീട് ഹമദാനി തങ്ങൾ (മരണം 1922) രംഗത്ത് വന്നു. തുടർന്നു പത്രപ്രവർത്തകനും സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയ മഹാവ്യക്തിത്വവുമായ വക്കം മൗലവി രംഗത്തുവന്നു. (മരണം 1932) വീണ്ടും ഇസ്‌ലാഹീ രംഗംസജീവമാക്കി മുന്നോട്ടു നയിച്ച പരിഷ്കാർത്താക്കളാണ് കെ.എം. സീതിസാഹിബ് (1961) എം.സി.സി. സഹോദരന്മാർ, കെ.എം മൗലവി(1964) കെ.കെ. എം. ജമാലുദ്ദീൻ മൗലവി (1955) അബുസ്സബാഹ് മൗലവി (1971) ഇ.കെ. മൗലവി (1974) എ.അലവി മൗലവി(1976) തുടങ്ങിയ മറ്റനേകം മഹത്തുക്കളും നേതാക്കളും.

അവർക്കെല്ലാം അല്ലാഹു പാപമുക്തി നൽകട്ടെ

സിറിയയിലും ഇറാഖിലും

പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒട്ടേറെ അനുയായികൾ സിറിയയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ പ്രമുഖനാണ് ശൈഖ് ജമാലുദ്ദീൻ ഖാസിമി. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാട് ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ തുർക്കിഭരണകൂടം അദ്ദേഹത്തെ സംശയത്തിന്റെ മുൾമുനയിൽ നിർത്തുകയുണ്ടായി.

അതുപോലെ ശൈഖ് അബ്ദുർറസാഖ് അൽ ബൈത്വാർ, താഹിർ ജസാഇരി, മുഹമ്മദ് കാമിൽ ഖസ്സാബ്, ഹുസൈൻ ജിസ്റ്, അബ്ദുൽ ഖാദിർ മഗ്‌രിബി, അമീർ ശകീബ് ഇമിസ്‌ലാൻ തുടങ്ങിയ മഹാന്മാർ സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തെ അടുത്തറിഞ്ഞവരും ഒരുവേള അതിന്റെ സഹയാത്രികരുമായി സിറിയയിൽ ആദർശ പ്രചരണത്തിനു മുമ്പേ നടന്നു.

ഇറാഖിൽ സലഫിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രധാനനായകരായി ആദ്യം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത് രണ്ടു ആലൂസിമാരാണ്.ശിഹാബുദ്ദീൻ മഹ്മൂദ് അൽ ആലൂസി (1802–1853) യാണ് ഒന്നാമത്തെ പ്രഗത്ഭ വ്യക്തിത്വം. പ്രസിദ്ധമായ 'റൂഹുൽ മആനി' എന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ കർത്താവാണദ്ദേഹം. മതത്തിൽ കയറിപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള ഇത്തിക്കണ്ണികൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശുദ്ധതയിലേക്ക് മടങ്ങാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത അദ്ദേഹം വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിലും തവസ്സുൽ, മരണപ്പെട്ടവരോടുള്ള ശുപാർശ തേടൽ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലും കർശന നിലപാട് സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

രണ്ടാമത്തെ വിശിഷ്ട വ്യക്തിത്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൗത്രനും മതപരിഷ്കർത്താവും സാഹിത്യത്തിലും ചരിത്രത്തിലും വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച മഹ്മൂദ് ശുക്രീ അൽ ആലൂസി (1856 – 1924)യാണ്. വൈജ്ഞാനിക നവോത്ഥാനം വഴി മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ മാറ്റത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റ് സൃഷ്ടിക്കാൻ തന്നാലാവുംവിധം അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. ചരിത്രത്തിലും ഗോളശാസ്ത്രത്തിലുമെല്ലാം ഗ്രന്ഥരചന നടത്തി.'നജ്ദിന്റെ ചരിത്രം'എന്ന തന്റെ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥം വർത്തമാനകാല നജ്ദിന്റെയും ശൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദിൽവഹാബിന്റെ പ്രബോധനത്തിന്റെയും ചരിത്രമാകുന്നു. പുത്തനാചാരങ്ങളോടും സൂഫീത്വരീഖത്തുകളോടും ശക്തമായ നിലപാടു സ്വീകരിച്ച അദ്ദേഹം വിശുദ്ധഖുർആ

നിലേക്കും പ്രവാചക ജീവിതചര്യയിലേക്കും തിരിച്ചുപോകാൻ സമൂഹത്തോട് ശക്തമായ ഭാഷയിൽ ആഹ്വാനം നടത്തുകയുണ്ടായി.

സുഡാനിലും ഉത്തരാഫ്രിക്കയിലും ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വാധീനം

സലഫി ആദർശങ്ങൾ ഹജ്ജിനുവേണ്ടി മക്കയിൽ എത്തിയവർ പലദേശങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിച്ചതുപോലെ അൾജീരിയയിൽ നിന്നെത്തിയ സയ്യിദ് മുഹമ്മദ്ബ്നു ആലി അസ്സനൂസി (1787–1858) തദ്ദേശീയരിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു.പക്ഷെ പിന്നീടദ്ദേഹം ലിബിയയിലെ ബർഖിയ എന്ന സ്ഥലത്തേക്കുനീങ്ങി സൂഫിമാർഗത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി സനൂസി പ്രസ്ഥാനം കെട്ടിപ്പടുത്തു.

സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സനൂസി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പ്രബോധന ശൈലിയിൽ സാരമായ വ്യത്യാസം ദൃശ്യമാണെങ്കിലും പലമേഖലയിലും സാദൃശ്യവും കാണാം. ഇസ്‌ലാമിന്റെ തുടക്കത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ലാളിത്യത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോക്ക്, അതിനെ വികൃതമാക്കിയ അത്യാചാരങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും അതിനെ സംശുദ്ധീകരിക്കുക,ഗവേഷണത്തിന്റെ (ഇജ്തിഹാദ്) ആവശ്യകത, ബിദ്അത്തുകളോടുള്ള സമീപനം എന്നിവയിലൊക്കെ ഈ സാദൃശ്യം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. എത്രത്തോളമെന്നാൽ മറാകിശിലെ സുൽത്താൻ സീതി മുഹമ്മദ് ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചു.ഞാൻ മാലിക് മദ്ഹബുകാരനും വഹാബി ആ ശയക്കാരനുമാകുന്നുവെന്ന് (മരണം 1885) ഇതിനു സമാനമായി ചിന്തിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു അൾജീരിയൻ എഴുത്തുകാരനായ മാലിക്ബ്നു നബിയും.

മറ്റുചില പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഭാഗികമായോ പൂർണ്ണമായോ സലഫി സരണിയോട് അടുപ്പം പുലർത്തിപ്പോകു

ന്നു.അവയത്രയും വ്യക്തികളിലേക്കു ചേർത്തിപ്പറയുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളത്രെ. സുഡാനിലെ മഹ്ദി പ്രസ്ഥാനം, ഉത്തരാഫ്രിക്കയിലെ സനൂസി പ്രസ്ഥാനം, ഉസ്മാനുബ്നു ഫൗദിയുടെ പ്രസ്ഥാനം, ഈജിപ്തിൽമുഹമ്മദ് അബ്ദുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉയിർകൊണ്ടു പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിയവ.ഇന്ത്യയിലെ ഇസ്‌ലാഹി ചലനങ്ങളും സുഡാനിലെയും ഈജിപ്തിലെയും അൻസാറുസ്സുന്ന പ്രസ്ഥാനവും അഹ്‌ലുൽ ഹദീസ് പ്രസ്ഥാനവും ഏറെക്കുറെ പൂർണ്ണമായും ഇസ്‌ലാഹീ ആദർശം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നവയത്രെ.

1803–1821 കാലഘട്ടത്തിൽ സുമാത്രയിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദർശം വളരെ പെട്ടെന്നു പ്രചരിച്ചു. ഹോളണ്ടുകാരായ സാമ്രാജ്യത്വവാദികളുടെ ഇടപെടലുകളും തടസ്സങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രസ്ഥാനം അവിടെ വെന്നിക്കൊടി പാറിക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിലും തദ്ദേശീയരിൽ വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സാധിച്ചു.

മുസ്‌ലിം ലോകത്തെ അത് ആപതിച്ച ദൗർബല്ല്യങ്ങളിൽ നിന്നു കൈപിടിച്ചുയർത്തി ബുദ്ധിപരവും വൈജ്ഞാനികവും മതപരവുമായ ഉണർച്ച നൽകിയ അനേകം മതപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു നാന്ദികുറിക്കുവാൻ സലഫി പ്രസ്ഥാനത്തിന് സാധിച്ചുവെന്നത് ഒരു ചരിത്ര സത്യമാണ്.

കേരളത്തിലെ ചില പുരോഹിതർ അത് അംഗീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലെങ്കിലും ഒരുചരിത്ര വിദ്യാർഥിക്കു ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത സത്യമായി അത് അവശേഷിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 9

ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനവും ബ്രീട്ടിഷ് ചാരവൃത്തിയും

ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യും മുമ്പായി ഒരു കാര്യം വായനക്കാരെ ഉണർത്തട്ടെ. ഏതൊരു വിഭാഗത്തിനേയോ കക്ഷിയോ നാം പരിശോധിക്കുമ്പോഴും അവരെക്കുറിച്ച് ബോധപൂർവ്വം അസത്യം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതും അറിവില്ലാത്തവരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതും മനസ്സാക്ഷിക്കു നിരക്കാത്തതും അനിസ്‌ലാമികവുമാണ്. ലോകാടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട ഇസ്‌ലാഹീ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്.

അല്ലാഹു പറയുന്നു.“ഒരു ജനതയോടുള്ള വിദ്വേഷം, അവരോട് അനീതി കാണിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ നീതി പാലിക്കുക. അതാണ് ധർമനിഷ്ഠയോട് ഏറ്റവും അടുത്തത്. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുക. (മാഇദ :8)

ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തെ മുഖ്യശത്രുവാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരുമലയാള കൃതിയിൽ എഴുതുന്നത് കാണുക: ‘ബ്രിട്ടീഷ് ചാരനായ ഹംഫർ വെള്ളവും വളവും നൽകി വളർത്തിയെടുത്ത പുതിയ മതമാണ് വഹാബിസം (വഹാബി) പ്രസ്ഥാനം- ഒരു സമഗ്ര പഠനം’ എന്നതിന്റെ അഭിപ്രായക്കുറിപ്പിൽ. അതേ പുസ്തകത്തിൽ തന്നെ എന്താണ് ഏറ്റവും വലിയ സദ്കർമം എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെ. ‘ആ വഹാബികളെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായം നിങ്ങൾക്കും പറയാനില്ലേ. എങ്കിൽ ആ അഭിപ്രായം നിങ്ങളുടെ നാട്ടിലും വീട്ടിലും പ്രചരിപ്പിക്കു.നാം പരലോകത്തേക്കു വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും മഹത്തായ സദ്കർമ്മം അതായിരിക്കും. (പേ: 311) അതേ പുസ്തകക്കാര

ൻ മറ്റൊരിടത്ത് എഴുതുന്നു. ‘ചുരുക്കത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിനെ നശിപ്പിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടം നിയോഗിച്ച ഹംഫർ എന്ന ചാരൻ ഇബ്നു ആബ്ദിൽ വഹാബ് എന്ന...........? ഒരു ജാരസന്തതിയാണ് വഹാബിസം’ (വരി മുഴുവൻ എഴുതുന്നത് സംസ്കാര ശൂന്യമാകും)

കേരളത്തിലെ യഥാർഥ ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തി ന്റെ’ ശിഥില മന്ത്രങ്ങൾ! ഇവരുടെ ഏറ്റവും വലിയ പുണ്യകർമ്മം ഘടികാരത്തിന്റെ സൂചി പിന്നാക്കം തിരിക്കലാണ്. ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന് ബ്രിട്ടിഷ് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നറിയാൻ ആദ്യമായി വേണ്ടത് ചരിത്ര പരിശോധനയാണ്. സത്യസന്ധമായി ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതിലൂടെ തന്നെ ഇവ്വിഷയകമായി ഒരു തീർപ്പിലെത്താം.

ഗവേഷകർ, ചരിത്രകാരന്മാർ, പഠിതാക്കൾ ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകൾ, ഭാഷാ പണ്ഡിതർ, രാഷ്ട്രീയ വിശകലനക്കാർ, നവോത്ഥാന ചരിത്രം കുറിച്ചവർ, വിജ്ഞാനകോശരചയിതാക്കൾ, അനുയായികൾ, ശത്രുക്കൾ എന്നീ വിവിധമേഖലയിലുള്ളവർ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനെ വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മസ്തിഷ്കം പണയപ്പെടുത്താത്ത സഹൃദയനായ ഏതൊരു സത്യാന്വേഷിക്കും ഈ ദിശയിൽ വെളിച്ചം നൽകലാണ് ഈ കൃതിയുടെ ലക്ഷ്യം.ചരിത്രത്തിന്റെ കണ്ണാടിയിലൂടെ ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനം എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കണം.അങ്ങനെ മതയാഥാസ്ഥിതികരും അവരുടെ കൗടില്യസൂത്രങ്ങളും ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ മുമ്പിൽ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടണം

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന് ബ്രിട്ടീഷ് ബാന്ധവം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?

യഥാർഥത്തിൽ ശൈഖ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ പട്ടികയിലാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇതാണ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മിത്രങ്ങളും ശത്രുക്കളുമായ നിഷ്പക്ഷ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഏകോപിതാഭിപ്രായം. ഇതിന് ഉപോദ്ബലകമായ തെളിവുകൾ നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. അതിലേക്കു കടക്കും മുമ്പ് സാമ്രാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് അൽപം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

യൂറോപ്യൻ സാമ്രാജ്യത്വം മുസ്‌ലിം രാജ്യങ്ങളിൽ

കുരിശു യുദ്ധാനന്തരം ഇസ്‌ലാമികരാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കാൻ, സൈനിക മുന്നേറ്റങ്ങളിലൂടെ സാധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ യൂറോപ്യൻമാർ കോളനി വൽക്കരണത്തിന്റെ പുതിയ മാർഗങ്ങൾ തേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കച്ചവട വ്യാപാര മാർഗങ്ങളാണവർ പ്രധാനമായും ആശ്രയിച്ചത്. വ്യാവസായിക വിപ്ലവം ഉയർത്തി വിട്ട നവീന ഉൽപന്നങ്ങളെ പുത്തൻ കോളനികളിൽ വിറ്റഴിക്കുക എന്നതിനുപുറമെ തങ്ങളുടെ സംസ്കാരവും മതവും ലോകത്തെല്ലായിടത്തും പ്രചരിപ്പിക്കലും കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പെട്ടതായിരുന്നു.എ.ഡി. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷം പടിഞ്ഞാറു നിന്നു കിഴക്കോട്ടുള്ള യൂറോപ്യരുടെ ഒരു കുത്തൊഴുക്കാണ് ചരിത്രത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. പോർച്ചുഗീസുകാർ, ഫ്രഞ്ചുകാർ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ, ജർമൻകാർ, ഇറ്റലിക്കാർ,ഡൻമാർക്കുകാർ, സ്വീഡൻകാർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഇതിൽ അണിനിരന്നു. അക്കാലത്ത് ശക്തമായ മൂന്ന് മുസ്‌ലിം ഭരണകൂടങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഖിലാഫത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായുള്ള ഉസ്മാനി ഭരണകൂടവും, ഇന്ത്യയിൽ മുഗിള സാമ്രാജ്യവും പേർഷ്യയിൽ സഫവീ(ശീഈ) ഭരണകൂടവും.

ഈ ഭരണകൂടങ്ങളെ ആദ്യം പരോക്ഷമായും പിന്നെ പ്രത്യക്ഷമായും തകർക്കുക എന്ന ഗൂഢലക്ഷ്യം കോളനിവൽക്കരണത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. കലയും സാഹിത്യവും വ്യവ

സായ–വാണിജ്യങ്ങളുമെല്ലാം ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ‘പാശ്ചാത്യരെ നമ്മളായും,പൗരസ്ത്യരെ അന്യരായും ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ് തുർക്കി ‘യൂറോപ്പിന്റെ രോഗി’’യാകുന്നതും ആഫ്രിക്ക ‘കറുത്ത വൻകരയാവുന്നതും’ ഇന്ത്യക്കാർ സാംസ്കാരികമായി പിന്നാക്കക്കാരാകുന്നതും.

യൂറോപ്പിന്റെ പൊതുവായ മനോനില മനസ്സിലാക്കാൻ, പ്രമുഖ ചരിത്രകാരൻ റൈനാന്റെ ഒരു വാചകം എഡ്വേർഡ് സൈദ് എടുത്തുദ്ധരിച്ചത് വായിച്ചാൽ മതിയാകും.‘നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ വിഷയങ്ങളുമായി വളരെക്കുറച്ചു ബന്ധപ്പെടുന്ന ഒരാൾക്കുപോലും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാവും, മൊഹമ്മദീയ രാജ്യങ്ങൽ നമ്മേക്കാൾ എത്രയോ തരം താഴ്ന്നവയാണെന്ന്.’

എന്തിന് സാഹിത്യംപോലും കീഴടക്കലിന്റെ വജ്രായുധങ്ങളായിരുന്നുവെന്നാണ് സൈദിന്റെ മതം.‘കാർലൈലും റസ്കിനും ഡിക്കൻസും താക്കറെയും പോലുള്ള എഴുത്തുകാർ കോളനി വൽകരണത്തിന്റെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. താഴേക്കിടവംശം എന്ന ധാരണ അവർ പലരേയും കുറിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവരെ സാംസ്കാരികതയുടേതായ ഒരു വ്യത്യസ്ത വകുപ്പിലാണ് ഉയർത്തി പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. സംസ്കാരമാണു പോലും അവരുടെ യഥാർഥ മേഖല.

ഇത്തരം സങ്കീർണമായ സാഹചര്യത്തിൽ അഥവാ മിക്ക ഇസ്ലാമിക രാജ്യങ്ങളിലും യൂറോപ്യൻ ഇംപീരിയലിസത്തിന്റെ ദംഷ്ട്രകൾ ഊന്നിയപ്പോൾ, ഇസ്ലാമിക ചക്രവാളത്തിൽ ഒരു ശുക്രനക്ഷത്രമായി മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് അറേബ്യയിൽ ഉദിച്ചുപൊങ്ങുന്നത് ഇസ്ലാമികം എന്നുവിളിക്കാവുന്ന ഏതേതു മേഖലകളിലും അവർ കൈവെച്ചു. ഭരണം, നിയമനിർമ്മാണം, പർദ, വിദ്യാഭ്യാസം, സംസ്കാരം., ജിഹാദ്,സാമൂഹിക കാഴ്ചപ്പാട്, എല്ലാറ്റിലും.... ആരാധനകളിൽ അവർ ഇടപെ

ട്ടില്ലന്നു പറയാം.ആരാധന രംഗത്ത് മതവിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങ ൾ മുസ്‌ലിംകളിൽ തന്നെ വേണ്ടുവോളമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ.

അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഇസ്‌ലാമിനോ മുസ്‌ലിംകൾക്കോ നേട്ടമുണ്ടാക്കുന്ന ഏതൊരു ഘടകത്തെയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനാണ് ശത്രുക്കൾ ഉദ്യമിച്ചിരുന്നത്.അക്കൂട്ടത്തിൽ ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തെയും അതിന്റെ സാരഥികളെയും ദുഷ്പ്രചരണം വഴിക്കും ആയുധബലം കൊണ്ടും നശിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയാണ് ബ്രിട്ടനുംഅവരുടെ പ്രഭൃതികളും ചെയ്തത്. അല്ലാതെ 'വഹാബി പ്രസ്ഥാന'ത്തെ വളർത്തികൊണ്ടു വരാൻ അവർ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചതായി വിശ്വാസയോഗ്യമായ ചരിത്രരേഖകളിൽ കാണുന്നില്ല.എന്നാൽ പ്രസ്ഥാന ശത്രുക്കളായ ശിയാക്കളും ഖുബൂരികളും ഇങ്ങിനെ കള്ളപ്രചരണം നടത്തുന്നുവെന്നു മാത്രം.

ചരിത്രകാരനായ മഹ്മൂദ് ശാകിർ എഴുതുന്നു.

'കിഴക്കൻ ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്ത് മൂന്ന് ശക്തികളാണുണ്ടായിരുന്നത്. ദൗർബല്യത്തിലും ജഢാവസ്ഥയിലും എത്തിനിൽക്കുന്ന ഖിലാഫത്തിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഉസ്മാനീ ഭരണകൂടമാണ് ഒന്നാമത്തേത്. ഈജിപ്തിനെ ഒരു നവശക്തിയാക്കി ഉയർത്തികൊണ്ടുവരാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്ന മുഹമ്മദലി പാഷയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് രണ്ടാമത്തേത്. മൂന്നാമത്തെ ശക്തി അറേബ്യയിൽ വളർച്ചയുടെ ഘട്ടത്തിലെത്തിയ സഊദി ഭരണകൂടവും. സലഫി പൈതൃകം പിൻപറ്റിയും ധർമസമരാവേശം മുസ്‌ലിംകളിൽ നട്ടുപിടിപ്പിച്ചും മുന്നോട്ടുനീങ്ങിയ അവർക്കു സമുദായ പിന്തുണഅചിരേണ ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരിന്നു.

അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെയും മകൻ സഊദുൽ കബീറിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ ഭരണത്തിന്റെ വളർച്ചയും

വികാസവും ഉസ്മാനീ ഭരണകര്‍ത്താക്കളെ ഞെട്ടിച്ചു. ബഗ്ദാദി ലെയും അതുപോലെ സിറിയയിലെയും ഗവര്‍ണര്‍മാര്‍ക്ക് ഈ നവശക്തിക്കുമുന്നില്‍ മുട്ടുമടക്കേണ്ടി വന്നു. മുഹമ്മദലിക്കാകട്ടെ തന്റെ അഭിലാഷങ്ങള്‍ക്കും മോഹങ്ങള്‍ക്കും ഇവര്‍ വിലങ്ങുതടിയാവുമോ എന്ന പേടിയും ഉടലെടുത്തു. എന്നാല്‍ ക്രൈസ്തവ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഭയം, ഉസ്മാനികളുടെ ദൗര്‍ബല്യത്തിനുശേഷംവീണ്ടും മുസ്ലിംകളില്‍ ധര്‍മസമരാവേശം ഉടലെടുക്കുമോ എന്നതുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ പ്രബോധക സംരംഭത്തെ തകര്‍ത്തുകളയാന്‍ മുഹമ്മദലിയുടെ സഹായം തേടിക്കൊണ്ടു ഉസ്മാനീ ഖലീഫയ്ക്കു അവര്‍ പ്രേരണ നല്‍കി. ഈ നവശക്തിയുടെ സ്വാധീനം ഉറക്കുന്നതിനേക്കാള്‍ ഭേദം മുഹമ്മദലി പാഷക്കു കൂടുതല്‍ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നവര്‍ കണക്കുകൂട്ടി. ഖലീഫയാകട്ടെ തന്റെ ഒരു എതിരാളിയെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരാളെ വകവരുത്താനും ഉറച്ചു.അങ്ങനെ മുഹമ്മദലി, ഖലീഫയുടെ ആജ്ഞ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനോ അതല്ലെങ്കില്‍ തന്റെ താല്പര്യം സംരക്ഷണത്തിനോ രംഗത്തിറങ്ങി. (ഇസ്ലാമിക ചരിത്രം, വാ. 8, പേജ്. 260, മഹ്മൂദ് ശാകിര്‍)

ഇസ്ലാഹിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടു ശത്രുക്കള്‍

'പേനകൊണ്ടും നാവുകൊണ്ടും ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട ദുഷ്പ്രചാരണമായിരുന്നു ഉസ്മാനികളില്‍ നിന്ന് പ്രസ്ഥാനത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നത്. നികൃഷ്ടമായ പുത്തന്‍വാദവും പ്രകടമായ വ്യതിയാനവുമാണ് അതിന്റെ ആശയങ്ങളെന്നും ഇസ്ലാമികലോകത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനും പരിശുദ്ധ മന്ദിരങ്ങളുടെ നിലനില്‍പിനും എതിരാണെന്നും അവരെക്കുറിച്ചു ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടു.

വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മറ്റൊരു ശത്രു തത്സമയം രംഗത്തുവന്ന ബ്രിട്ടീഷ് കോളനി വാഴ്ചയായിരുന്നു. അവര്‍ക്കു ഗ

ൾഫിൽ വർധിച്ച താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഉപദ്വീപിൽ ദുർബ്ബല ശക്തികൾ ഭരിച്ചാലേ അവരുടെ താല്പര്യസംരക്ഷണം സാധ്യമാകൂ. സഊദികൾ കെട്ടിപ്പടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശക്തവും പ്രവിശാലവുമായ ഭരണം തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ താൽപര്യത്തിനെതിരാണെന്നവർ മനസ്സിലാക്കി. വഞ്ചനയിലൂടെയും ഭീഷണി മുഖേനയും ആവശ്യഘട്ടങ്ങളിൽ സൈന്യം മുഖേനയും അവർ തക്കസമയത്തു ഇടപെട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു.അങ്ങനെയാണ് മസ്കത്ത് ഭരണാധികാരി സഊദ് ബ്നു സുൽത്താനും ബ്രിട്ടീഷ് കോളനിക്കാരും തമ്മിൽ കൈകോർക്കുന്നത് അതിനാൽ തന്നെ മസ്കത്ത്‌വരെ അവരുടെ അധികാര മേഖല വിപുലമാവുകയും ചെയ്തു. (ഇസ്ലാമിക ചരിത്ര വിജ്ഞാന കോശം, വാ. 7, പേ. 125, ഡോ. അഹ്മദ് ശലബി)

ഒരേ സമയം രണ്ടു ശത്രുക്കളൊണ് ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിനോട് ഏറ്റുമുട്ടാൻ പ്രാപ്തമായിരുന്നത്. ഇത്രത്തോളം പ്രകടമായ ശത്രുതയും കൊടിയ വഞ്ചനയും അനുവർത്തിക്കുന്ന ബ്രിട്ടനോട് ഉസ്മാനി ഭരണമാണ് ചങ്ങാത്തം പുലർത്തിയതെന്നാണ് ഇവിടെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാകുന്നത്.

വഹാബി പ്രസ്ഥാനവും ബ്രിട്ടീഷുകാരും

സർവത് സൗലത് എഴുതുന്നത് കാണുക.

‘‘ഉസ്മാനിയ സുൽത്താനത്തും, ബ്രിട്ടീഷുകാരും സഊദി ഗവർമെന്റിനെ യശോഹത്യ ചെയ്യുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ തെറ്റിദ്ധാരണാജനകവും അതിശയോക്തിപരവുമായ വാർത്തകൾ ലോകത്തെങ്ങും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാരും ഉസ്മാനികളും സഊദികളുടെ ശത്രുക്കളായിരുന്നുവല്ലോ. ഉസ്മാനികളുമായി അവർ നേർക്കുനേരെത്തന്നെ സംഘട്ടനത്തിലായിരുന്നു. പേർഷ്യൻ ഗൾഫ് തീരങ്ങളുടെ മേലുള്ള സഊദി

ആധിപത്യം ഇവിടെ വർധിച്ചുവരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സ്വാധീനത്തിനു തടസ്സമാണെന്ന് കണ്ട ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഒമാനിലെ അമീറായ സഊദിനു പണംകൊടുത്തുകൊണ്ട് സഊദി കുടുംബത്തോട് യുദ്ധം ചെയ്യിച്ചിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് ഇന്ത്യയിൽ മുജാഹിദീന്റെ പ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്രാപിച്ചത്. മുജാഹിദീൻ പ്രസ്ഥാനക്കാരെ തകർക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷുകാർ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ ചിന്തകളെക്കുറിച്ച് പലതരത്തിലുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പരത്തുകയും മുജാഹിദു പ്രസ്ഥാനക്കാരെ വഹാബികളായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനെ വഹാബി എന്ന പുതിയ കക്ഷിയുടെ സ്ഥാപകനായി ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവതരിപ്പിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പുതിയ കക്ഷിയുടെ സ്ഥാപകനേ അല്ല. അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്തിലെ ഹമ്പലി മദ്ഹബുകാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അധ്യാപനങ്ങൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. (ഇസ്ലാമിക സമൂഹം-ചരിത്ര സംഗ്രഹം വാള്യം 2, പേ. 531 എന്ന കൃതിയിൽ നിന്ന്)

അറേബ്യ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന് കീഴ്പെട്ടില്ല

ബ്രിട്ടീഷ് കോളനി വാഴ്ച ഇസ്ലാമിക പ്രവിശ്യകളിൽ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായെന്ന്(എൻസൈക്ലോപീഡിയ ഓഫ് ബ്രിട്ടാനിക്ക) പറയുന്നു.പ്രതിരോധിക്കാനോ പരിഷ്കരിക്കാനോ ഉള്ള ശ്രമങ്ങൾ മിക്കതും പരാജയപ്പെട്ടു. 1818 ആയപ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ മേലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം ഏറെക്കുറെ പൂർണമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടങ്ങോട്ട് ഒട്ടനേകം കോളനികൾ അതേവഴി തുടർന്ന് കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിനു ശേഷവും അത് തുടർന്നു. എല്ലാ ഇസ്ലാമിക രാജ്യങ്ങളും പൂർണ്ണമായി കോളനികളായില്ലെങ്കിലും ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കി

ൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ അവർ ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളായിത്തീർന്നു. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായോ, രാഷ്ട്രീയമായോ, സാങ്കേതികമായോ, സാംസ്കാരികമോ, സാമ്പത്തികമോ ആയിട്ടായിരുന്നു ഈ ആശ്രിതത്വം. അങ്ങനെ ഒരുതരത്തിലുള്ള ആശ്രിതത്വത്തിലും വരാതെ വഴുതി രക്ഷപ്പെട്ടത് അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിലെ സൗദി ഭരണമേഖല മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ 1930 കൾക്കുശേഷം എണ്ണയുടെ കണ്ടുപിടുത്തത്തോടെ സ്ഥിതിഗതികൾ മാറി വരുന്നുണ്ട്.

നൂറ്റാണ്ടുകളോളം മുസ്ലിം രാജ്യങ്ങളെ മുഴുവൻഅധീനപ്പെടുത്തിയ ശത്രുരാജ്യങ്ങളുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ സാധിച്ചത് ഇസ്ലാമിനെ ജീവിത പ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ച സഊദി അറേബ്യക്കു മാത്രമായിരുന്നു.-ഇതൊരു ചരിത്രസത്യമാണ്.

ഇസ്ലാമിക ഖിലാഫത്തിന്റെ പതനം ആസന്നമായപ്പോൾ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മൂന്ന് ശക്തികൾ നവജാഗരണത്തിന്റെ കാഹള ധ്വനിയുമായി രംഗത്തുവന്നു.'ജസീറയിൽ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിന്റെ ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനം,അൾജീരിയ, ലിബിയ കേന്ദ്രീകരിച്ചു ആഫ്രിക്കയിൽ സനൂസി പ്രസ്ഥാനം സുഡാനിൽ മഹ്ദി പ്രസ്ഥാനം എന്നിവയാണവ.

ഇവയെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു ഡോക്ടർ ജമീൽ അബ്ദുല്ല മിസ്രി എഴുതുന്നത് കാണുക. 'ഈ മൂന്ന് പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും വികൃതമാക്കി ചിത്രീകരിച്ചു അവയെ മുച്ചൂടും നശിപ്പിക്കാൻ തുനിഞ്ഞു, പടിഞ്ഞാറൻ കോളനി വാഴ്ചക്കാർ. അതുപോലുള്ള മറ്റു ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും, കൊള്ളക്കാരായ കോളനി വാഴ്ചക്കാർക്കെതിരെ അവർ ജിഹാദ് നടത്തുന്നുവെന്ന കാരണം കൊണ്ടാണിപ്രകാരം ചെയ്തത്.ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് മത-രാഷ്ട്ര വിഭജനത്തിനും അവർ മരുന്നിട്ടു.[8]

---

[8] ആധുനിക ഇസ്ലാമിക ലോകവും പ്രശ്നങ്ങളും ഭാഗം 1, പേ. 184)

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അപവാദപ്രചരണങ്ങൾ

ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഉരുവം കൊണ്ട സയ്യിദ് അഹമ്മദ് ശഹീദിന്റെ വഹാബി പ്രസ്ഥാനവും ബ്രിട്ടീഷ് ഉപജാപങ്ങളും എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു നോക്കാം.

‘ഒരു ഭാഗത്ത് അധികാരികൾ അക്രമം അഴിച്ചു വിട്ടപ്പോൾ മറുഭാഗത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരിൽ അപവാദ പ്രചരണങ്ങൾ–നടത്തുന്നതിന് അധികാരികൾ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു. മുസ്‌ലിം സമുദായത്തെ പ്രസ്ഥാനവുമായി അകറ്റുക എന്നതായിരുന്നു ഇതിന്റെ താല്പര്യം. ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ തകർക്കാൻ ഏറ്റവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് അതിന്റെ ജനപിന്തുണ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ജനപിന്തുണ ആർജിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അതിനെ തടയുകയും ചെയ്യുകയാണ്.അക്രമവും മർദ്ദനവും മാത്രം കൊണ്ട് ഇത് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അത് കൊണ്ടവർ അപവാദപ്രചരണങ്ങളിൽ അഭയം തേടി. ഇതിൽ ഏറ്റവും മാരകമായിത്തീർന്നതും ശ്രദ്ധേയവുമായ പ്രചാരണം സയ്യിദ് അഹ്മദ് ശഹീദ്‘വഹാബി’ യാണെന്നും ജിഹാദ് പ്രസ്ഥാനം വഹാബി പ്രസ്ഥാനമാണെന്നുള്ള ആരോപണവുമായിരുന്നു. ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽവഹാബ് നജ്ദിൽ ആരംഭിച്ചിരുന്ന പുനരുത്ഥാന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻ പതിപ്പായി അധികാരികൾ ഇതിനെ മുദ്രകുത്തുകയും അത് പരമാവധി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തും ഇതിനാവശ്യമായ കുറെ കള്ളക്കഥകളും അവർ മെനഞ്ഞുണ്ടാക്കി.

വഹാബി നാമകരണത്തിനു പിന്നിൽ

‘ഇന്ത്യയിൽ മുസ്‌ലിംകൾ നജ്ദിലെ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ധാരാളം തെറ്റിദ്ധാരണകളും അന്ധധാരണകളും വെച്ചു പുലർത്തുന്നവരാണെന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ടായിരുന്നു. അധികാരികൾ ഈ ആരോപണം ചമച്ചത്. ഇഖ്ബാലിന്റെ മനോഹര ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ നജ്ദിലെ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ശ

ത്രുക്കൾ വഹാബി പ്രസ്ഥാനമെന്ന് പേരിട്ടത് ദുരുദ്ദേശ്യപൂർവ്വമായിരുന്നു. ശൈഖിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പേരിനോടല്ലല്ലോ പ്രസ്ഥാനത്തെ അവർ ബന്ധപ്പെടുത്തിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിന്റെ പേരിനോടാണ് പ്രസ്ഥാനത്തെ കൂട്ടിക്കെട്ടിയത്.ഇതൊരു ഗൂഢാലോചനയുടെ ഫലമായിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ വഹാബികളോട് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ക്രൂരത

അറേബ്യയിലുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താക്കളെ മാത്രമല്ല പാശ്ചാത്യരുടെ ശത്രുക്കളായി അവർ നിരീക്ഷിച്ചത്. ലോകത്തിന്റെ ഏതു കോണിലും ഈ ആദർശക്കാരോ ഇതിനു സമാന ആദർശമുള്ളവരോ,എല്ലാവരും അവരുടെ കണ്ണിലെ കരടായിരുന്നു. ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരം എന്നറിയപ്പെടുന്ന 1857 ലെ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം അവർ പ്രസ്ഥാനവുമായി നൂൽ ബന്ധം ഉള്ളവരോടുപോലും എങ്ങനെയാണ് പെരുമാറിയതെന്നറിയാൻ സയ്യിദ് അബ്ദുൽ ഹസൻ അലി നദ്‌വി എഴുതിയത്. വായിച്ചു നോക്കുക.

സയ്യിദ് അഹ്‌മദ് ശഹീദുമായി നേരിയ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നവരെപ്പോലും ഇന്ത്യയിൽ അവർ വിചാരണ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ 1864 ൽ പാറ്റ്നയിലും ലാഹോറിലും താനേസരിലും വെച്ച് മഹാപണ്ഡിതന്മാരെയും വിദ്യാസമ്പന്നരെയും സമുദായ പ്രമാണിമാരെയും വ്യാപാരികളെയുമെല്ലാം അവർ വിചാരണ ചെയ്തു. മുസ്‌ലിംകളോട് പൊതുവിൽ അവർ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന വിദ്വേഷം വ്യക്തമാക്കുന്ന വിചാരണയായിരുന്നു അത്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ തന്നെ വഹാബികളെന്നു മുദ്രകുത്തിയവരെയും അവരുടെ സഹായികളെയും പ്രത്യേകമായ വിചാരണ നടത്തി.[9]

---

(9) ഇന്ത്യൻ മുസ്‌ലിംകൾ – സയ്യിദ് അബുൽ ഹസൻ നദ്‌വി, പേ. 174)

ഈ ചരിത്രസത്യങ്ങൾ എന്തു പാഠങ്ങളാണ് നമുക്കു നൽകുന്നത്? ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഒരിക്കലും ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തെയോ അതിന്റെ നേതാക്കളെയോ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അറേബ്യയിൽ അവരുടെ ആധിപത്യം നശിപ്പിക്കാൻ പലതന്ത്രങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ചു. അതിന്റെ ഭാഗമായി ഒമാനിലെ അമീറിന് പണം കൊടുത്തുകൊണ്ടു അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യിച്ചു. ഉസ്മാനീ ഖലീഫയോട് മുഹമ്മദലിയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി സഊദി ഭരണകൂടത്തോട് ഏറ്റുമുട്ടിച്ചു അവരുടെ ആസ്ഥാനകേന്ദ്രം നാമാവശേഷമാക്കി.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അനുമോദനസന്ദേശം

ഒന്നാം സഊദി ഭരണകൂടം അതിന്റെ വികാസഘട്ടത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത് അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു മുഹമ്മദ് ബ്നു സഊദിന്റെ (1765 –1803) കാലത്താണ്. നജ്ദിന്റെ അതിർത്തികൾ കടന്നു അൽഅഹ്സാ, ഖത്വീഫ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആധിപത്യമുറപ്പിച്ചു. തുടർന്നു ഗൾഫിലും ഒമാനിലും. 1801 ൽ കർബലാ, അധീനപ്പെടുത്തി. തുടർന്നു മകൻ സഊദുബ്നു ആബ്ദിൽ അസീസ് (1803–1814) അധികാരത്തിൽ വന്നു. ഇക്കാലത്താണ് മുഹമ്മദലി പാഷയുടെ സൈന്യം സഊദിയെ ആക്രമിക്കുന്നത്. ആദ്യം മകൻ തൂസുന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പിന്നെ മുഹമ്മദലിയുടെ മറ്റൊരു മകൻ ഇബ്രാഹിം പാഷയുടെയും ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മുഹമ്മദലി പാഷയുടെ സ്വന്തം നേതൃത്വത്തിലുമായിരുന്നു ആക്രമണം. പ്രഥമ ആക്രമണം 1812 മുതൽ 1818 വരെ ഏകദേശം നീണ്ടു നിന്നു. 1818 ൽ അവരുടെ കേന്ദ്രം ദിർഇയ്യ പാടെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കിക്കളഞ്ഞു. ഈജിപ്ഷ്യൻ സൈന്യത്തിനോട് സഊദി നേതൃത്വം സന്ധിക്കു തയ്യാറാവുകയും ചെയ്തു.

ഈ നിർണായ സന്ദർഭത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ, ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനി ഭരണം കയ്യടക്കി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ ബോംബെയിലുള്ള സൈന്യത്തിലെ 47 –ാം റെജിമെന്റിന്റെ സൈന്യാധിപൻ ജി. എഫ്. സാഡ്ല്യർക്കു ഒരു ബോധോദയം.ഇപ്പോൾ കൈവന്ന സുവർണാവസരം ഒട്ടും പാഴാക്കാതെ ഒരനുമോദനം അറിയിക്കുക. ഭാവിയിൽ സൈനിക സഹായം വേണമെങ്കിൽ അതും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുക. അതിനുവേണ്ടി ബോംബെയിൽ നിന്നും 1819 ജൂൺമാസം 28–ാം തിയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഘം കപ്പൽ മാർഗം അറേബ്യയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ഇബ്രാഹീം പാഷയെ ദിർഇയ്യയിലോ പരിസരത്തോ വെച്ച് കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ 1819 സെപ്തംബർ മാസം 8,9 തിയ്യതികളിൽ മദീനയിൽ വെച്ചു കണ്ടു.

വഹാബികളുടെ തലസ്ഥാനമായ ദിർഇയ്യയെ സമ്പൂർണ്ണമായി നാമാവശേഷമാക്കിയതിന്റെ ഉപഹാര സമർപ്പണം. ഇതാണ് ചരിത്ര സാക്ഷ്യങ്ങൾ. ആരെയാണ് ബ്രിട്ടീഷുകാർ താങ്ങിയത്? മുഹമ്മദലിയുടെ സൈന്യത്തെയാകട്ടെ വഹാബികളെ നിലംപരിശാക്കാൻ നിയോഗിക്കുന്നത് ഉസ്മാനീ ഖലീഫയും.

ഇവ്വിഷയകമായ ഡോ:മുഹമ്മദ്ബ്നു സഅത് അശ്ശുവൈഇർ എഴുതുന്നു[10] : ഇബ്രാഹീം പാഷയെ നേരിൽ കണ്ടു തന്റെ സന്തോഷം അറിയിക്കാൻ 1819 ആഗസ്റ്റ് 13–ാം തിയ്യതിയാണ് സാഡ്ലിയർ ദിർഇയ്യയിലെത്തുന്നത്. അങ്ങനെ മദീനക്കു സമീപം ‘ആബാർ അലി’ എന്നിടത്തു വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. വിജയത്തിൽ അനുമോദിക്കുക, ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ സമ്മാനം കൈമാറുക ഇതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ഹിജ്റ 1233–ൽ(1818)

(10) ‘ആരോപണ വിധേയനായ സൈഖ് മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബ്’ എന്ന മസ്ഊദ് ആലം നദ്‌വിയുടെ കൃതിയിൽ നിന്ന്. ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ്, പേ. 74)

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആസ്ഥാനകേന്ദ്രം എന്തുമാത്രം നിലംപരിശാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് വിലയിരുത്തുകയായിരുന്നു മറ്റൊരു നിഗൂഢ ലക്ഷ്യം. കാരണം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആധിപത്യമുള്ളിടങ്ങളിലെല്ലാം അവർക്ക് ‘വഹാബികൾ’ ഭീഷണിയായിരുന്നു.

സാഡ്ലിയർ പറയട്ടെ : ‘‘അബ്ദുല്ലയുടെ പലായനത്തോടെയും ദിർഇയ്യയുടെ പതനത്തോടും കൂടി വഹാബികളുടെ വേര് അറ്റ് പോയിരിക്കുന്നു. നജ്ദിൽ വെച്ച് ഞാൻ കണ്ടു സംസാരിച്ച ബദുക്കളിൽ നിന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലായത് അവർ സുന്നികളാണെന്നും ദീർഘയാത്രകളിൽ അങ്ങേയറ്റം ‘‘പ്രയാസകരമായ സാഹചര്യത്തിൽ പോലും നിർബന്ധ നമസ്കാരം ഉപേക്ഷിക്കാത്തവരുമാണ് അവർ എന്നാണ്’’ എന്നിട്ടും മലയാളി ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ’ ഭാഷയിൽ വഹാബി പ്രസ്ഥാനമാണത്രെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ദത്തുപുത്രന്മാർ! അത്ഭുതമേ അത്ഭുതം! ചരിത്രസത്യങ്ങൾ ഇവർക്കു മുമ്പിൽ തല കീഴായി മറിയുന്നു.!

ഇനിയും കാണുക, പ്രമുഖ ഫ്രഞ്ച് ഓറിയന്റലിസ്റ്റായ ജാൻ ജാക് സിദിയോ (1777–1832) വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിച്ച് എഴുതിയതായി ‘‘നദീമുൽ അദ്ബ്’’ എന്ന കൃതിയിൽ അഹ്മദ് ബ്നു സഊദ് അൽബഗ്ദാദി ഉദ്ധരിക്കുന്നു.‘‘മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബും മുഹമ്മദ്ബ്നു സഊദും രംഗത്തു വരികയും, അവർ മത പുനരുജ്ജീവനത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ പേരിൽ അറബികൾ അവരെ പിന്തുണക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും അതിനെ ഭയപ്പാടോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചത്. മുസ്ലിംകൾ ഇനിയും ഉണർന്നെണീക്കുമെന്നും അവരിലേക്കു ചേർന്നാൽ മുസ്ലിംകളെ ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന അശ്രദ്ധയുടെ പുകമറ നീങ്ങുമെന്നും അങ്ങനെ ഉമറിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതു പോലുള്ള ഉണർവ്വ് അവരിലേക്കു തിരിച്ചു വരുമെന്നും അവർ കണക്കുകൂട്ടി.

തദ്വാരാ മതപരമായ യുദ്ധങ്ങളും ഇസ്‌ലാമിക വിജയവും ആവർത്തിച്ചാൽ അത് യൂറോപ്പിന് തീരാനഷ്ടമായിരിക്കുമെന്നും അവർ ഭയന്നു. അങ്ങനെയാണ് അവർ തുർക്കി ഭരണകൂടത്തിനെ വഹാബികളെ നശിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഇളക്കി വിട്ടത്. അവരാകട്ടെ ആ ഉത്തരവാദിത്വം മുഹമ്മദലി പാഷയ്ക്കും നൽകി. വിവരദോഷികൾ അവരെക്കുറിച്ചുന്നയിക്കുന്ന ആരോപണങ്ങളുമായി വാസ്തവത്തിൽ അവർക്കൊരു ബന്ധവുമില്ല.

ആരാണിവിടെ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു ഒത്താശകൾ ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നത്? ആരെയാണവർ അനുമോദിക്കുന്നത്. ‘സുന്നി’കളെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയും കൂടിയാണല്ലോ ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ കാവൽക്കാർ ഒന്നാം സഊദി ഭരണത്തെ അട്ടിമറിച്ചത്? പക്ഷെ അല്ലാഹുവിന്റെ തീരുമാനം മറ്റൊന്നായിരുന്നു.

നമുക്ക് ഇന്ത്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വരാം. ഒഹാബികളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും നല്ല ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നത് അതോ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾക്കാണോ അവരുമായി രഹസ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത്? ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തി നോക്കാം.

വർഷം 1865. മദിരാശിയിൽ അന്നത്തെ ഗവർണറുടെ ഉപദേശസമിതി അംഗവുമായ ശുറൂഫുൽ ഉമറാ ബഹാദൂർ എന്നു പേരുള്ള ഒരാൾ ബ്രിട്ടിഷ് ഗവൺമെന്റിന് ഒരുനിവേദനം കൊടുക്കുന്നു. ഈ സുന്നത്ത് ജമാഅത്തുകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യമാകട്ടെ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രീതി പിടിച്ചു പറ്റലും.

പ്രസ്തുത നിവേദനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു :

‘ഇന്ത്യയിൽ നടന്നിട്ടുള്ള മുഴുവൻ കലാപങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദികൾ വഹാബികളാണെന്നും ഇവർ യഥാർഥ മുഹമ്മദീയർ അല്ലെന്നും പട്ടാളത്തിൽ ഇവർ കടന്നു കൂടുന്നത് ശ്രദ്ധി

ക്കണമെന്നും ബ്രിട്ടീഷ് സൈനിക മേധാവികളോട് പട്ടാളത്തിൽ ഇവർ കയറിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കണമെന്നും അഭ്യർഥന നടത്തുന്ന ആ നിവേദനത്തിൽ. ഈ ‘വിശ്വസ്ത സേവകന്റെ’ അഭ്യർഥന മാനിച്ച് അതിനെത്തുടർന്നു തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ടിൽ പരിമിതമായിട്ടെങ്കിലും ‘വഹാബികൾ’ തദ്ദേശീയ പട്ടാളക്കാരിലുണ്ടെന്നും അവർ ഏതു സമയത്തും കലാപമുണ്ടാക്കാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയാവതല്ലെന്നും കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്താണല്ലോ ബ്രിട്ടീഷുകാരന്റെ വിശ്വസ്ത അനുയായി.പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് അവർക്ക് വഹാബികളോട് സ്നേഹമുണ്ടാവുക?

‘സൗദിയിൽ ഇടപെടണ’മെന്ന് : കൊല്ലങ്ങൾ പിന്നെയും കടന്നു പോയി. ‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തി’നുണ്ടോ വല്ല മാറ്റവും, അറേബ്യയിൽ മൂന്നാം സഊദി കുടുംബത്തിന്റെ മുഖ്യ സാരഥി ആധുനിക അറേബ്യയുടെ ശിൽപി അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെ കാലം.എല്ലാത്തരം ശിർക്കു ബിദ്അത്തുകളിൽ നിന്നും ജസീറയെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭം. അത് മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിൽ വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളും അലയൊലികളും സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ കള്ളപ്രചരണം പതിന്മടങ്ങ് വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തിനോട് സൗദിയിൽ ഇടപെടാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ വരെ പാസാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇസ്‌ലാഹീ ആദർശത്തിനോടുള്ള ശത്രുതയിൽ ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലെ മുസ്‌ലിംകൾ ഒട്ടും പിന്നിലായിരുന്നില്ലല്ലോ. ‘‘ആലി സഹോദരന്മാരും അവരുടെ കാലഘട്ടവും’’ എന്ന കൃതിയിൽ സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് ഹാദി എഴുതുന്നു :

“മുഖല്ലിദുകളല്ലാത്തവർക്കെതിരിൽ “ഹനഫികളുടെ പാർട്ടി” എന്നൊരു സംഘം വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ രൂപപ്പെട്ടു.അവരായിരുന്നു സമ്മേളനം സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഉറുദു പത്രങ്ങളാകട്ടെ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം ദൃക്സാക്ഷികളായെന്ന പോലെ വളരെ അത്യുക്തിയോടെ തീവ്രമായ റിപ്പോർട്ടുകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. “സമീന്ദാർ” പത്രം ഇബ്നു സഊദ് രാജാവിനെ പിന്തുണക്കുകയാണുണ്ടായത്. മറ്റെല്ലാ ഉറുദു പത്രങ്ങളും വിരുദ്ധ ചേരിയിലും. പ്രവാചകന്റെ റൗളക്കു നേരെ ഉണ്ടകളുതിർത്തുവെന്നതിന് റോയിറ്റർ പ്രചരിപ്പിച്ച അസത്യജടിലമായ വാർത്ത മാത്രമായിരുന്നു അവർക്കാധാരം.”

ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശത്തോടും സഊദി ഭരണകൂടത്തോടും അന്ധമായ വിരോധവും അവർക്കെതിരിൽ അസത്യപ്രചാരണവും ഇവിടെയുള്ളവർ അതിശക്തമാക്കി. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും അതിൽ കിടമത്സരം കാണിച്ചു. ലക്നോ നഗരമാണ് കൂടുതൽ സമ്മേളനങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചത്.

മുസ്‌ലിം ഹിജാസ് കോൺഫ്രൻസ് 1926

“രണ്ടു ഹറം സേവകരുടെ സംഘടന” (ജംഇയ്യത്തു ഖുദ്ദാമൽ ഹറമൈൻ) എന്ന സംഘടനയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ലക്നോവിൽ ആണ് സമ്മേളനം ചേർന്നത്.ഏക ലക്ഷ്യമാണ് സമ്മേളനത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. അതായത് അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെ ഭരണത്തിൽ നിന്ന് മക്കയെ മോചിപ്പിക്കുക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആധിപത്യം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ മുസ്‌ലിംകൾ ഹജ്ജ് നിർത്തി വെക്കുക. ഇതും ഇതുപോലുള്ള മറ്റു പ്രമേയങ്ങളും നടപ്പിലാക്കാൻ വേണ്ടി ഇറാൻ ഗവണ്മെന്റിനോട് സമ്മേളനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

1926 ന്റെ അവസാനത്തിൽ ലക്നോ നഗരം മറ്റൊരു സമ്മേളനത്തിനു കൂടി സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു.യോഗത്തിൽ അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിനെതിരിലുള്ള പ്രമേയം തന്നെ മുഖ്യ വിഷയം. ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ആദ്യയോഗം ഇറാൻ ഭരണകൂടത്തിനോട് സൗദിയിൽ ഇടപെടാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനോടാണ് അതേ ആവശ്യം ഉന്നയിക്കുന്നതെന്ന് മാത്രം. ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകൾക്കു വേണ്ടി അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിനെതിരിൽ ബ്രിട്ടൻ മക്കയും മദീനയുമുള്ള ഹിജാസിൽ ഇടപെടണമെന്നായിരുന്നു ആവശ്യം. കമ്പി സന്ദേശത്തിലൂടെ ഇക്കാര്യം ബ്രിട്ടനോട് സമ്മേളനക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനു വേണ്ടി മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബ് വല്ല ചാരവൃത്തിയും നടത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ഒരു സത്യാന്വേഷിയായ വായനക്കാരന് അറിയാൻ അവകാശമുണ്ട്.ആ അവകാശ സംരക്ഷണത്തിന് വേണ്ടിയാണ് ഇക്കാര്യം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി വന്നത്.

‘സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ’ കാവൽക്കാരും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ ‘കാവൽക്കാരും’ ഇന്ത്യയിലും പുറത്തും കൈകോർത്തു തോളോടുതോൾ ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന അതിശയകരമായ കാഴ്ചയാണിവിടെ കാണുന്നത്. അല്ലാതെ മുഹമ്മദ്ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളോ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഒത്താശ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു പോകട്ടെ മാന്യവും മനുഷ്യത്വപരവുമായ ഒരു സമീപനം പോലും അവരിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

ഇവിടെ പൊതുശത്രുവായ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ക്കുപാദസേവ ചെയ്യുന്നതാരാണ്. ‘വഹാബികളോ’ അവരുടെ ശത്രുക്കളോ?

ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതനും പ്രശസ്ത മുഹദ്ദിസുമായ അല്ലാമാ മുഹമ്മദ് ബഷീർ സഹ്സുവാനി (1245–1326)ദഹ്ലാൻ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾക്ക് വളരെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഖണ്ഡനം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ‘‘സിയാനത്തുൽ ഇൻസാൻ’’ എന്ന ഈ കൃതി ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേര് വെക്കാതെയായിരുന്നു. കാരണം വഹാബി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വാദങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ കർത്താവ് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കനത്ത പീഡനത്തിനിരയാകുമായിരുന്നു ! ഒന്നുകിൽ ജയിലിൽ; അല്ലെങ്കിൽ നാടുകടത്തൽ, അതല്ലെങ്കിൽ ശിരച്ഛേദനം.ഇത്ര കഠിനമായ സാഹചര്യമാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽ നിന്നും എന്ത് ഓശാരമാണ് ‘വഹാബികൾ’ സ്വീകരിച്ചത് എന്നറിയാൻ മനസ്സ് മലിനപ്പെടാത്ത ആർക്കും അവകാശമുണ്ട്.

മറ്റൊരു സലഫി പണ്ഡിതനായ സിദ്ദീഖ് ഹസൻ ഖാനിന് ‘‘തർജ്ജുമാനിൽ വഹാബിയ്യ’’ എന്ന ഒരു കൃതി തന്നെ എഴുതേണ്ടി വന്നു. അവർ ക്കെതിരെയുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണ അകറ്റാൻ.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ ‘വഹാബികൾ എന്നു സംശയിക്കുന്നവരെ എല്ലാനിലയ്ക്കും ഉപദ്രവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ‘‘അഹ്ലുൽ ഹദീസ്’ വിഭാഗത്തിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കു ഒരു സ്വസ്ഥതയുമില്ലാതെയായി, ഇന്ത്യയിൽ. സമുദായത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ളവർ അവരെക്കുറിച്ച് ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു ഒറ്റുകൊടുത്തതിന്റെ ഉദാഹരണം നേരത്തെ കണ്ടുവല്ലോ.ഈ സങ്കീർണ സാഹചര്യത്തിൽ ‘വഹാബി’ പ്രസ്ഥാനമെന്നത് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനെ എതിർക്കാൻ വേണ്ടി രൂപപ്പെട്ടതല്ലെന്നു വരെ അതിന്റെ സ്വന്തം വക്താക്കൾക്കുപറയേണ്ടി വന്നെങ്കിൽ എന്തു മാത്രം ദാരുണമായിരുന്നു ഇസ്ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അവസ്ഥ എന്നു ഊഹിക്കാവുന്ന

തേയുള്ളു.

സിദ്ദീഖ് ഹസൻ ഖാൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥമായ തർജുമാനുൽ വഹാബിയ്യയിൽ ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ അസീസിനെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം വളരെ നല്ല നിലയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തങ്ങളുടെ പ്രബോധനോദ്ദേശ്യം ബ്രിട്ടീഷുകാർ ക്കെതിരല്ലെന്നും സമർഥിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ പൊതുവിലും ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യ പ്രത്യേകിച്ചും ഇസ്‌ലാഹി പ്രസ്ഥാനത്തെ അവരുടെ താൽപര്യത്തിനു ഏറ്റവും വലിയ വിലങ്ങുതടിയായും അതിനാൽ അവരെ ശത്രുവായിട്ടുമാണ് കാണുകയുണ്ടായത്. ഇതത്രെ ചരിത്ര വസ്തുതകൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന പാഠം.

അധ്യായം 10

പ്രസ്ഥാനത്തെ വിലയിരുത്തിയ പണ്ഡിത ശ്രേണി

കേരളത്തിൽ ചില അൽപ ബുദ്ധികൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്, ഏതോ ജാതിയോ മതമോ അറിയാത്ത ഒരു ഹംഫറിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദുൽ വഹാബ് എന്നാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും മുസ്‌ലിംകളും അമുസ്‌ലിംകളുമായ അനേകമനേകം എഴുത്തുകാരും സഞ്ചാരികളും ചിന്തകന്മാരും ശൈഖിന്റെ പ്രബോധക പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് സുദീർഘമായും ഹ്രസ്വമായും പ്രതിപാദനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്, എന്നതാണ് സത്യം. അങ്ങനെ തികച്ചും യശോധവളമായ ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും ആർക്കും തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്ന നിലക്കാണ് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതെന്ന് കണ്ണടച്ചു ഇരുട്ടാ

ക്കാത്ത ഏത് സത്യാന്വേഷിക്കും മനസ്സിലാക്കാം.അതിന് സഹാ യകമായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു ശ്രേണി തന്നെ ഇവിടെ കൊ ടുക്കുന്നു. ഇവരിൽ അധികവും സഊദി അറേബ്യക്കാർ അല്ലെ ന്നതുപോലെ തന്നെ പലരും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുയായിക ളുമല്ല.

(A) അറബി പണ്ഡിതന്മാരും ചിന്തകന്മാരും : –

1. അബുസ്സംഹ് അബ്ദുദ്ദാഹിർ മിസ്‌രി (ഈജിപ്ത്)
2. അഹ്മദ് അമീൻ (ഈജിപ്ത്)
3. അഹ്മദ് ഹുസൈൻ (ഈജിപ്ത്)
4. അഹ്മദ് ശലബി (ഈജിപ്ത്)
5. അമീൻ സഅദ് (സിറിയ)
6. ഹാഫിദ് വഹബ (ഈജിപ്ത്)
7. ഹുസൈൻ ബ്നു മഹ്ദീ നഈമി (യമൻ)
8. സാലിഹ് ബ്നു ദുഹൈൽ ജാറുല്ലാഹ് (ഇറാഖ്)
9. ത്വാഹാ ഹുസൈൻ (ഈജിപ്ത്)
10. അബ്ദുറഹ്മാൻ ജബർതി (ഈജിപ്ത്)
11. അബ്ദുൽറസ്സാഖ് അൽബൈത്വാർ (സിറിയ)
12. അബ്ദുൽ ഫത്താഹ് ആൽഗനീമി (യമൻ)
13. അബൂറാസ് ആൽമഗ്‌രിബി (മൊറോക്കോ)
14. അഹ്മദ്സ്സബാഈ (ഹിജാസ്)
15. അഹ്മദ് സഊദ് അൽബഗ്ദാദി (ഇറാഖ്)
16. അഹ്മദ് അബ്ദുൽഗഫൂർ അത്ത്വാർ (ഹിജാസ്)
17. ജമാലുദ്ദീൻ ഖാസിമി (സിറിയ)
18. ഖൈറുദ്ദീൻ സർകലീ (സിറിയ)
19. ത്വാഹിർ അൽ ജസാഇരീ (സിറിയ)
20. അബ്ബാസ് മഹ്മൂദ് അൽഅഖാദ് (ഈജിപ്ത്)
21. അബ്ദുൽ അസീസ് അശ്ശാവീ (ഇറാഖ്)

22. അബ്ദുൽ കരിം അൽഖത്വീബ് (ഈജിപ്ത്)
23. അബ്ദുൽ മുതആൽ അസ്സ്വഈദി (ഈജിപ്ത്)
24. ആലി സ്സുവൈദി (ഇറാഖ്)
25. അലീ അബ്ദുൽ ഹലീം മഹ്മൂദ് (ഈജിപ്ത്)
26. മുഹമ്മദ് അബൂ സുഹ്റ (ഈജിപ്ത്)
27. മുഹമ്മദ് ഇസ്മാഈൽ സൻആനി (യമൻ)
28. മുഹമ്മദ് ബ്നു അലി ശൗകാനി (യമൻ)
29. മുഹമ്മദ് ബഹ്ജ (ഇറാഖ്)
30. മുഹമ്മദ് ജമീൽ (ഇറാഖ്)
31. മുഹമ്മദ് ഹാമിദ് ഫഖീ (ഈജിപ്ത്)
32. മുഹമ്മദ് റശീദ് റിദാ (സിറിയ, ഈജിപ്ത്)
33. മുഹമ്മദ് ദിയാഉദ്ദീൻ റീസ് (ഇറാഖ്)
34. മുഹമ്മദ് അബ്ദു (ഈജിപ്ത്)
35. മുഹമ്മദ് ഫദ്ഹീ ഉസ്മാൻ (ഈജിപ്ത്)
36. മുഹമ്മദ് മുഹമ്മദ് ഹുസൈൻ (ഈജിപ്ത്)
37. മുഹമ്മദ് ശുക്രീ അൽആലൂസി (ഇറാഖ്)
38. മുനീർ അജ്ലാനീ (സിറിയ)
39. അമീർ ശകീബ് അരിസ്ലാൻ (സിറിയ)
40. ഉസ്മാൻ അൽ ബസരീ (ഇറാഖ്)
41. അലിത്വൻ ത്വാവി (സിറിയ)
42. ഉമർ അബൂനസ്ർ (ഈജിപ്ത്)
43. മുഹിബ്ബുദ്ദീൻ ഖത്വീബ് (ഈജിപ്ത്)
44. മുഹമ്മദ് ബ്നു അഹ്മദ് അൽഹിഫ്ദി (യമൻ)
45. മുഹമ്മദ് ബ്നു അലി സനൂസി (ഹിജാസ്)
46. മുഹമ്മദ് ബ്നു നാസിർ തിഹാലി (ഹിജാസ്)
47. മുഹമ്മദ് തഖ്യുദ്ദീൻ ഹിലാലി (മൊറോക്കോ)
48. മുഹമ്മദ് ഖലിൽ ഹർറാസ് (ഈജിപ്ത്)
49. മുഹമ്മദ് അബ്ദുല്ലാമാദീ (ഇറാഖ്)

50. മുഹമ്മദ് അബ്ദുന്നാസിർ (യമൻ)
51. മുഹമ്മദ് കാമിൽ ഖസ്സാബ് (സിറിയ)
52. മുഹമ്മദ് നാസിറുദ്ദീൻ അൽബാനി (സിറിയ)
53. മുഹമ്മദ് മഹ്ദീ ഇസ്താൻബൂലി (സിറിയ)
54. മന്നാഉൽ ഖത്ത്വാൻ (ഈജിപ്ത്)
55. വഹ്ബ സുഹൈലി (സിറിയ)
56. മുഹമ്മദ് കുർദ് അലി (സിറിയ)

അറബികളല്ലാത്ത എഴുത്തുകാർ

57. സിദ്ദീഖ് ഹസൻ ഖാൻ (ഇന്ത്യ)
58. മുഹമ്മദ് ഇഖ്ബാൽ (ഇന്ത്യ)
59. ജൗദത് പാഷാതുർകീ (തുർക്കി)
60. ഉസ്മാൻ ബ്നു ഫൗദീ (ആഫ്രിക്ക)
61. മുഹമ്മദ് ബശീർ സഹ്സുവാനീ (ഇന്ത്യ)
62. ഗുലാം റസൂൽ മഹ്ർ (ഇന്ത്യ)
63. മസ്ഊദ് ആലം നദ്‌വീ (ഇന്ത്യ)
64. മുഹമ്മദ് യൂസുഫ് (ഇന്ത്യ)
65. മൻഹ് ഹാറൂൻ (ഇന്ത്യ)

അമുസ്‌ലിം എഴുത്തുകാർ :

ഗിബ്ബ്, ലോത്‌റോപ്പ് സ്റ്റഡാർഡ്, ഡോസി, ഹിറ്റി, ഗോൾഡ് സീഹർ, കാൾ ബ്രോകൽ മാൻ, നീമ്പർ, വിൽഫ്രഡ് എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളും അല്ലാത്തവരുമായ പലരും ശൈഖ് മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബിനെ സംബന്ധിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളിൽ പലരും മോശമായി എഴുതിയവരും വിമർശിച്ചവരും ഒക്കെ കാണാം. ഇസ്‌ലാമിന്റെ സ്വഛതയിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുവാനുള്ള ആഹ്വാനമായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തത് എന്നാണ് അവരുടെയെല്ലാം അഭിപ്രായങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

അനുബന്ധം

(A) പ്രധാന വസ്തുതകളും സംഭവങ്ങളും

1300 ഹി: 699 ഉസ്മാൻ ഖാന്റെ സ്വതന്ത്ര ഭരണത്തിന്റെ ആരംഭം

1453 : ഉസ്മാനികൾ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ കീഴടക്കുന്നു.

1516 – 1703 തുർക്കി വൻശക്തിയാകുന്നു.

1502 – 1722 ഇറാനിൽ സഫവീ ഭരണം

1526 ബാബർ ഇന്ത്യയിൽ മുഗൾ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

1564–1624 മുജദ്ദിദ് അൽഫുസ്സാനിയുടെ കാലം

1633 – ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയിൽ കോളനി സ്ഥാപിക്കുന്നു.

1673 – ൽ ഫ്രാൻസ് പോണ്ടിച്ചേരിയിൽ കോളനി സ്ഥാപിക്കുന്നു.

1657 – 1707 ഔറംഗസീബിന്റെ കാലം

1703 – 1763 ശാഹ്‌വലിയുല്ലാഹിയുടെ കാലഘട്ടം

1720 – 1858 മുഗൾഭരണത്തിന്റെ പതനകാലം

1831 – ൽ ബാലക്കോട്ടിലെ യുദ്ധത്തിൽ സയ്യിദ് അഹ്മദിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം

1857 – ൽ മീറട്ടിൽ നിന്ന് ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ തുടക്കം.

1857 – ൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഡൽഹി പിടിച്ചടക്കുന്നു.

1858 – ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനി പിരിച്ചുവിട്ടു ഇന്ത്യയുടെ ഭരണം ബ്രിട്ടൻ നേരിട്ടേറ്റെടുക്കുന്നു.

1703 – 1791 മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹ്ഹാബിന്റെ കാലഘട്ടം

1744 – ൽ മുഹമ്മദ് ബ്നു അബ്ദിൽ വഹാബും മുഹമ്മദ് ബ്നു സഊദും പരസ്പര ധാരണയിലെത്തുന്നു.

(**B**)

1798 നെപ്പോളിയൻ ഈജിപ്ത് കീഴടക്കുന്നു.

1802 ഈജിപ്തിൽ നിന്നു ഫ്രാൻസ് പിൻവാങ്ങുന്നു.

1703 – 1924 തുർക്കിയുടെ പതന കാലഘട്ടം

1791 – 1851 ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ സമകാലികനായ മുഹ
□ മ്മദ് ബ്നു അലി സനൂസിയുടെ കാലം.

1805 – ൽ മുഹമ്മദലി പാഷ ഈജിപ്തിലെ ഗവർണറായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നു.

1787 – 1807 സലീം മൂന്നാമൻ തുർക്കിയെ തകർച്ചയുടെ വക്കിൽ നിന്നുപുരോഗതിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

1808 – 1839 മഹ്മൂദ് രണ്ടാമനും സുൽത്താൻ സലീമിന്റെ പാത അവലംബിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഊദ് ഭരണ കൂടത്തിനെതിരെ ഈജിപ്ഷ്യൻ സൈന്യത്തെ നിയോഗിക്കുന്നു.

1811 – 1818 സൗദി – ഈജിപ്ത് യുദ്ധങ്ങൾ അരങ്ങേറുന്നു. 1818ൽ വഹാബി ആസ്ഥാനമായ ദിർഇയ്യ തകർക്കുന്നു.

1839 – 1897 ജമാലുദ്ദീൻ അഫ്ഗാനിയുടെ കാലം.

1876 – 1909 സുൽത്താൻ അബ്ദുൽഹമീദ് രണ്ടാമൻ അധികാരത്തിൽ

1909 – 1918 മുഹമ്മദ് അഞ്ചാമൻ

1918 – 1922 മുഹമ്മദ് ആറാമൻ

1912 – 1913 ബാൾക്കൻ യുദ്ധം

1914 – 1918 ഒന്നാം ലോകയുദ്ധം

1922 അത്താ തുർക്ക് അധികാരത്തിൽ

(c)

ഒന്നാംഘട്ടം

1. 1735 – 1765 മുഹമ്മദ്ബ്നു സഊദ്
2. 1765 – 1803 അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു മുഹമ്മദ്
3. 1803 – 1814 സഊദ്ബ്നു അബ്ദിൽ അസീസ്
4. 1814 – 1818 അബ്ദുല്ലാഹി ബ്നു സഊദ്

ഇദ്ദേഹത്തെ മുഹമ്മദലിയുടെ സൈന്യം പിടികൂടി ഈജിപ്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടുന്നു ഇസ്താംബൂളിലേക്കും സുൽത്താൻ അദ്ദേഹത്തെ വധിച്ചു കളഞ്ഞു. ഇതോടെ ഒന്നാം സഊദി ഭരണകൂടത്തിനു അന്ത്യം കുറിച്ചു.

രണ്ടാം ഘട്ടം : തുർക്കിബ്നു അബ്ദുല്ല എന്ന സഊദി കുടുംബാംഗം രണ്ടാമതും ഭരണം പുനസ്സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. മകൻ ഫൈസൽ ബ്നു തുർക്കി (മരണം 1865). അദ്ദേഹത്തിനു നാലു മക്കൾ, അബ്ദുല്ല, മുഹമ്മദ്, സഊദ്, അബ്ദുറഹ്മാൻ ഇവർ മാറി മാറി ഭരിക്കുകയും ഇവർക്കിടയിൽ ആഭ്യന്തര കലഹം നില നിൽക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാം സഊദി കാലഘട്ടത്തിൽ.

മൂന്നാം ഘട്ടം:

1. 1902 – 1953 അബ്ദുൽ അസീസ് ബ്നു സഊദ്
2. 1953 – 1964 സഊദ് ബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ്
3. 1964 – 1975 ഫൈസലുബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ്
4. 1975 – 1982 ഖാലിദ് ബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ്
5. 1982 – 2005 ഫഹ്ജുബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ്
6. 2005 – അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബ്ദുൽ അസീസ്